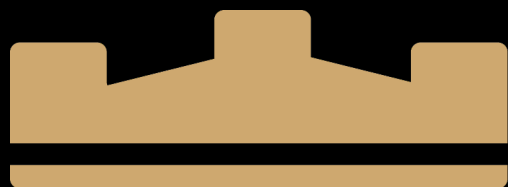

JOHN BEVERE

ÚCTA PŘINÁŠÍ ODMĚNU

**Odemkněte moc
této zapomenuté ctnosti**

Včetně materiálů celé série na DVD

Drazí přátelé,

přestože je úcta v dnešní době ctností, která je na pokraji vymizení, má stále moc nás inspirovat a posunout dál. S úctou a ctí se setkáváme v nejrůznějších skvělých filmech, kde ji obdivujeme a tleskáme jí. Nachází se však tento klíč nezbytný k tomu, abychom přijali plnost Božího plánu, v našem každodenním životě?

Úcta přináší velké odměny. Odměny, které Bůh touží rozdat. Nový vhled do této všeobecně zapomenuté oblasti vás připraví na to, abyste přijali vše, co Bůh pro váš život připravil a zamýšlel.

Když pochopíte, co úcta znamená, chytíte se tohoto konceptu a začnete jej praktikovat ve svém životě, odemknete Boží systém hodnot a přiblížíte se Jeho srdci. K srdci toho, jenž je počátkem všeho, co je hodno úcty.

Povzbuzuji vás, abyste studovali toto téma i z multimediálních zdrojů MessengerX.com a sdíleli se s ním se svými známými.

Naplňte si život akcí. Probudte v sobě to nejlepší!

Váš

MessengerX.com

John Bevere
JohnBevere@ymail.com

MESSENGER
INTERNATIONAL
MessengerInternational.org

Kniha *Úcta přináší odměnu* vás nenechá na pochybách ohledně toho, jak nesmírně si Bůh této vlastnosti cení. Měla by přetékat ze srdce každého křesťana.

- JOYCE MEYER

Když si člověk přečte knihu *Úcta přináší odměnu*, vnímá silný pocit úcty vůči samotnému autorovi Johnu Beverovi, a to úctou jak k učiteli Bible s hlubokým vhledem, tak k talentovanému spisovateli. John zcela jasně vymezuje úctu jako záležitost srdce. Čtenáře zve na cestu, na které se setkají s celou škálou lidských vztahů a která nás všechny inspiruje k životu způsobem, jenž tento důležitý duchovní princip odráží. To pak přináší hojnou odměnu.

- BRIAN HOUSTON

Když jsem si přečetl knihu *Úcta přináší odměnu* poprvé, měl jsem pocit, že v ruce držím klasické mistrovské dílo, které má potenciál neuvěřitelného dopadu na církve, manželství, rodiny, podnikání i další. Je to klíč, který odemyká dveře k povýšení, přízni a úspěchu v tomto životě i v tom, jenž nás čeká. Podle mě je to Johnovo zatím nejlepší dílo.

- JENTEZEN FRANKLIN

ÚCTA PŘINÁŠÍ ODMĚNU

JOHN BEVERE

**ÚCTA
PŘINÁŠÍ
ODMĚNU**

Odemkněte moc této zapomenuté ctnosti

Honor's Reward, Czech, by John P. Bevere
© 2021 Messenger International
MessengerInternational.org
Originally published in English as *Honor's Reward*
ISBN 978-1-937558-22-2 (paperback edition)
ISBN 978-1-937558-23-9 (electronic edition)

Additional resources in Czech are available for
free download and video streaming at **MessengerX.com** and on the **MessengerX app**

To contact the author : JohnBevere@ymail.com

This book is a gift from Messenger International and is
NOT FOR SALE

Printed in EU

Úcta přináší odměnu, John P. Bevere
© 2021 Messenger International
MessengerInternational.org
Původně vydáno v anglickém jazyce pod názvem *Honor's Reward*
ISBN 978-1-937558-22-2 (výtisk v pevné vazbě)
ISBN 978-1-937558-23-9 (elektronické vydání)

Další materiály v českém jazyce od Johna a Lisy Bevereových jsou dostupné a zcela zdarma
ke stažení na: **MessengerX.com** a na v aplikaci **MessengerX**

Kontakt na autora: JohnBevere@ymail.com

Tato kniha je darem společnosti Messenger International,
je **ZDARMA a NESMÍ BÝT PŘEDMĚTEM PRODEJE.**

© 2022 Syloam pro český jazyk

Vydavatel: SYLOAM – Křesťanská mezinárodní misie
Černyševského 11, 851 01 Bratislava
www.syloam.eu

Překlad: Mgr. Markéta Bystrická
Jazyková úprava: Ludmila Raszková
Redaktor vydavatelství: Miroslav Fic
Grafika: syloam.eu
ISBN: 978-80-99940-09-4

Použité citáty jsou převzaty z: Český studijní překlad, 2009, Nadační fond
překlady Bible. Dodatky u veršů v závorkách jsou přeloženy doslova dle anglického
rozšířeného překladu Bible (AMP).

App Store is a trademark of Apple Inc., registered in the U.S. and other countries.
Google Play and the Google Play logo are trademarks of Google LLC.

Obsah

1. Odměna **1**
2. Částečná či nulová odměna **11**
3. Plná odměna **27**
4. S vedoucím to souvisí jen málo **31**
5. Autorita **43**
6. Krutá autorita **61**
7. Úcta k světským vedoucím **73**
8. Úcta k vedoucím ve společnosti **91**
9. Úcta k vedoucím v prostředí domova **103**
10. Úcta k vedoucím v církvi **121**
11. Dvojí úcta **141**
12. Úcta k těm, kteří jsou na stejné úrovni jako my **163**
13. Úcta k těm, kdo nám jsou svěřeni **179**
14. Úcta v rodině – úcta k dětem **195**
15. Úcta v rodině – úcta k manželce **211**
16. Úcta ke všem **225**
17. Úcta k Bohu **235**
- Příloha: *Spasení je tu pro každého* **251**

1

Odměna

Úcta. Čest. Přestože tato ctnost ve dvacátém prvním století téměř vymizela, stále k nám mocně mluví. Když jsme ve filmech svědky velké odvahy nebo oběti, projevená úcta a čest nás dokážou dovést k slzám. Jen si vzpomeňte na nejslavnější kasové trháky všech dob a zjistíte, že v každém z nich se objevuje myšlenka cti či úcty. Nepřímo této ctnosti tleskáme. Je však součástí našeho každodenního života? Myšlenka, že by mohla být součástí našeho běžného života, je pro naši generaci velice vzdálená.

Byl bych rád, kdyby se úcta znovu stala vlastní synům a dcerám Božím. Je to nezbytný klíč k tomu, abychom od Boha něco přijali. A právě z toho důvodu se nepřítel naší duše snažil všemožně skutečnou moc úcty zničit. Úcta přináší ohromné odměny. Odměny, které vám Bůh touží dát. Úcta s sebou nese moc neuvěřitelně obohatit váš život.

Právě se vydáváte na cestu, která vás přivede blíž k Božímu srdci. Bůh je počátek a Stvořitel všeho, co je hodné úcty. Modlím se, aby tyto zjevené pravdy ovlivnily váš život hlubokým i praktickým způsobem. Mnoho lidí je poznalo až později v životě.

Z toho důvodu apoštol Jan naléhavě žádá:

Proto si dejte pozor, abychom neztratili to, oč jsme usilovali;
nenechme se připravit o plnou odplatu.

- 2. Janův 1,8 (Bible21)

Když Jan jako stařec tato slova pronášel, ohlížel se na svůj téměř stoletý život. (*Clarke's Commentary*, Abingdon Press (1977) – Accordance 6.6) Poskytl nám k našemu užitku náhled, který velice obtížně získal. Tuto moudrost přijal Jan od mužů a žen, kteří žili dlouho a žili správně. Je to moudrost, již člověk získá, když věrně kráčí ve svém povolání. Je to místo jistoty a síly. Něco, čemu říkám *pomazání prarodičů*. Když tito lidé promlouvají, pak ti, kteří jsou moudří, pečlivě naslouchají.

Během let jsem měl výsadu prožít několik setkání s takovými muži a ženami. Jsou to vyslanci, kteří svůj život prožili správně, a když se ohlížejí zpět, je v tom ohromná moudrost a poznání. U těchto moudrých stařešinů můžeme pozorovat shodné vlastnosti. O třech z nich zde budeme mluvit. První je, že dokážou instinktivně okamžitě určit, na čem záleží. Nechodí kolem horké kaše, neplýtvají časem na nedůležité věci. Zadruhé dokážou říct mnoho jen několika slovy. Zatřetí, slova, která volí, mají velkou váhu. Jejich poněkud sporá komunikace má mnohem větší váhu než tatáž slova pronesená někým, kdo nekráčel po cestě života tak dobře nebo tak dlouho. Zjistil jsem, že po setkání s takovými moudrými lidmi měsíce přemýšlím o jedné nebo dvou větech, které pronesli.

Se zřetelem na to se můžeme domnívat, že apoštol Jan zde mluvil o něčem velmi důležitém. Ve skutečnosti o těchto inspirovaných slovech roky přemýšlím a rozjímám o nich. Zjevení, které v nich je, se neustále rozkrývá. Na základě těchto slov jsem napsal dvě knihy. Jednu právě držíte v ruce a tou druhou je kniha *S ohledem na věčnost*. Pojdme se na Janovo napomenutí podrobně podívat.

Ať nepřijdete o své dědictví

Jan začíná slovy „Dávejte si pozor“. Každého z nás povzbuzuje, *abychom pozorně dbali o sebe, zkoumali sami sebe a dávali pozor na sebe*. Tato slova nesou značnou naléhavost, neboť to, co se nám chystá říct dál, nemá být bráno na lehkou váhu.

Musíme pečlivě dávat pozor, abychom nepřišli o to, na čem jsme pracovali. To je docela silný výrok. Je možné přijít o to, co jsme prací získali. Představte si farmáře, který připravuje své pole. Lopotí se a namáhá i v poledním horku, aby pole zbavil kamenů a pařezů a všeho, co by půdě bránilo přinést žádanou úrodu. Jakmile pole pročistí, začne s orbou a připravuje půdu na setí. Když pole oseje, pracuje dál a snaží se o ideální podmínky, aby zaseté dobře rostlo, takže pole hnojí, pleje a zalévá. Objeví se první rostlinky a jeho práce pokračuje, protože nyní se snaží zbavit škůdců. A potom, jen pár týdnů před sklizní, najednou všechno vzdá, protože je vyčerpaný. Všechna námaha byla zbytečná, protože kvůli tomu přijde o celou svou úrodu. Nebo se stane, že nehledí na varování a náhle udeří bouře. Protože včas nereagoval, stojí ho to veškerou úrodu. Je to ohromná ztráta času, peněz, práce a zdrojů, kterou způsobilo chvilkové zaváhání.

A co například podnikatel, který léta pracuje na tom, aby vybudoval svou firmu, a nakonec o ni přijde kvůli několika špatným rozhodnutím. Obojí je tragédie. V obou případech přijdou užitky tvrdé práce vniveč během okamžiku kvůli špatnému rozhodnutí.

Proto jsme v Bibli neustále vybízeni, abychom doběhli správně: „Ten, kdo vytrvá do konce...“ (Matouš 10,22; 24,13; Marek 13,13) A opět: „Vždyť jsme se stali účastníky Krista, pokud ten původ jistoty zachováme pevný až do konce.“ (Židům 3,14) Nebo: „Kdo vítězí a zachovává moje skutky až do konce...“ (Zjevení 2,26) A tak bych mohl pokračovat. Křesťanství není sprint, ale vytrvalostní běh. Nejde tedy o to, jak závod začneme, ale o to, jak jej dokončíme. To, jak doběhneme, určí rozhodnutí, která

činíme. A ta jsou častokrát ovlivněna návyky chování, které si během závodu vypěstujeme.

Rozhodující okamžiky

Jednou se našemu synovi cosi přihodilo a chtěl udělat něco, s čím jsem nesouhlasil. Věděl, co si o tom myslím. Měl jsem ale pocit, že už je dost starý na to, aby se rozhodl sám, proto jsem to nechal na něm.

Časem jsem zjistil, že se rozhodl opačně, než jak jsem mu radil. Později jsme se sešli, abychom si o jeho rozhodnutí promluvili. Řekl jsem mu: „Rozhodnutí bylo tenkrát na tobě. Byl bych ale rád, kdyby ses z toho poučil. Poslechni si pravdivý příběh:

Byl jednou jeden mladý král, který se jmenoval Rechabeám. Krátce poté, co začal vládnout, přišli za ním jeho poddaní: ‚Kvůli požadavkům, které na nás tvůj otec naložil, je náš život nesmírně těžký. Sňal bys z nás toto břemeno? Pak ti budeme s radostí sloužit.‘

Mladý král jim řekl, aby se vrátili za několik dní a vyslechli si jeho rozhodnutí. Rádcové jeho otce mu říkali: ‚Jestliže dnes budeš služebníkem tomuto lidu a budeš jim sloužit, odpovíš jim a promluvíš k nim laskavá slova, budou po celou dobu tvými otroky.‘ (1. Královská 12,7)

Byla to dobrá a moudrá rada, ale mladý král ji odmítl a šel za svými vrstevníky. Ti mu řekli: ‚Těm lidem, co si stěžují, že k nim byl tvůj otec příliš tvrdý, a chtějí ulevit, tak těm řekni: Můj malíček je mnohem tvrdší než pěst mého otce. Pokud si myslíte, že byl život za dnů mého otce tvrdý, ještě jste nic neviděli! Můj otec nad vámi držel bič. Já vás budu bít řetězem!‘ (1. Královská 12,10–11; The Message)

Mladý král Rechabeám poslechl radu svých přátel. Přineslo to tragické následky. Království, které jeho otec Šalomoun vybudoval, bylo rozděleno. Natrvalo se oddělilo deset z dvanácti kmenů Izraele a pět šestin jeho království bylo vytrženo z jeho železné pěsti. Jedno špatné rozhodnutí jej stálo až příliš mnoho.“

Pak jsem svému synovi řekl: „Vraťme se. Je možné, že se princ Rechabeám se svými přáteli celá léta v soukromí vysmíval radám svého otce Šalomouna a jeho rádců. Možná že vskrytu v královských komnatách usrkávali víno a kroutili hlavou nad tím, co jim připadalo hloupé a zastaralé. Rechabeámovi proletěly hlavou marnivé myšlenky: *Zůstanu v klidu, dokud jsem jen princ, ale až se jednou stanu králem, přestanu těm starým hlupákům naslouchat.* Když byl princem, nemělo jeho rozhodnutí ignorovat rady moudrých starců a brát je na lehkou váhu žádný katastrofální důsledek. Neuvědomil si, že kostky byly vrženy a že jednoho dne bude pošetilý, přestože si bude myslet, že je velmi moudrý. Když došlo k rozhodujícímu okamžiku, neměl vypěstovaný správný návyk, aby vynesl moudrý rozsudek.“

Pokračoval jsem: „Všichni se setkáváme s *rozhodujícími okamžiky*. Jsou to takové zkoušky, o kterých nemáme ponětí, dokud neskončí. Synu, ty ses rozhodl, že se nepřikloníš k mé radě. Tentokrát tě to nic nestálo. Ale přijde den, kdy se ocitneš tváří v tvář *rozhodujícímu okamžiku*. Pokud si vypěstuješ návyk naslouchat moudrým radám, bude pro tebe přirozené se k nim přiklonit, a pak zjistíš, že sklidiš ohromnou odměnu.“

Uvedu i jiný příklad než jen svého syna. Izraelci si nevypěstovali návyk držet se Božího Slova. Bůh je vyvedl ze zajetí, ale oni si neustále stěžovali a byli opakovaně neposlušní. Byly doby, kdy jim takové chování nepůsobilo žádnou velkou újmu. Jindy je to nestálo vůbec nic. Nicméně si vypěstovali tento návyk. Až nakonec přišel jejich *rozhodující okamžik*. Do kanaánské země vyslali dvanáct zvědů, kteří ji měli projít a prozkoumat. Zvědové

se vrátili se špatnou zprávou a celé shromáždění Izraelců se k nim přidalo a začali si stěžovat jako už tolikrát. Tentokrát je to však stálo mnoho. Nikdy nevstoupili do zaslíbené země a po zbytek svého života putovali po pustinách. Během okamžiku přišli o všechno, pro co předtím pracovali, o co usilovali. Druhý pokus už neměli. Přestože jim Bůh tuto zemi zaslíbil, nikdy do ní nevstoupili. Stejně jako Rechabeám přišel o deset kmenů svého království, které již nikdy nezískal zpět on ani další generace.

Z toho se mohou poučit mladí i staří. Nechceme Boha jen poslouchat. Potřebujeme Ho poznat a pochopit Jeho srdce, a teprve pak spatříme moudrost, která se skrývá v Jeho příkazech. Nebudeme je pokládat za omezující zákazy či zákon. Mladý král Rechabeám nikdy nepochopil srdce svého otce ani srdce jeho rádců. Starší generace Izraelců nikdy v plnosti nespatriila, co Bůh dělal, ani nepoznala dobrotu Jeho srdce, a proto přišla o všechno.

Nyní se podívejme na druhou stranu mince. V Bibli můžeme najít příklady, kdy jednotlivci zahlédli Boží srdce a vypěstovali si návyk správných rozhodnutí. Když se pak setkali se skrytým *rozhodujícím okamžikem*, reagovali správně a získali velkou odměnu.

Nejjednodušší způsob, jak nepřijít o to, na čem jsme pracovali, je, vypěstovat si návyk neustále ctít Boží radu. Každický den se setkáváme s příležitostmi učinit rozhodnutí. Jednoho dne přijde čas, kdy se ohlédneme a budeme vědět, která z nich byla *rozhodující*. Pokud si však vypěstujeme zbožné návyky, půjdeme dál správným směrem a později získáme odměnu.

Odměny

Dostáváme se k dalšímu bodu, o kterém Jan mluví. Pro jistotu si raději připomeneme celý verš: „Proto si dejte pozor, abychom neztratili to, o čem jsme usilovali; nenechme se připravit o plnou odplatu.“ (2. Janův 1,8; Bible21)

Bůh odměňuje (viz Židům 11,6).

Tuto pravdu musíme přijmout hluboko do svého srdce. Ve skutečnosti odměňuje velice rád. Jak se dal poznat Abrahamovi? „Po těchto událostech se stalo k Abramovi ve vidění Hospodinovo slovo: Neboj se, Abrame, já jsem tvůj štít, *tvá přehojná odměna.*“ (Genesis 15,1)

Bůh zde říká: „Já jsem ... tvá přehojná odměna.“ Tomu říkám pořádné představení se! Obzvláště když se jedná o všemocného Boha! Žalm 19,9–12 to dotvrzuje: „Hospodinova přikázání jsou přímá ... *dbát na ně přináší hojnou odměnu.*“ V Žalmu 57,3 se dočítáme: „Volám k Bohu nejvyššímu, k Bohu, který jedná v můj prospěch a odměňuje mě (naplňuje při mně své záměry a jistotně je přivede ke zdárnému konci)!“ (AMP – anglický rozšířený překlad Bible)

Bůh odměňuje, a velice rád odměňuje své děti! Jsem otcem čtyř synů, a zjistil jsem, že mi dělá velkou radost sledovat, jak se jim rozzáří oči vděčností. Dívám se, jak jsou spokojení, když si užívají výsledky dobrého rozhodnutí, které učinili a které jim přineslo mnohé odměny. Zjistil jsem však také, že je velice nemoudré odměňovat špatné jednání. Pokud získají odměnu lidé, kteří si ji nezaslouží a nepatří jim, pak to zničí motivaci. A motivace je velice dobrá věc. Mí synové vědí, že je miluji. Během let se však naučili rozpoznávat rozdíl mezi láskou a potěšením. Bůh nás hluboce miluje. Jeho láska je dokonalá. Přesto to nemusí nutně znamenat, že nepřijdou okamžiky, kdy bohužel našimi skutky či rozhodnutími nebude potěšen. Bůh odměňuje ty, kteří Jej těší, kteří Mu přinášejí potěšení. A to jsou ti, kdo naslouchají Jeho příkazům.

Všimněte si, že Jan řekl: „... abychom přijali *plnou odměnu.*“ Když jsem o tomto výroku rozjímal, vyskočilo na mě na této stránce právě slovo plný. Pomyslel jsem si, že *pokud existuje plná odměna, pak je zde i částečná odměna či nulová odměna.*

(Pamatujte, že zde nemluvíme o spasení, ale o odměně.) Když jsem přemýšlel dál, došel jsem k názoru, že zde Jan mluví o dvou věcech. První je soudná stolička Kristova. Pavel napsal: „Jsme plni důvěry a raději chceme odejít z tohoto těla a přijít domů k Pánu.“ (2. Korintským 5,8)

Okamžitě víme, že zde Pavel nemluví o celém lidstvu, protože když nevěřící odejde z tohoto těla, nejde k Pánu. Jde do pekla. Možná to zní tvrdě, ale je to pravda. Ježíš nepřišel, aby svět odsoudil, ale přesně naopak, přišel, aby jej zachránil. Svět byl již odsouzen kvůli Adamovi, který nás zaprodal věčné smrti (viz Jan 3,17–18). Jen ti, kteří plně odevzdají život Ježíši, budou s Pánem, až opustí své pozemské tělo. Pavel dále pokračuje a oslovuje věřící:

Proto se i horlivě snažíme, abychom se mu líbili, ať zůstáváme doma nebo odcházíme. Neboť my všichni se musíme objevit před soudnou stolicí Kristovou, aby každý přijal odplatu za to, co vykonal v těle, ať už to bylo dobré nebo zlé.

- 2. Korintským 5,9–10

Každý věřící se postaví před soudnou stolicí Kristovou. V ten den dostane každý z nás odměnu podle toho, co během svého krátkého času na zemi vykonal. Překlad Bible Good News uvádí: „Každý dostaneme to, co si zasloužíme.“ Nebudeme souzeni za své hříchy, protože věčný trest za hřích z nás smyla krev Ježíše Krista. Ale budeme odměněni, nebo utrpíme ztrátu za to, co jsme jako věřící vykonali. Naše skutky, slova, myšlenky, a dokonce i motivy budou prozkoumány ve světle Jeho Slova. Dočasné věci, na kterých jste vystavěli svůj život, spálí oheň. To budou ztracené příležitosti. To věčné však přinese věčnou odměnu (viz 1. Korintským 3,14–15).

Kolik toho ze svých odměn ztratíme, bude záviset na tom, kolik toho, co jsme vykonali, shoří. Stále budeme zachráněni, ale jen jako skrze oheň. Na druhé straně odměn bude věčné kralování

po boku Ježíše Krista (viz 1. Korintským 3,15; Zjevení 3,21). Je to vskutku široká škála. Na jednom konci jsou „nulové odměny“, na druhém „plná odměna“. Částečná odměna se nachází kdesi mezi těmi dvěma.

Soud u soudné stolice Kristovy se nazývá „věčný soud“ (viz Židům 6,1–2), což znamená, že již nikdy nedojde k nějakým změnám těchto rozsudků, nedojde k žádným úpravám či dodatkům. Proto můžeme dojít k závěru, že to, jak se postavíme ke Kristovu kříži, rozhodne o tom, kde věčnost strávíme. Nicméně způsob našeho života jako věřících lidí rozhodne o tom, jak věčnost strávíme.

Proto je nanejvýš moudré pilně studovat, co je napsáno v Písmu o věčném soudu a odměnách. Toto poznání je základní učení o Kristu. V základní škole získáte základy pro další vzdělávání. Je to čtení, psaní, počítání. Dokážete si představit, že se snažíte vystudovat střední nebo vysokou školu, aniž byste uměli číst, psát a počítat? Bylo by to nemožné. Přesto se až příliš mnoho křesťanů pokouší vybudovat svůj křesťanský život bez této základní znalosti učení o Kristu. Naléhavost tohoto tématu mě přiměla napsat knihu *S ohledem na věčnost*, která se jím podrobně zabývá. Velice ji doporučuji jako doplněk k tomuto poselství.

Nynější život

Již jsme se tedy shodli na tom, že zbožné návyky přinášejí příslib odměny u soudné stolice Kristovy. Jejich požehnání se nás však týká již v nynějším životě! V Bibli se píše: „... zbožnost je užitečná ke všemu, neboť má zaslíbení *nynějšího i budoucího života*.“ (1. Timoteovi 4,8)

Náš Otec nás touží odměnit pak i nyní, pokud posloucháme Jeho příkazy. Vždyť je napsáno: „... spravedlivému bude na zemi odplaceno...“ (Příslaví 11,31) Ne až v nebi, ale již v nynějším

životě. „... avšak spravedlivým bude odplaceno dobrem.“ (Přísloví 13,21) Jakub říká velice důrazně: „Nemylte se, moji milovaní bratři. Každé dobré dání a každý dokonalý dar je shůry, sestupuje od Otce...“ (Jakubův 1,16–17)

Dobré přichází od Boha. Nepřipisujte Bohu ty zlé a špatné věci. On dává dobré věci. Bůh touží odměňovat svým požehnáním (užitky) již nyní v tomto životě na zemi. Jeho odměna v sobě neskrývá nic zlého. Vždyť v Bibli čteme: „Hospodinovo požehnání obohacuje bez veškerého trápení.“ (Přísloví 10,22; Bible21) Nebo také: „Věrný člověk má mnoho požehnání...“ (Přísloví 28,20) *Mnoho požehnání je plná odměna.*

Přemýšlel jsem dál o slovech apoštola Jana. Říkal jsem si: *Pokud existují nulové, částečné a plné odměny v našem budoucím životě, pak totéž platí také pro náš nynější život na zemi.* Když jsem přemýšlel o životě Ježíše, začalo mi to dávat smysl. Když Ježíš chodil po zemi a setkával se s lidmi, setkal se s některými, kteří získali částečnou odměnu. Někteří nezískali nic. A pak zde byli ti, kteří získali odměnu v plnosti. Podívejme se na zástupce každé této kategorie. Budeme podrobně sledovat, po čem Bůh touží a co by v našem životě rád viděl.

2

Částečná či nulová odměna

VNazaretu úzkostlivě očekávali zaslíbeného Mesiáše. Bedlivě ho vyhlíželi, protože nadešlo období, kdy měl být zjeven. Byli podobní dnešním křesťanům, neboť si většina z nás uvědomuje, že žijeme v době blízke Kristova druhého příchodu. Ježíš řekl, že poznáme dobu či generaci, nikoli přesný den či hodinu. Není proto důvod myslet si, že je divné, že Izraelci znali dobu Jeho prvního příchodu. Daniel uvádí tento časový rámeček ve své knize (viz Daniel 9,24–26). Znalci Starého zákona byli schopni říct mudrcům z Východu, kde mají to zaslíbené dítě hledat (viz Matouš 2,4). Obyvatelé Nazareta opravdu věděli, že tato doba přišla. Jakmile se však Mesiáš objevil v jejich středu, setkáváme se s velice překvapivou reakcí:

A nemohl tam učinit žádný mocný skutek, jen na několik neduživých vložil ruce a uzdravil je.

- Marek 6,5

Všimněte si výrazu „nemohl tam učinit žádný mocný skutek“. Před několika lety mě při čtení Bible tato fráze upoutala. Pomyslel jsem si: *Počkat, počkat. Tady se nepíše, že tam „neudělal žádný mocný skutek“, ale že tam „nemohl udělat žádný mocný skutek“.* Kdyby se tam psalo „neudělal“, už bych o tom dál neuvažoval, protože by to znamenalo, že se jednalo o otázku chtění ze strany Ježíše. Nicméně „nemohl“ neznamená, že by něco zadržoval, ale že byl spíše omezen. Tento význam je zdůrazněn a vysvětlen i v jiných překladech Bible. Například rozšířený překlad Bible uvádí: „nebyl schopen udělat“.

Nabízí se tedy otázka: Proč nemohl Ježíš v Nazaretu vykonat žádný mocný skutek? Co ho omezovalo? V jiných městech vykonal mnoho mocných skutků. Slepí viděli, uši hluchých se otevíraly, chromí chodili, mrtvé křísil. To je jen část skutků, které máme zapsané. V evangeliích často čteme, že uzdravoval nejrůznější nemoci a choroby. V čem byl ten rozdíl? Proč bylo v jeho vlastním městě uzdraveno jen několik nemocných? Odpověď nalezneme v předchozím verši přímo z úst nazaretských občanů:

Když nastala sobota, začal učit v synagoze. A mnozí, kteří ho slyšeli, byli ohromeni a říkali: „Odkud to tento člověk má? Jaká je to moudrost, která mu byla dána? A jaké mocné činy se dějí skrze jeho ruce! Není to ten tesař, syn Marie a bratr Jakuba, Josese, Judy a Šimona, a nejsou jeho sestry zde s námi?“ A pohoršovali se nad ním. Ježíš jim říkal: „Prorok není beze cti, leda ve své vlasti, mezi svými příbuznými a ve svém domě.“

- Marek 6,2–4

Co se tu dělo? Podívejme se na to. Ježíš se vrací do města, v němž vyrůstal. Připojil se k Božímu lidu, který se sešel v sobotní den. Celá komunita je v synagoze. Pak se Ježíš náhle postaví a přečte následující pasáž: „Pánův Duch je na mně, protože mne pomazal, abych...“ (Lukáš 4,18)

Lidé věděli, co bude následovat. Dobře ta slova znali. Tuto pasáž z Izajáše slyšeli již mnohokrát. Byla to hlavní prorocká kniha, v níž se psalo o příchodu Mesiáše. Bylo to podobné, jako kdyby se dnes někdo postavil a začal předčítat modlitbu Páně. Všichni bychom věděli, co bude následovat. Všichni „Otčenáš“ velmi dobře známe.

Ježíš pokračoval: „... abych zvěstoval evangelium chudým; poslal mne vyhlásit zajatcům propuštění a slepým nabytí zraku, propustit zlomené na svobodu, vyhlásit vítaný Pánův rok.“ (Lukáš 4,18–19)

V tu chvíli běžela hlavou všem těm lidem jediná myšlenka: *Proč čte Písmo tento neučený místní mladík, a ne náš zkušený rabín?* Najednou však spadla bomba. Ježíš smotá svitek a prohlásí: „Dnes se naplnilo toto Písmo ve vašich uších.“ (verš 21) Jinými slovy jim řekl: „Já jsem Mesiáš.“ Pak pokračuje a vypráví jim o všech těch mocných skutcích, které se staly v ostatních městech, a ukončí velice mocným prorockým poselstvím.

Cože? Je to opravdu On? Slyšíme dobře? Opravdu řekl, že on je Ten, o kterém prorokoval Izajáš? Jak absurdní! Blázen! V naprosté nevěře si začnou mezi sebou šuškat. „Vždyť je to Ježíš! Co to zase vyvádí? Co nám to tu říká?“

Už vidím, jak jedna matka prohlásí: „To není možné, vždyť ke mně chodil s ostatními dětmi na hodiny Tóry!“

A další překvapeně dodává: „Jeho rodina bydlí vedle nás. Hrával si s mým Benjaminem!“

Jiní lidé mají pozdější vzpomínky: „Vyrobil stůl, za kterým každý večer sedáváme! Je to syn tesaře! Co tím myslí, když říká: „Pánův Duch je na mně? Kdo si myslí, že je?“

My bychom dnes namítli: „Hrál fotbal s mým klukem!“ Nebo: „S mojí dcerou chodil do školy na matematiku!“

Podle vlastního chápání Starého zákona si vytvořili mentální představu o tom, jak Mesiáš přijde. V Izajáši se nachází další velice známá pasáž:

Neboť chlapec se nám narodil, syn je nám dán; na jeho rameni spočinulo panství. Dal mu jméno Podivuhodný rádce, mocný Bůh, Věčný Otec, Kníže pokoje. Nebude konce vzrůstu jeho panství a pokoje na Davidově trůnu a nad jeho královstvím, aby ho mohl upevnit a posilnit v právu a v spravedlnosti od nynějška až navěky.

- Izajáš 9,5–6

Obyvatelé Nazaretu očekávali slavného krále. Někoho, kdo bude jak nadpřirozeně moudrý, tak i velice mocný dobyvatel. Někoho, kdo je vmžiku vysvobodí z římské nadvlády a díky komu budou Římanům rovnocenným národem. Někoho, kdo opět získá Davidův trůn a bude vládnout na věky věků. Když však přišel Ježíš, jeden z nich, mladík, který se učil v jejich školách, smál se na ulicích, vyrůstal mezi nimi, vyráběl pro ně nábytek, a najednou byl obklopený mafiány (výběřčími daní) a prostitutkami, nepoznali jej. Nedokázali to pochopit. „Počkat, počkat!“ pralo se to v nich. „Neočekávali jsme, že přijde takový Mesiáš!“ Tito občané si neuvědomili, že uběhne několik tisíc let od výroku „bude vám dán Syn“ ke skutečnému projevu a naplnění toho, že „nastane Jeho vláda a pokoj bez konce“.

Tato událost i mnoho dalších, které v Bibli vidíme, jsou důkazem pravdy, kterou jen obtížně přijímáme: Až příliš často nám Bůh pošle to, co potřebujeme, zabalené v obalu, který ale nechceme. Proč? Aby nám dal najevo, že Bohem je On a že si dělá věci po svém a nenechá si nic diktovat. Odpovědi nemůžeme hledat pouze hlavou. Boha i Jeho zaopatření musíme hledat srdcem.

Bible se nedá vykládat pouze omezeným lidským chápáním. Je k tomu potřeba vanutí Božího Ducha. Jen On sám dává moudrou radu a správnou aplikaci.

Ostrý kontrast

Rád bych uvedl ještě jeden příklad. Farizeové také očekávali mocného Mesiáše dobyvatele, hrdinu, který by vysvobodil Boží lid z římské nadvlády a z římského útlaku. Úzkostlivě vyhlíželi Jeho příchod a byli přesvědčeni, že oni budou ti, kteří budou spolu s Ním v novém království v Jeruzalému vládnout. Když se tedy objevil Ježíš, nevzdělaný muž z Galileje, vysmívali se mu. Ani do jejich představy o Mesiáši nezapadal.

Můžeme si přečíst jeden z mnoha rozhovorů, který s Ježíšem vedli. „Když se ho farizeové otázali, kdy přijde Boží království, odpověděl jim: „Boží království nepřichází tak, abyste ho mohli pozorovat; ani neřeknou: ‚Hle, je tu‘ nebo ‚je tam‘. Neboť hle, Boží království je mezi vámi.“ (Lukáš 17,20–21)

I farizeové odkazovali na Izajášovo proroctví o Mesiášově pozemském království. I oni vyhlíželi Mesiáše na základě mentální interpretace Písem, místo toho, aby se spoléhali na vedení Božího Ducha. Boha neznali srdcem, ale myslí a rozumem.

Podívejme se však na jiného muže, který také očekával příchod Mesiáše. Jmenoval se Simeon. Vypráví se o něm v Lukášově evangeliu.

A hle, v Jeruzalémě byl člověk, který se jmenoval Simeon. Byl to člověk spravedlivý a zbožný, očekávající potěšení Izraele, a *Duch Svatý* byl na něm. Jemu bylo Duchem Svatým zjeveno, že nespátrí smrt, dokud neuvidí Pánova Mesiáše. Ten přišel v *Duchu* do chrámu. Když rodiče přinesli chlapce Ježíše, aby s ním učinili podle obyčeje

Zákona, on si ho vzal do náručí, vzdal chválu, dobrořečil Bohu a řekl...

- Lukáš 2,25–28

Simeon prohlásil, že toto třicetidenní miminko je Mesiáš. Jedna věc je opravdu nesmírně zajímavá. Zde je člověk, který rozpoznal Mesiáše, jemuž byl teprve jeden měsíc. A přesto jej celý Nazaret nedokázal rozpoznat a farizeové se mu vysmívali, když mu bylo něco přes třicet let a činil zázraky a divy, které žádný jiný člověk nikdy učinit nedokázal! Proč? Protože Bůh je Duch a ti, kteří chtějí poznat Boha a Jeho cesty, tak musí činit v Božím Duchu, který zjevuje pravdu. Mezi Simeonem a těmi ostatními je klíčový rozdíl. Zanedlouho uvidíme jaký. Toto zjevení nám poskytne porozumění, proč tak mnoho lidí nepřijímá od Boha své dědictví v plnosti.

Úcta

Hned na začátku se podíváme na to, co Ježíš řekl, když se setkal s reakcí svých spoluobčanů v Nazaretu na svou službu. Řekl: „Prorok není *beze cti*, leda ve své vlasti, mezi svými příbuznými a ve svém domě.“ (Marek 6,4)

Klíčovým slovem je zde *úcta*. Neměli k němu úctu.

Řecké slovo pro úctu je *time*. Toto slovo jsem hodně studoval a také slova, která jsou s ním úzce spjata. Prošel jsem bezpočet řeckých slovníků, komentářů a dalších knih, jež obsahují studie původního řeckého textu. Vedl jsem hluboké rozhovory s lidmi, kteří plynule mluví řecky. Jeden z nich žije v Řecku (v jeho rodině jsou v dnešní době již čtyři generace služebníků). Další je služebník, který bydlí v Británii. Definice, které se chystám uvést, jsou kombinací všeho, co jsem z uvedených zdrojů načerpal.

Nejjednodušší a doslovná definice slova *time* (úcta) je „věc mající hodnotu, je cenná“. Když slovo *time* použijete před Řeky, okamžitě se jim vybaví něco *hodnotného, vzácného, cenného*, jako například zlato. Zamyslete se nad tím. Zlato si nedáte jen tak do šuplíku, ale najdete mu nějaké čestné místo. Jiné definice úcty jsou *ocenění, vážnost, vzácný ohled, respekt*.

Když chceme nějakému slovu lépe porozumět, je někdy dobré se podívat na jeho protiklad. Opakem slova úcta je *neúcta*. V řečtině je to *atimia*. Definice tohoto slova pak jsou: *neprokazovat respekt či hodnotu, brát něco za samozřejmé, obyčejné, všední, rutinní*. Když slovo *atimia* vyslovíte před Řeky, vybaví se jim něco běžného, lehkého, prchavého, například pára. Silnější podoba *neúcty* je *ostudné a pokořující jednání*.

Když jsem studoval řecké slovníky a komentáře, zjistil jsem, že úcta může být projevena skutkem, slovem či dokonce myšlenkou. Veškerá opravdová úcta však pramení ze srdce. Proto Bůh říká: „Protože se tento lid přibližoval svými ústy a *ctili mne svými rty, ale jeho srdce se ode mne daleko vzdálilo – jejich bázeň přede mnou je naučena z příkazu lidí...*“ (Izajáš 29,13)

Všimněte si, že Bůh říká: „jejich bázeň přede mnou“. Opravdová úcta pramení ze srdce, v němž je hluboká bázeň před Hospodinem. To je velice důležité a budeme o tom mluvit později v jiné kapitole.

Ježíš řekl, že mu tito nazaretští lidé odepřeli úctu. Jeho rodáci se k Němu nechovali jako k někomu vzácnému a hodnotnému. Nerozpoznali Jej jako toho, kterého jim poslal Bůh, aby naplnil Boží vůli. Místo toho v Něm viděli obyčejného muže, běžného místního kluka, který tu před nimi stál. Kvůli tomu přijali jen částečnou odměnu. Ježíši bylo zabráněno vykonat mezi nimi mocné skutky. Nestalo se nic významného, došlo k uzdravení jen několika nemocných. Možná pár bolavých hlav, možná artritida, několik bolavých zad.

Přemýšlejte. Ježíš – Boží Syn, Syn člověka, naplněný Duchem Svatým bez míry – poslaný, aby uzdravoval nemocné a všechny utlačované od ďábla, nemůže naplnit své poslání nikoli proto, že by nebylo Boží vůlí, aby lidé v tomto městě byli uzdraveni, ale proto, že Jej omezili tím, že Mu odepřeli úctu. Chovali se k Němu jako k běžnému spoluobčanovi. Proto přijali jen velmi malou, částečnou odměnu (uzdravení jen několika nemocných).

Nulová odměna

V evangeliích vidíme i jinou událost, kdy Ježíš vyučuje v domě zástup učitelů a znalců Písma. Tito služebníci přišli ze všech měst Galileje i Judska, aby si Jej poslechli. Můžeme se dočíst: „... A byla tam Pánova moc, aby je uzdravoval.“ (Lukáš 5,17)

Všimněte si slova *je*. To jistě odkazuje na ty, kteří tam byli přítomní. Rád bych zde vyslovil pravdivý výrok: Bůh nikdy ničím nemrhá. Ano, je to tak. Vzpomeňte si, když Ježíš nasýtil zástup čtyř tisíců lidí a poté také pěti tisíců lidí. V obou případech dal přísný příkaz posbírat, co zbylo, aby nic nepřišlo vniveč. To, co by mnozí z nás vyhodili na smetiště nebo do popelnice, On nechal sesbírat. Podobnou věc vidíme opakovat se v celé Bibli. *Bůh nikdy ničím nemrhá.*

Jestliže tam tedy byla přítomná Boží moc, aby farizeje a učitele zákona uzdravila, znamená to, že byl mezi nimi minimálně jeden, ale s největší pravděpodobností jich bylo víc, kdo potřebovali uzdravení. Nyní mluvím ze zkušenosti. Vztáhneme si to na současnost. Když shromáždíte do místnosti několik set lidí, bude mezi nimi přinejmenším tucet, ne-li víc těch, kdo budou mít nějakou nemoc nebo potíže. Boží moc je přítomná, aby je uzdravila, ale nikdo z nich uzdraven není.

Později pak přinesli nějakí muži ochrnutého na lůžku. Protože se nedostali dovnitř dveřmi, tak přeplněný byl celý dům,

vyzkoušeli jinou cestu. Odmítli se vzdát a vylezli nahoru na střechu. Rozebrali ji a spustili ochrnutého dolů přímo před Ježíše. Pak si můžeme přečíst toto: „Když uviděl jejich víru, řekl: ‚Člověče, tvé hříchy jsou ti odpuštěny.‘ Učitelé Zákona a farizeové o tom začali rozvažovat: ‚Kdo je tento člověk, že mluví tak rouhavě? Kdo může odpustit hříchy, než sám Bůh?‘“ (verše 20–21)

Všimněte si, že Lukáš uvádí, že učitelé zákona a farizeové začali o tom „rozvažovat a řekli“. Pojdme ještě hlouběji. Zašeptali tito vedoucí něco těm, co jim byli nejbližší? Shlukli se do malých skupinek a začali spolu debatovat o tom, co Ježíš řekl? Aby nám to bylo zřejmé, musíme si přečíst Matoušův záznam této události. Matouš píše, že „někteří z učitelů Zákona si řekli“ (Matouš 9,3). Vidíme tedy, že tito učitelé znevážili Ježíše pouze svými myšlenkami. Sami sobě řekli... Nebylo to tak, že by nahlas začali vynášet hanlivé, kritické či potupné výroky, ale spíš s Ním nesouhlasili jen ve svých myšlenkách. Marek také uvádí, že „*uvažovali ve svých srdcích*“ (viz Marek 2,6). Poslechněte si, jaká byla Ježíšova odpověď:

Ježíš hned svým duchem poznal, že takto uvažují, a řekl jim: „Proč tak uvažujete ve svých srdcích? Co je snadnější? Říci ochrnutému: ‚Tvé hříchy jsou odpuštěny‘, nebo říci: ‚Vstaň, vezmi své lehátko a chod‘? Abyste však věděli, že Syn člověka má pravomoc odpouštět hříchy na zemi...“, říká ochrnutému: „Tobě pravím: Vstaň, vezmi své lehátko a jdi do svého domu.“

- Marek 2,8–11

Ochrnutý se okamžitě postavil, vzal své lehátko a před zraky všech služebníků vyšel ven z domu. V Bibli je zaznamenáno, že všichni ti vůdcové a učitelé „byli ohromeni, oslavovali Boha a říkali: ‚Něco takového jsme ještě nikdy neviděli.‘“ (verš 12)

Všichni byli ohromeni, ale žádný z nich nebyl uzdraven, přestože tam původně byla Boží moc k uzdravení přítomná pro ně! *Nepřijali vůbec žádnou odměnu*, protože *znevážili* Ježíše, i když pouze v myšlenkách! Při této události nešlo o jejich skutky ani o jejich slova, ale o jejich nevyřčené myšlenky. Pamatujte, že úctu či neúctu lze projevit skutkem, slovem či myšlenkou, ale každá opravdová úcta vychází ze srdce. Myšlenky jsou velmi důležité!

Mnoho z těchto vedoucích si již vypěstovalo zvyk znevažovat Ježíše. Vysmívali se Mu a pohrdali Jím a mnohokrát to činili veřejně, aby Jej zahanbili. Je zapsáno: „Učitelé Zákona a farizeové ho pozorně sledovali, uzdravuje-li v sobotu, aby našli něco, z čeho by jej obžalovali.“ (Lukáš 6,7) A také: „Pozorně ho sledovali a poslali špehy, kteří předstírali, že jsou spravedliví, aby ho chytily za slovo...“ (Lukáš 20,20) To je jen pár záznamů z mnoha. Jak vidíte, tito muži šli mnohem dál, než že by Ježíši jen nevzdali úctu. Oni Jej znevažovali.

Lidé z Nazaretu mu nevzdali úctu a přijali malou, částečnou odměnu. Tito učitelé Ježíše znevažovali v myšlenkách a nepřijali nic. Pojdme se nyní podívat na příklady těch, kteří přijali plnou odměnu, abychom zjistili, zda existuje nějaké spojení s principem úcty.

3

Plná odměna

Na počátku své služby přišel Ježíš do Kafarnaum a okamžitě tam potkal římského setníka, který Jej prosil, aby uzdravil jeho ochrnutého sluhu, jenž zažíval příšerná muka. Ježíš souhlasil: „Přijdu a uzdravím ho.“ (Matouš 8,7)

Setník na to reagoval: „Pane, *nejsem hoden*, abys vstoupil pod mou střechu...“ (Matouš 8,8)

Cože? „Nejsem hoden“? Zde mluví dobyvatel s tím, kdo byl dobyt! Řím si podrobil Izrael a okupoval jej. Proč by tedy římský důstojník musel říkat židovskému tesaři: „Nejsem hoden, abys vstoupil do mého domu.“? Bylo by to totéž, jako kdyby plukovník námořnictva Spojených států řekl iráckému instalatérovi: „Nejsem hoden, abys přišel do mého domu.“ Vidíte, jak tento muž vzdal úctu Ježíši? Víte, tento římský důstojník ví, kým náš tesař doopravdy je. Jedná s Ježíšem jako s někým velice důležitým a projevuje mu patřičný respekt. Válečník pokračuje a vysvětluje: „... ale řekni jen slovo, a můj sluha bude uzdraven. *Vždyť i já* jsem člověk postavený pod pravomocí a mám pod sebou vojáky;

a řeknu-li tomuto: „Jdi, on jde; řeknu-li jinému: „Přijď, přijde; a řeknu-li svému otroku: „Udělej toto, pak to udělá.“ (verše 8–9)

Nejprve probereme jeho vojenské postavení a hodnost. Římská legie se skládala ze šesti tisíc vojáků, nad nimiž byl jeden velitel celé legie. Legie o počtu šesti tisíc mužů měla šedesát setníků, kteří se zodpovídali veliteli. Každý setník měl pod sebou sto mužů.

Setník zde Ježíši vysvětluje, jak a proč to, oč Jej požádal, bude fungovat. On sám měl respekt a poslušnost svých vojáků, protože ctil svého velitele tím, že se podřizoval jeho autoritě. Mohl tak těžit z autority svého nadřazeného, za nímž stála autorita samotného Říma. V podstatě zde Ježíši řekl: „Já mám autoritu, protože mám úctu ke své zemi a svým nadřízeným, a projevuji ji tím, že respektuji jejich autoritu. Takže jediné, co musím udělat, je promluvit slovo, a ti, kteří jsou mi podřízeni, okamžitě reagují na mé rozkazy.“ Dál to ještě zjednodušil: „Mám autoritu, protože jsem poddán autoritě.“

Všimněte si slovního obratu „vždyť i já“. Okamžitě je jasné, že do tohoto pravdivého principu zahrnuje i Ježíše. Uvědomuje si, že Ježíšova autorita vychází z toho, že sám je poddán autoritě (poznámka autora: Ježíš v evangeliích často mluví o svém podřízení Otci). Je to s podivem, ale tento římský setník rozpoznal na Ježíši Boží autoritu. Tudíž si uvědomil, že Ježíš má moc v neviditelné duchovní oblasti zrovna tak, jako on má moc a autoritu v armádě. Právě proto chápal, že jediné, co je potřeba, je, vydat prostý rozkaz a nemoc bude muset poslechnout. Pro něj to bylo stejné jako s jeho vlastními podřízenými, kteří museli okamžitě reagovat na jeho příkazy. Podívejme se, co na to řekl Ježíš:

Když to Ježíš uslyšel, podivil se a řekl těm, kteří ho následovali: „Amen, pravím vám, takovou víru jsem v Izraeli nenašel u nikoho.“

To je silné tvrzení! Vždyť Ježíš tady prohlásil, že onen římský setník má větší víru než Jan Křtitel! Zamysleme se nad tím. Ježíš „našel“ Jana Křtitele v Izraeli. Zajdeme ještě kousek dál. Tento setník měl větší víru než Ježíšova matka Marie. Ježíš prohlásil, že jeho víra je větší než víra kohokoli, s kým se za více než třicet let v Izraeli setkal..., a Ježíš nikdy nepřeháněl! Už začínáte chápat sílu Ježíšova výroku? Takže vlastně cenu za největší víru získal římský občan a důstojník armády, jež okupovala Izrael.

Pokládám se za člověka víry a doufám, že se tak vidíte i vy, protože bez víry není možné zalíbit se Bohu (viz Židům 11,6). V Bibli se dočteme, že: „Víra je tedy ze slyšení zvěsti a zvěst skrze slovo Kristovo.“ (Římanům 10,17) Klidně se vsadím, že Jan Křtitel slyšel mnohem více z Písma než tento římský setník, a přesto setník měl větší víru. Také bych si dovolil tvrdit (a s největší pravděpodobností správně), že Marie, Ježíšova matka, dvanáct učedníků a mnoho dalších lidí v Izraeli, s nimiž se Ježíš setkal, slyšeli mnohem více Božího Slova než tento římský setník. Přesto měl větší víru než mnozí z nich. Proč byla jeho víra tak velká? Protože k ní přidal úctu, kterou Ježíši projevil, a také své porozumění autoritě a fakt, že sám byl autoritě podřízen. (V Lukáši 17,5–10 je ukázáno, že víra nepřichází pouze ze slyšení Božího Slova, ale že slyšení musí být doplněno úctou a poddaností autoritě.)

Tento muž přijal svou *plnou odměnu*, protože vzdal úctu a rozuměl autoritě. To, že si vážil autorit, ukázalo na respekt, který byl v jeho srdci. Kořenem jeho motivace byla tedy úcta.

Žena, která se nenechala odehnat

V sedmé kapitole Markova evangelia se setkáváme s Řekyní, rodem Syrofeničanka, která přichází za Ježíšem a prosí o pomoc. V Bibli je uvedeno, že Jej neustále prosila, aby její dceru vysvobodil z moci démona. To naznačuje, že Ježíš na její první, druhou,

třetí či možná mnohokrát opakovanou žádost vůbec nereagoval. Je docela dobře možné, že se na ni ani nepodíval. Ona Ho ale neustále prosila. Byla neoblomná, a nakonec se dočkala reakce: „Říkal jí: ‚Nech nejprve nasytit děti. Není správné vzít chléb dětem a hodit jej psům.‘“ (verš 27)

Tohle můžete zkoumat, jak chcete, ale výsledek bude vždy stejný: Ježíš ji nazval psem! Jsem moc rád, že to nebyla Američanka. Kdyby tomu tak bylo, asi by si Ježíš něco vyslechl. Okamžitě by vybuchla: „Cože?! Ty mě nazýváš psem? Co jsi to za služebníka? Jak se opovažuješ mě takto urážet! Přišla jsem si pro pomoc a dostane se mi takového jednání? To je rasismus... No ne? Protože jsem Řekyně a ty Žid, myslíš si, že máš právo nazývat mě psem!? To je skandál! Ty si tu sedíš se svými lidmi a ignoruješ ženu, která tě neustále prosí o pomoc pro svou dceru. Kde je láska, o které tolik kážeš? Aha, už mi to došlo. Nejsou tu žádné zástupy, které bys mohl ohromit. Jsi tu jen ty a tví lidé... Už mi to je jasné. Ty pokrytče. To mi stačilo. Jdu pryč.“

Odkráčela by a její dcera by nikdy nebyla uzdravena. Odešla by s nulovou odměnou. Nicméně se tak nezachovala. Místo toho zareagovala na jeho odpověď a tím si připravila odměnu: „Ano, Pane, i psi pod stolem jedí z drobtů po dětech.“ Řekl jí: „Kvůli tomuto slovu jdi domů; ten démon z tvé dcery vyšel.“ (verše 28–29)

Dokážu si představit, jak se Ježíš usmíval a potřásl hlavou, když obdivoval víru této pohanské ženy. Jak by ji mohl odmítnout? Když jí řekl, že démon, který její dceru trápil, je pryč, jde žena domů a nalezne tam svou dceru zdravou!

Kdyby ta žena byla pasivní nebo se snadno urazila, ztratila by jakoukoli šanci na odměnu. Ona ale věděla, kým Ježíš je, a neustále Mu prokazovala úctu. Nejprve svou vytrvalostí, poté tím, že se odmítla vzdát a nenechala se odradit, přestože to vypadalo, že ji Ježíš urazil či zneuctil. Za své odhodlání získala *plnou odměnu*.

Je to velmi zajímavé, ale oba příklady lidí obrovské víry se týkají pohanů. Lidí, kteří nebyli účastni Abrahamovy smlouvy. Římský setník a Řekyně. Ti dva přiměli Ježíše žasnout nad svou vírou. Prostě rozuměli principům, které se dnes již příliš nenosí... Úcta pramenila z jejich zoufalství, ale oba pak přijali plnou odměnu.

Princip úcty

Při pročitání evangelií najdeme další lidi, kteří přijali částečnou, plnou nebo nulovou odměnu. V každém příběhu jedinečným způsobem vidíme, jak se ti lidé stavěli k úctě. Některým úcta zjevně chyběla, jiní úctou přetékali. A byli i takoví, kteří při setkání s Ježíšem sršeli nestydatou neúctou. I když ze záznamů těchto událostí není úcta zjevná na první pohled, můžeme v nich vysledovat princip úcty. Je to duchovní zákon. Vždyť Bůh řekl:

Ty, kdo mě ctí, totiž poctím; ty, kdo mě znevažují,
však zostudím!

- 1. Samuelova 2,30 (Bible21)

Úcta je klíč, který nutně potřebujeme k tomu, abychom mohli z nebe cokoli přijmout. Především verš rád uvádím jako princip úcty. Ti, kdo ctí Boha, budou také poctěni. Tak to zkrátka je. Každý, kdo vzdal úctu Ježíši, přijal odměnu od Boha do té míry, do jaké Mu úctu projevil. Vždyť sluha a dcera byli nejenom uzdraveni, ale o rozhodnutí a víře setníka a Syrofeničanky se mluví dodnes!

Stejný princip je obzvláště zdůrazněn těsně před ukřižováním. Ježíš byl hostem v Betanii v domě malomocného Šimona. Když seděl u stolu, přistoupila k Němu žena s alabastrovou nádobkou velice drahého a vzácného oleje. Cena tohoto oleje představovala průměrnou roční mzdu pracujícího člověka. Poté, co svými slzami omyla Ježíšovy nohy a osušila je svými vlasy, otevřela alabastrovou nádobku a vylila olej na Jeho hlavu.

Vzdala Ježíši úctu tím, že Jej marnotratně pomazala. Ne všichni se však z toho skutku radovali. „Někteří se rozhořčovali: ‚K čemu je ta ztráta oleje? Vždyť se ten olej mohl prodat za víc než tři sta denárů a ty dát chudým!‘ A hněvali se na ni.“ (Marek 14,4–5)

Jejich reakce může vypadat velice rozumně a ohleduplně. Myslet na chudé je přece tak křesťanské. Přesto minuli to hlavní. V tom okamžiku došlo k něčemu zásadnímu. Byla to chvíle, kdy tato žena poctila Boha nebes a země tím, že vzdala úctu Jeho Synu Ježíši. Poslechněte si, jak je Mistr přísně napomenul:

Ježíš řekl: „Nechte ji. Proč jí působíte těžkosti? Vykonala na mně dobrý skutek. Vždyť chudé máte stále s sebou, a kdykoli chcete, můžete jim učinit dobře; mne však nemáte stále. Učinila, co mohla; předem pomazala mé tělo olejem k pohřbu. Amen, pravím vám, kdekoli po celém světě bude hlášáno toto evangelium, bude se na její památku mluvit také o tom, co ona učinila.“

- Marek 14,6–9

Vidíte, jak ji pochválil? Za dnů Ježíše mnoho lidí učinilo skvělé věci, ale nikomu se nedostalo takové pocty! Ne v takové míře! Ježíš prorokoval, že její dobrý a nádherný skutek úcty bude znám všude, kam se evangelium dostane, a nejen v jejich době, ale že se o něm bude mluvit z generace na generaci až navěky!

Ta žena toužila vzdát úctu Mistrovi. To, že Jej pomazala olejem, však přineslo poctu od Pána jí samotné. *Princip úcty* vždy funguje. Zůstane platný navěky. Bůh říká: „Ty, kdo mě ctí, totiž poctím; ty, kdo mě znevažují, však zostudím.“ (1. Samuelova 2,30) Všimněte si, že říká, že ti, kteří Jej nectí, budou zostuzeni. Anglický překlad NIV používá slovo *pohrdání*, které se dá definovat jako „pocit, že je něco nehodno ohledu či respektu druhého člověka“. Bůh pokládá ty, kteří Mu nevzdávají poctu, za nehodné povšimnutí, což také naznačuje nevšimavostí vůči jejich potřebám a modlitbám.

Poslechněte si, co říká Ježíš: „A kdo přijímá mne, přijímá toho, který mne poslal.“ (Jan 13,20) V kontextu, v němž zde Ježíš mluví, přijmout někoho znamená poctit jej. Ježíš v podstatě říká: „Kdo mne poctí, ctí Otce, který mne poslal.“ Proto nám zcela jasně říká: „Kdo nectí Syna, nectí Otce, který ho poslal.“ (Jan 5,23)

Ti, kdo ctíli Ježíše, v podstatě ctíli Otce, aniž o tom věděli. Ježíš řekl: „Slávu od lidí nepřijímám.“ (Jan 5,41; slávu = poctu – z angl. originálu; pozn. překladatele) V Jeho srdci i myslí veškerá úcta patřila Otcí. Ježíš ještě nebyl oslaven. Jakmile byl oslaven, dostalo se Synovi ze strany Otce následující pocty: „Ať se mu pokloní všichni andělé Boží.“ (Židům 1,6) „Tvůj trůn, Bože, je na věky věků a žezlo přímosti je žezlem tvého království.“ (Židům 1,8; viz také Filipským 2,8–10) Jakmile byl Syn oslaven, přijímá uctívání stejně jako Otec.

Když ale Ježíš chodil po zemi, žil a sloužil jako *Syn člověka*. Ve Filipským 2,6–7 se v rozšířeném překladu Bible píše: „Který, ačkoli byl původně jedno s Bohem a v podobě Boží ... se vysvlékl ze všech privilegií a práv či vznešenosti, aby na sebe přijal podobu služebníka (otroka) a stal se tak podobný lidem a narodil se jako lidská bytost.“ Když byl jako Člověk, veškerou čest a slávu, kterou dostával, neustále předával v srdci dál svému Otcí. Proto lidem, jež uzdravil, neustále říkal věci jako: „Hleď, abys o tom nikomu neřekl. Ale jdi, ukaž se knězi a obětuj dar, který Mojžíš přikázal, jim na svědectví.“ (Matouš 8,4) Anebo: „Ježíš jim pohrozil a řekl: „Hleďte, ať o tom nikdo neví!““ (Matouš 9,30) Podobné výroky můžeme najít ve všech evangeliích na mnoha místech.

Když byl Ježíš na zemi, byl spojením mezi zemí a Otcem. Hmatatelným způsobem, jak vzdát úctu Otcí, bylo vzdát poctu Jeho Synovi. Proto ta neznámá žena, která uctíla Ježíše, Syna, drahým olejem, nebyla pokárána. Ježíš nikdy nekáral ty, kteří Jej poctili, ale vždy je pochválil za to, že vzdali úctu Otcí. Musíme pochopit, že nehledal poctu sám pro sebe. Spíš se snažil lidem vysvětlit *princip úcty*.

Proud úcty

Během týdne, v němž byl Ježíš ukřižován, pronesl výrok o tom, jak bude Jeho služba pokračovat, když On už tu nebude:

„Pravím vám, že mne zajisté nespatříte, dokud nepřijde ten den, kdy řeknete: ‚Požehnaný, který přichází ve jménu Pána.‘“

- Lukáš 13,35

Jinými slovy jim řekl: „Neuvidíte mne, dokud nevzdáte poctu těm, jež k vám posílám, slovy: ‚Požehnaný, který přichází ve jménu Pána.‘“ „Neuvidíte mne, dokud *nepoctíte* ty, jež posílám ve svém jménu.“ Zastavte se a přemýšlejte o tom. Ježíš řekl, že se projeví a ukáže, když požehnáme či poctíme ty, které posílá. Proč? Na to nám sám odpovídá v dalších částech Bible. Jednou z odpovědí je toto: „Amen, amen, pravím vám, kdo přijímá (*poctí*) toho, koho pošlu, mne přijímá (*poctí*). A kdo přijímá (*poctí*) mne, přijímá (*poctí*) toho, který mne poslal.“ (Jan 13,20; dodatek v závorkách doplnil autor)

Mějte to na mysli a poslechněte si, co dál Ježíš říká o tom, jak princip úcty aplikovat v každodenním životě:

„Kdo přijímá vás, přijímá mne; a kdo přijímá mne, přijímá toho, který mne poslal. Kdo přijímá proroka proto, že je to prorok, obdrží odměnu proroka; a kdo přijímá spravedlivého proto, že je to spravedlivý, obdrží odměnu spravedlivého. A kdo by jednomu z těchto maličkých dal napít proto, že je učedník, i kdyby mu dal jen pohár studené vody, amen, pravím vám, jistě nepřijde o svou odměnu.“

- Matouš 10,40–42

Aniž bych změnil význam této pasáže, rád bych vložil slovo úcta, pocta, všude tam, kde je v těchto verších slovo *přijímá* či *dal*.

„Kdo poctí vás, ctí mne; a kdo ctí mne, ctí toho, který mne poslal. Kdo poctí proroka proto, že je to prorok, obdrží odměnu proroka; a kdo poctí spravedlivého proto, že je to spravedlivý, obdrží odměnu spravedlivého. A kdo by jednoho z těchto maličkých poctil pohárem studené vody proto, že je učedník, amen, pravím vám, jistě nepřijde o svou odměnu.“

Abychom celou tuto pasáž správně pochopili, potřebujeme se v těchto verších dotknout dvou hlavních bodů. Zaprvé, v Božím království existuje struktura autorit. Na vrcholu je Otec, dále autorita proudí k Ježíši, k tomu, jehož Bůh poslal a jemuž předal veškerou autoritu. Po svém vzkříšení Ježíš prohlásil: „Byla mi dána veškerá pravomoc na nebi i na zemi.“ (Matouš 28,18) On je hlavou církve, a přijde den, kdy celé Království předá zpět svému Otci. Až bude veškerá vzpoura poddána pod Jeho nohy (viz 1. Korintským 15,24–26).

Dalším v pořadí autorit Božího království je „prorok“. Mějte na mysli, že Ježíš mluvil k lidem, kteří neměli novozákonní Písma. Neznali naši dnešní terminologii ani chápání Bible, proto k nim mluvil jazykem, kterému rozuměli.

Ve Starém zákoně proroci fungovali jako Hospodinovi mluvčí (viz Exodus 4,16; 7,1). Dotvrzuje to i list Židům 1,1–2: „Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil kdysi Bůh k otcům v prorocích; na konci těchto dnů k nám promluvil v Synu, jehož ustanovil dědicem všeho a skrze něhož učinil i věky.“ V Novém zákoně je to opět zdůrazněno, když se píše o tom, jak byl Ježíš vzkříšen z mrtvých a vystoupil na nebesa: „A on dal jedny apoštoly, jiné proroky, některé evangelisty, jiné pastýře a učitele...“ (Efezským 4,11)

Kdyby k nám Ježíš mluvil v dnešní době, asi by to řekl takto: „Ten, kdo poctí apoštola, protože je apoštol, přijme odměnu apoštola. Kdo poctí pastora, protože je pastor, přijme odměnu pastora.“ Totéž by řekl o prorokovi, evangelistovi i učitelích.

V Matouši 10. kapitole Ježíš přechází od úcty k prorokovi (neboli tomu, kdo je ve vedení) k spravedlivému člověku a končí tím, že úcty jsou hodní i „ti maličci“. V podstatě tak pokryl všechny úrovně autority, s nimiž přichází věřící do kontaktu. Jsou to ti, kdo jsou v postavení nad námi, ti, kdo jsou na stejné úrovni jako my, a nakonec ti, kdo jsou nám svěřeni do péče a nad nimiž máme autoritu my. Každý člověk, s nímž se setkáme, spadá do jedné z těchto tří kategorií.

To nás přivádí k druhému hlavnímu bodu. Pokud ctíme ty nad námi ... získáme odměnu. Pokud si vážíme těch a ctíme ty, kdo jsou na stejné úrovni jako my ... získáme odměnu. A nakonec, jestliže ctíme ty, kdo jsou svěřeni do naší péče a jsou pod naší autoritou ... získáme odměnu. Nezapomeňte na náš verš: „Neuvidíte mne, dokud nepoctíte ty, které posílám v mém jménu.“ Pokud k tomuto verši přidáme výše uvedené verše z Matoušova evangelia, zjistíme, že každá úroveň s sebou přináší nádhernou nebeskou odměnu. Součástí té odměny je vždy hlubší poznání toho, kým je Ježíš. A to bude naším hlavním zaměřením po zbytek knihy.

4

S vedoucím to souvisí jen málo

V prvních třech kapitolách jsme se zabývali mnohými verši, abychom postavili dobrý základ. Když chceme od Boha něco přijmout, hraje v tom velice důležitou roli právě úcta. Jen krátce shrnu, že apoštol Jan nám říká, že se máme snažit žít tak, abychom získali *plnou odměnu* (odplatu). Pokud konkrétně napsal „plnou odměnu“, pak to znamená, že je možné získat i jen částečnou či nulovou odměnu. Když Ježíš sloužil lidem, vidíme, že někteří přijali plnou odměnu, jiní částečnou, a byli i takoví, co nepřijali žádnou odměnu. Vše záleželo na tom, jak Jej přijímali (poctili).

Ježíš před svým odchodem prohlásil: „Odcházím. Vy mne neuvíďte, dokud nepoctíte Toho, kterého vám posílám v Mém jménu.“ (autorova vlastní parafráze Lukáše 13,35) Pak ukazuje, že pokud vzdáme úctu vedoucímu, přijmeme odměnu, kterou má Bůh pro vedoucí; totéž platí pro ty, kdo jsou na stejné úrovni jako my; a pak i pro ty, kdo jsou pod naší autoritou. Nejprve budeme mluvit o těch, kteří jsou v autoritě, pak o těch dalších dvou skupinách.

Příklady z naší doby

Osobně se znám s mnoha skvělými služebníky, kteří cestují po celém světě a kážou evangelium. Několik z nich vyčnívá. Jedněmi z takových jsou například manželé T. L. a Daisy Osbornovi. Ve chvíli, kdy píšu tuto knihu, jsou již oba v nebi a užívají si svou věčnou odměnu. Během osmdesátých let minulého století jsme s Lisou měli výsadu mnohokrát jim sloužit. V té době jsem pracoval ve sboru, který měl osm tisíc členů. Měl jsem za úkol starat se o všechny hostující mluvčí a kazatele. Osbornovi k nám přijeli několikrát, takže jsme měli možnost strávit s nimi docela hodně času. Sblížili jsme se, a často jsme si psali nebo telefonovali. T. L. mi dvakrát poslal krabice plné svého oblečení. Měli jsme stejnou velikost. Byl, a stále pro mě je hrdinou víry.

V té době už T. L. a Daisy přivedli ke spáse miliony lidí. Odhaduje se, že díky jejich službě přišlo k Ježíši přes padesát milionů lidí. A toho nedosáhli díky televizi, ale pomocí evangelizačních setkání pod širým nebem, která pořádali po celém světě. Většina z nich však probíhala v Africe. Na tato shromáždění přicházelo padesát tisíc až dvě stě padesát tisíc lidí.

Pokaždé bylo uzdraveno několik slepých. Lidé, kteří tam přijeli a vůbec neviděli, při návratu domů viděli! To je však jen vrcholek ledovce. Stovkám hluchých se otevřely uši. Jsou zaznamenána uzdravení nevyčísitelných nemocí. Na jejich setkání přinášeli bezpočet ochrnutých lidí na nosítkách, kteří odcházeli domů po svých a nosítka si nesli v rukou! Bratr Osborn napsal mnoho knih, v nichž popisuje zázraky uzdravení, k nimž došlo na setkáních pod širým nebem, hlavně v Africe.

Vzpomínám si, jak nám vyprávěli jeden příběh, který se mě dotkl asi nejvíc. Jednalo se o ženu, která mezi setkáními na evangelizaci v Africe navštívila Daisy. V náručí přinesla mrtvé dítě zamotané v příkrývce i s obličejem. Matka podala dítě Daisy a prostřednictvím překladatele ji poprosila, ať se za ně pomodlí,

aby ožilo. Daisy vzala do rukou zachumlanou mrtvolku a začala velmi jednoduchou modlitbou. Téměř okamžitě ucítila pohyb a uslyšela, jak zpod přikrývky vychází kašláním a kýčání. Když přikrývku rozevřela, zíral na ni živý chlapeček!

Daisy pak dítě znovu zakryla a podala jej jeho matce. Matka nadzvedla přikrývku, a když syna uviděla živého, začala křičet radostí a nadšením.

Daisy udivilo, proč matka nezareagovala už ve chvíli, kdy ho měla v náručí ještě ona a bylo slyšet jeho kašláním a kýčání. Proč ji přemohla radost až ve chvíli, kdy jej sama držela a uviděla jeho tvář?

Prostřednictvím překladatele se na to zeptala. Žena jí odpověděla: „Můj chlapec se narodil jen s jedním okem. Byl deformovaný. Tam, kde mělo být oko, byla jen prázdná jamka. Když jsem se na něj podívala teď, díval se na mě dvěma překrásnými očima!“

Je ještě mnoho dalších úžasných svědectví o mocných divech, které se udály prostřednictvím Osbornových, vše ve jménu Ježíše Krista, vzkříšeného Spasitele.

Mám ještě jiného přítele, který organizuje evangelizace v Africe, konkrétně v Etiopii a Súdánu. Na jeho shromáždění přichází padesát tisíc až dvě stě tisíc lidí. I on na svých setkáních vídává stovky hluchých a slepých, jak jsou uzdravováni. Chromí chodí, nemoci jsou uzdraveny, nádory se smrskávají a mizí.

Před pár lety mi vyprávěl příběh, který má nesmírnou hloubku. V jedné oblasti, kde v Africe pořádal setkání, žil člověk, kterému říkali „opičí muž“. Byl tak posedlý démony, že ho nikdo nedokázal zkrotit. Žil nahý ve stromech a chodil po čtyřech. Na rukou i nohou měl ohromné mozoly.

Nějací místní lidé jej chytili, spoutali a přinesli ho na shromáždění. Můj přítel mi vyprávěl: „Johne, právě jsem kázal obrovskému zástupu, když jsem najednou zahlédl chlapa, jak vylétl do vzduchu (muselo to být nejméně dva a půl metru vysoko), a pak spadl na zem. Nehýbal se. Myslel jsem si, že je mrtvý. Další den stál na pódiu, měl oblečené pěkné šaty a svědčil o tom, jak jej Bůh vysvobodil. Byl to onen ‚opičí muž‘.“

Pak mi vyprávěl, že se zástup lidí z desítek tisíc znásobil na stovky tisíc, protože „opičího muže“ všichni v té oblasti velmi dobře znali. Davy lidí toužily slyšet Boží Slovo, které osvobodilo tohoto vězně démonických sil.

Mohl bych vyprávět mnohé příběhy mužů i žen, kteří takovéto zázraky vidí na vlastní oči, obzvláště v Africe. Jde ale o to, že tito služebníci se pak vrátí zpátky do Ameriky či jiných západních zemí. Jsou to titíž lidé, totéž poselství, totéž pomazání, tatáž služba i strategie, a přesto na svých shromážděních vidí jen několik uzdravení bolestí hlavy, zad a artritidy. Proč? Je to spojené s úctou! Lidí, o nichž mluvím, si v některých zemích velice váží! Pokládají je za muže a ženy poslané Bohem a podle toho se k nim chovají.

„Copak nejsi muž Boží?“

Několikrát jsem měl také možnost sloužit v Africe. Byl jsem v zemích jako například Keňa, Zimbabwe, Angola a další. Je mi téměř nepříjemné, jak se tam o mě starají (z jejich strany je vše v pořádku, ale mně to není příjemné). Chovají se ke mně, jako bych byl král. Hostitel mě ubytuje v nádherném hotelu, a já vím, že je to pro ně neuvěřitelně finančně nákladné. Nenechají mě, abych si cokoli nosil. Dokonce ani Bibli! Nabízejí mi jen to nejlepší jídlo. Slouží mi jejich nejlepší lidé.

Vzpomínám si na jednu událost, kdy jsem kázal několika tisícům. Po skončení mě odvedli do klimatizované místnosti (jen velmi málo lidí z toho setkání se s klimatizací vůbec kdy setkalo). Bylo tam několik lidí, kteří měli sloužit. Přišla ke mně jedna žena, poklekla přede mnou a sklonila hlavu. V rukou měla veliké umyvadlo. Pak přiskočila jiná žena, která nesla džbán vody, aby mi umyla ruce. Poté vzala ručník, který měla přehozený přes ramena, a osušila mi je. Staraly se o mě, jak nejlépe dovedly. Vzdávaly mi poctu.

Když si přede mě ta žena klekla, necítil jsem se příjemně. Říkal jsem si, že si přece mohu ruce umýt sám, že to není potřeba. Ale pak mě Duch Svatý přísně varoval: „Ať tě ani nenapadne odmítnout ji. Dovol lidem, aby ti posloužili.“ Mezi úctou a uctíváním je veliký rozdíl. Na věky věků budeme uctívat jen našeho Boha, Pána a Krále. Nicméně budeme i na věky věků vzdávat poctu tomu, komu patří. V Božím království je takový protokol správný.

Vzpomínám si, jak jsem měl v devadesátých letech dvacátého století výsadu mluvit k velmi známému apoštolskému vedoucímu. Tento apoštol měl pod sebou ve sborech, o které se staral, přes pět milionů lidí. Jeho sbory se nacházejí v osmnácti různých zemích na africkém kontinentu. Každý rok v únoru si svolá všech šest tisíc hlavních pastorů (pouze hlavních, pomocní pastoři na toto setkání zvaní nejsou) a pozve vedoucí z Ameriky nebo jiných zemí, aby jim přijeli sloužit. Pomazání, pod kterým jsem tenkrát sloužil, bylo nejsilnější za celou dekádu devadesátých let. Doslova můžu říct, že jsem kázal, jako bych byl z jiného světa. Boží přítomnost tam byla neuvěřitelná.

O přestávkách mezi jednotlivými setkáními se ke mně chovali způsobem, který jsem popisoval výše. Když pak ten člověk odešel, vedoucí se na mě podíval a řekl: „Víš, kdo byla ta žena, která se o tebe právě starala a sloužila ti? Je to šéfka CIA této země.“

Byl jsem v šoku. Když jsem se vzpamatoval, nevěřicně jsem zakoktal: „A ona mi právě takto sloužila?“ Nemohl jsem uvěřit, že někdo, kdo má tak důležité postavení, pro mě udělal něco tak prostého. Cítil bych se poctěn, kdybych jen seděl v její přítomnosti, natož aby mi takto sloužila.

Tento velký apoštol se pak na mě udiveně podíval a řekl: „Copak nejsi muž Boží?“ Pomyslel jsem si: *My Američané to vážně vůbec nechápeme.*

Jak přijmout vyslance

Už více než třicet pět let cestuji a sloužím Božím Slovem. Všiml jsem si, že na některých místech se slouží lehce. Setkávám se tam s největšími zázraky a dopadem Slova na lidi, velice snadno se tam káže a je tam nejsilnější Boží přítomnost. Jsou to místa v nejrůznějších rozvojových zemích, ve vězení a na vojenských základnách. Proč tomu tak je? Ve většině případů tam lidé projevují úctu autoritě a váží si jí. Na druhou stranu místa, kde se slouží nejobtížněji, jsou křesťanské střední školy a sbory, kde nerespektují Bohem danou autoritu.

Vzpomínám si jasně na okamžik, kdy mi došlo, že to nemá nic do činění se mnou jako Božím služebníkem. Spíš jde o to, jak moji službu lidé přijímají. Měl jsem mluvit ve sboru v jihovýchodní části Spojených států. V té oblasti se nacházela nejpřísnější věznice tohoto státu. Bylo v ní asi tisíc pět set mužů. Hlavní pastor sboru, který byl zároveň pomocným vězeňským kaplanem, se mě zeptal, zda bych v neděli ráno mohl kázat vězňům. Služba ve vězení začínala v osm hodin a služba ve sboru až v jedenáct, takže jsme měli dost času na obojí. S radostí jsem souhlasil.

V tu neděli přišlo na bohoslužbu víc než sto vězňů. Uctívání bylo úžasné. Všichni zpívali z celého srdce. Úplně jsem zapomněl, že je to nejpřísněji střežená věznice, až do chvíle, kdy jsem se po

chválách zeptal vedoucího chval a uctívání, na jak dlouho je ve vězení. Měl nádherně jasný pohled a vyzářovala z něj radost. Očekával jsem, že řekne rok nebo dva.

Podíval se na mě s velkým pokojem a nesmírnou pokorou a odpověděl mi: „Pane, jsem tu třikrát na doživotí.“ Asi nemusím říkat, že jsem byl v naprostém šoku. Choval se ke mně s nejvyšším respektem. Totéž jsem vnímal u všech ostatních přítomných mužů. Všichni vězňové žasli, že si služebník, který není místní, udělal čas na to, aby za nimi přišel a řekl jim o Ježíši. Úcta, kterou mi vzdávali, byla velmi vzácná. To, jak mě přijali, mě vskutku pokořilo.

Jakmile jsem se to ráno chopil mikrofonu, začal jsem okamžitě vyučovat a kázat, jako bych byl z jiného světa. Pomazání bylo tak silné, že jsem pobíhal sem a tam jako fotbalový trenér při zápasu o mistra světa. S nadšením přitakali a reagovali na mé kázání. Pluli jsme na jedné lodi, a byla to pořádná jízda!

Mluvil jsem asi hodinu, a místnost naplnil Duch Svatý. Další hodinu a půl se děly neuvěřitelné věci. Muži přicházeli ke spáse, Duch Svatý je naplňoval, byli uzdravováni a přijímali povolání do služby Bohu na plný úvazek.

Můj asistent přišel na konci služby dopředu, vzal si mikrofon a se slzami, které mu stékaly po tvářích, řekl: „Kdybych bydlel v této oblasti, chtěl bych, aby toto byla má domovská církev!“ Přerušil jej ohromný pokřik. Muži skákali radostí.

Z vězení jsme odjeli v půl jedenácté. Pastor, můj asistent i já jsme byli úplně rozohnění. Všichni jsme hořeli očekáváním skvělého setkání ve sboru tohoto pastora. Řekl jsem: „Tahle bohoslužba bude úžasná po tom, co jsme právě zažili.“ Myslel jsem si, že dorazíme do sboru a Boží sláva z nás se okamžitě přelije na všechny ostatní.

Nikdy nezapomenu na to, co se stalo. Přišel jsem tam a sotva jsem dokázal promluvit. Atmosféra byla tak hustá a nepřátelská, že jsem vůbec nemohl kázat. Pořád mi běželo hlavou: *Počkat! Ani ne před dvěma hodinami jsem mluvil a káزال, jako bych byl z jiného světa.* Co se to tu děje? Nedokázal jsem to pochopit. Nedokázal jsem to vstřebat ani se uvnitř rozdmýchat. Byl jsem jako přidušený. Na mé promluvě nebylo žádné pomazání. Tehdy jsem ještě nerozuměl principu úcty, byl jsem teprve uprostřed procesu učení se o něm. Teď toužím, aby o něm věděli všichni!

Přidám ještě třešničku na dort k tomu, co se stalo v tom vězení. O šestnáct let později mě pozvali kázat do velkého sboru v Omaze v Nebrasce. Netušil jsem, jaké milé překvapení mě tam čeká. Během první bohoslužby jsem zjistil, že člověk, který se staral o ozvučení a byl jedním ze zaměstnanců sboru na plný úvazek, byl tím mužem, který tenkrát v neděli ráno vedl chvály a uctívání při bohoslužbě ve věznici. Byl jsem šokovaný a nadšený zároveň. Zeptal jsem se: „Jak ses dostal ven? Vždyť jsi byl odsouzen na trojnásobné doživotí bez možnosti podmíněného propuštění!“

Začal mi vyprávět o svém zázračném propuštění. Je to příliš složité, abych se o tom tady rozepisoval. Ukázal mi prorocké slovo, které jsem mu tehdy před šestnácti lety uprostřed služby předal. Bylo to ve chvíli, kdy s vězni jednal Duch Svatý. Celá vězeňská bohoslužba se nahrávala na kazetu a díky tomu si mohl zapsat, co bylo řečeno. Po všechny ty roky měl to slovo ve svém deníku. Podal mi ho a začal číst to, co jsem mu tenkrát ve věznici řekl. Stálo tam, že jej Bůh uvede na plný úvazek do služby pro Boží království a že jeho služba uvnitř zdí věznice je pouhou přípravou na jeho pozdější službu venku. To jsem mu řekl dřív, než jsem věděl, že je odsouzen na doživotí. Jsem moc rád, že jsem tuto informaci nevěděl předtím, než jsem mu začal sloužit. Bylo by pro mě těžké předat mu tato slova, kdybych znal jeho rozsudek.

To jen dokazuje, jak mocně tenkrát Bůh v tom vězení jednal. Přesto ve sboru o hodinu později byla atmosféra tak hustá, až jsem se dusil. Sotva jsem kázání dokončil. Toho dne jsem zjistil, že to nemá nic do činění se mnou, ale s tím, jakým způsobem mě lidé přijímají jako Božího vyslance. Vězňové si mě vážili a prokázali mi úctu. Členové sboru svým jednáním a gesty řekli: „To už jsme dávno slyšeli. Už jsme tu měli spoustu služebníků. Chceš nám snad říct něco speciálního? Máš pro nás něco jiného?“ Obrovský rozdíl mezi výsledky těchto dvou setkání tkví v jediném slovu: úcta.

Ctít, i když mě urazili

Na dalších příkladech z Bible bych rád ukázal, že na samotném služebníkově velice málo záleží, ale je velice důležité, jakým způsobem jej lidé přijímají. Ve Starém zákoně vidíme muže jménem Elkána, který měl dvě ženy, Chanu a Peninu. (Jsem opravdu rád, že to takto už nemáme. Jsem šťastně ženatý s jednou ženou.)

Penina měla děti, Chana však ne. Byla neplodná. Tenkrát ženy prokazovaly svou lásku manželovi tím, že mu rodily děti, obzvláště mužského pohlaví. Proč? Protože bylo velmi důležité, aby rod muže pokračoval.

Rodina rok co rok cestovala do Šíla, aby obětovala Hospodinu. Počet dětí Peniny rostl, zatímco Chana neměla žádné, aby je mohla postavit před Hospodina. To ji zostuzovalo. A ještě horší bylo, že se jí Penina posmívala a trápila ji. V Bibli se píše: „Její protivnice ji velmi provokovala ke hněvu, jen aby ji rozžlobila...“ (1. Samuelova 1,6) Už slyším bodavé urážky Peniny: „Hej, holčičko, tak kdo tady našeho manžela opravdu miluje? Já jsem mu porodila všechny tyto děti. A co ty? Kde jsou tvoje děti? Co to jsi za ženu! Nestojíš ani za půl ženy! Copak tě náš manžel v ložnici zanedbává? Copak se mu nelíbíš? To mě teda opravdu miluje.“ A pořád dokola.

Jednou už toho měla Chana dost. Rozhodla se jít do stánku a nalézt útěchu v přítomnosti Hospodina daleko od své protivnice. Byla rozrušená a při modlitbě k Hospodinu hořce plakala.

Chana mluvila ze srdce. Rty se jí pohybovaly, ale z úst žádná slova nevycházela. Svou prosbu předkládala Hospodinu. Pokud otevře její lůno a dá jí dítě, odevzdá jej zpět Hospodinu po zbytek jeho života, navěky a navždy.

Velekněz Élí seděl nedaleko a všiml si jí. Myslel si, že je opilá, a tak jí řekl: „Jak dlouho budeš opilá? Odlož to víno!“ (1. Samuelova 1,14)

Opět musím říct, že jsem velmi rád, že Chana nebyla Američanka. Kdyby byla, Élí by si něco vyslechl. S největší pravděpodobností by se naštvála a pomyslela by si: *Co to je za pastora? Já tu vylévám srdce před Bohem a postím se a on mě obviní, že jsem opilá. To snad ani nemůže být pravda, to asi špatně slyším! Asi se mi to jen zdálo. Ale ne, opravdu to řekl! Jak je to kruté, bezbožné a necitlivé! To je ale pitomec. Jak jen může vést církev? Někdo by mu měl pořádně vynadat. Měli by ho propustit. Vyhodit ze služby!*

A pak by bylo snadné vyhrknout: „Ty jsi mě právě nazval opilou? Já se postím a vylévám srdce před Hospodinem, protože mám velkou potřebu, a ty mě obvineš z opilství? To ani nepoznáš, když někdo opravdově hledá Boha? Co jsi to za pastora? Co je to za církev? Tohle řeknu manželovi a už sem nevkročíme. Půjdeme do jiného sboru!“

Kdyby to Chana udělala, nikdy by nezískala svou odměnu. Nikdy by se jí nenarodil syn a velmi snadno by zahořkla vůči Bohu. Jednoho dne by zemřela s tím, že Bůh na její modlitbu neodpověděl. *Postila jsem se, horlivě jsem se modlila, ale Bůh mi neodpověděl.* Nicméně Chana tohle neudělala. Poslechněte si,

co odpověděla vedoucímu, který ji urazil: „Ne, můj pane. Jsem žena obtížená na duchu. Nepila jsem víno ani pivo, ale vylévala jsem svou duši před Hospodinem. Nepokládej svou otrokyni za ničemnici..“ (1. Samuelova 1,15–16)

Jak vidíte, chovala se k němu velmi uctivě. Hned na začátku jej nazvala „můj pane“. Pak o sobě mluví jako o jeho „otrokyni“. Mluvila s ním s největším respektem a úctou. Élí jí pak řekl: „Jdi v pokoji! Ať ti Bůh Izraele dá to, co jsi od něj žádala.“ (verš 17)

Během následujících tří měsíců Chana otěhotněla. Do roka porodila Samuele. A on byl tím, kdo přinesl do Izraele probuzení. To, po čem Chana roky toužila a roky se za to modlila, se projevilo až ve chvíli, kdy vzdala úctu knězi, který ji znevážil. A bude to ještě lepší! Jednalo se o téhož kněze, o němž Bůh později řekl: „Oznámil jsem mu, že budu soudit jeho dům navěky za vinu, o které věděl; vždyť jeho synové proklínali Boha, ale nenapomenul je. Proto jsem přísahal domu Élího: Navěky nebude smířena vina domu Élího ani obětním hodem ani přídatnou obětí.“ (1. Samuelova 3,13–14)

Tak toto by z Božích úst nechtěl slyšet nikdo o sobě ani o své rodině! Navěky žádné odpuštění! Přesto Chana od Boha přijala, po čem toužila, protože tomuto muži vzdala úctu. Nemělo to nic společného s tím, kdo Élí byl nebo co udělal. Důležité bylo to, že jej Chana přijala jako muže, který byl v autoritě nad ní. Pokud prokážeme úctu těm, kdo jsou nad námi, získáme od Boha odměnu, kterou dává prostřednictvím jejich postavení.

5

Autorita

Než budu pokračovat a začnu mluvit o odměně proroka či vedoucího, musím se nejprve dotknout důležitosti či hodnoty autority. Jakmile tuto pravdu přijmeme do srdce, budeme moct upřímně, opravdově a efektivně ctít ty, kteří jsou nad námi.

Vzpomeňte si, co výraz *ctít* znamená. Je to „vážit si, vidět něco jako hodnotné a vzácné“. Pokud je předmětem naší úcty člověk v autoritě, téma, kterému se budeme věnovat v dalších kapitolách, pak v sobě nese výraz ctít také význam respektu či dokonce úcty. Websterův slovník (verze z roku 1828) definuje slovo ctít jako „mít ve vážnosti, respektovat; *jednat v postavení podřízení a poddání se, vykonávat s tím spojené povinnosti vůči někomu*“. Z této definice vidíme, že podřízení se autoritě je určitým aspektem skutečné úcty.

Pokud říkáme, že ctíme autoritu, ale přitom se jí nepodřizujeme a nejsme jí poslušní, tak sami sebe podvádíme. Ctít autoritu znamená podřídít se autoritě; nectít autoritu znamená nepodřídít se jí. Vzpomeňte si na římského setníka. Byl to muž, který

rozpoznal autoritu, uznával ji a podřizoval se jí. Bylo to pro něj přirozené, plynulo mu to ze srdce. Proto vzdal Ježíši velkou úctu a získal plnou odměnu.

Čtyři druhy autority

Je velice snadné mít vůči autoritám v Božím království jen malou či dokonce žádnou úctu, obzvláště v dnešní době. Pravdu o tom, jak je úcta vůči autoritám důležitá, musíme pevně zakotvit ve svém srdci. V Bibli jsme velice přísně nabádáni:

Každá duše ať se podřizuje nadřízeným autoritám, neboť není autority, leč od Boha. Ty, které jsou, jsou zřízeny od Boha, takže ten, kdo se staví proti autoritě, odporuje Božímu nařízení...

- Římanům 13,1–2

Nejprve si všimněte, že tu nejde o možnost svobodně si vybrat. Není to rada, je to příkaz. A také si všimněte výrazu „každá duše“. To znamená, že neexistují výjimky. Všichni, kdo vzývají jméno Pána Ježíše, spadají pod tento příkaz.

A kdo jsou ty „vládnoucí autority“? V tomto konkrétním případě Pavel mluví o světských a vládnoucích autoritách. Nicméně se tato výzva netýká pouze vedoucích ve vládě, ale také ostatních oblastí delegované autority.

V Novém zákoně jsou zmíněny čtyři oblasti delegované autority: světská, církevní, v rodině a ve společnosti. Když zmiňuji autoritu ve společnosti, mám na mysli zaměstnavatele, šéfy, učitele, trenéry a podobně. Nový zákon nám poskytuje konkrétní pravidla pro každou z nich. Ve většině případů však biblická rada překračuje hranice a dotýká se všech oblastí delegované autority.

Vzpomeňte si, když Ježíš mluvil o tom, že člověk přijme odměnu proroka, pokud prokáže úctu prorokovi, a jak pak pokračuje a uvádí také spravedlivého a maličkého. Jak jsem již napsal dříve, vidíme zde tři typy lidí: vedoucí, ty na stejné úrovni jako jsme my a ty, kteří nám byli svěřeni. Co se týče vedoucích, přestože zde mluví o „prorokovi“, což konkrétně odkazuje k církevní autoritě, překračuje tento princip hranice a dotýká se všech oblastí autority. Následující verš je toho důkazem:

Proto také platíte daně, neboť vládcové jsou Božími služebníky, a právě tomu se vytrvale věnují. Dejte každému, co jste povinni: komu daň, tomu daň, komu clo, tomu clo, a *prokazujte respekt a úctu jim všem.*

- Římanům 13,6–7

(anglická Bible Good News Translation)

Světské autority jsou ustanoveny Bohem a jsou Jeho služebníky. Když je budeme ctít, ctíme Toho, jenž je ustanovil. A Bůh na oplátku poctí nás. Takový je princip úcty.

Ohledně autority ve společnosti čteme:

Všichni, kdo jsou pod jhem jako otroci, ať pokládají své pány za hodny veškeré úcty...

- 1. Timoteovi 6,1

Dnes bychom to vyjádřili asi těmito slovy: „Všichni, kdo jsou zaměstnanci, ať pokládají své zaměstnavatele a nadřízené za hodny veškeré úcty.“ Nebo: „Všichni, kdo jsou studenti a žáci, ať pokládají své učitele za hodny veškeré úcty.“ Totéž platí pro vedoucí týmu a jeho členy či sportovce a jejich trenéry, či jakýkoli jiný vztah, který v sobě nese podřízení se jeden druhému. Ohledně autority v rodině čteme v Bibli toto:

„Cti svého otce a matku,“ to je první přikázání se zaslíbením, „aby ti bylo dobře a abys byl dlouho živ na zemi.“

- Efezským 6,2–3

Odměna za úctu k rodičům se úzce váže k tomuto příkazu. Budeme o tom mluvit ještě později do větší hloubky. A nakonec zde máme církevní autority:

Žádáme vás, bratři, abyste *uznávali* ty, kteří mezi vámi namáhavě pracují, jsou vašimi představenými v Pánu a napomínají vás. Převeďte si jich v lásce vašte pro jejich práci; žijte mezi sebou pokojně.

- 1. Tesalonickým 5,12–13

V Bibli najdeme ještě mnohem více veršů ohledně každé oblasti autority, zmíníme je však později. Nyní jde o to, že nám Bůh říká, abychom ctili autority, každou oblast delegované autority. Pokud to budeme dělat, bude platit princip úcty. Budeme odměněni. Jestli to bude v plnosti či částečně, záleží na tom, do jaké míry si budeme autorit vážit.

Království

Musíme mít na paměti, že Boží království je královstvím. Existuje v něm řád, hodnosti i delegovaná autorita. Kážu o tom již celá léta. Během kázání evangelia po celém světě a na každém kontinentu (kromě Antarktidy) jsem zjistil, že největší problém přijmout Boží věci mají lidé ze Západu. Proč je tomu tak? Odpověď je jednoduchá.

Jsmo lidé, kteří se snaží pochopit principy Božího království demokratickým smýšlením.

Boží království není demokracie. Pokud budeme k Bohu přistupovat s demokratickým smýšlením, nemůžeme Ho nikdy pochopit. Nebudeme mít ochranu Jeho autority a snadno sejdem z cesty. Je možné, že právě proto Ježíš řekl, že v naší generaci bude mnoho těch, kteří budou podvedení. V dnešní době více než kdykoli dříve znevažujeme autority. Mnohem více alarmující však je, že se to netýká jen naší společnosti, ale také věřících lidí. Stále musíme mít na paměti, že veškerá zákonná autorita pochází od Boha a je nám dána kvůli ochraně, zaopatření a pokoji.

Západní smýšlení je příčinou většiny rozdělení sborů v Americe. Je také důvodem, proč tolik lidí z církve odchází a věří si jen tak sami doma. Tito věřící nechtějí být podřízeni autoritě, kterou ustanovil sám Ježíš Kristus. Možná namítnete: *No, Johne, i čínská církev funguje po domech.* Ano, to je pravda. Ale byla k tomu donucena, protože se veřejně setkávat nemůže. Čínští křesťané jsou ale neuvěřitelně organizovaní přesně podle Božího Slova. Mají pevnou strukturu autorit.

Před mnoha lety mě požádali, abych se setkal s pěti vedoucími podzemní církve v Číně. Těchto pět mužů mělo v péči desítky milionů lidí. Jsou hlavním staršovstvem ilegální církve a jsou velice dobře organizovaní. Poslali jsme jim víc než půl milionu knih a oni je byli schopni rozdat během několika málo dnů. Mají pevnou strukturu, která je naprosto v souladu s biblickou autoritou.

V Americe se objevuje mnoho domácích církví, které ale takové nejsou. Postrádají vedení a vykazatelnost, jak je to popsáno v Novém zákoně. Při čtení epištol vidíte, že Pavel neustále vyzýval muže, jako například Tita či Timotea, aby v církvích, kam je posílal, ustanovili starší, a že tito vedoucí měli právo napravovat, napomínat, povzbuzovat a budovat sbory. Je tu jasná vykazatelnost vyplývající ze struktury autorit, kterou ustanovil Ježíš. To v domácích církvích v našem národě často

nevidíme. Spíš je tam jen mnoho věřících, kteří byli zranění či uražení a ztratili veškeré iluze o církvi či jakékoli struktuře. Proto se uchýlili k anonymní domácí skupince, aby si tak mohli hrát na církvech bez jakékoli vykazatelnosti.

Nesmíme zapomínat, že Ježíš byl tím, kdo ustanovil církve, nikoli člověk. (A mimochodem církve byla vždycky nedokonalá. Jen si přečtete Pavlovy dopisy.) Pokud si přečtete knihu Skutků, zjistíte, že se věřící setkávali společně i po domech. Je dobré setkávat se po domech, ale naše vedení by mělo plynout od vyzrálého vedoucího. Tomu bychom měli být také vykazatelní.

Prosím, pochopte, že nebrojím proti domácím skupinkám. Po celém světě existuje mnoho živých, úžasných domácích skupinek, ty jsou ale součástí většího těla Kristova. Nejsou izolované kvůli zklamání, bolesti či neshodám.

Je velice snadné zapomenout, že církve je jedinou organizací, která primárně existuje kvůli těm, jež nejsou jejími členy. To my jsme z církve učinili další oběť konzumerismu. Nikdy však neměla být jen dalším místem, které uspokojí naše pohodlí. Církve je zde proto, abychom se v ní tvářili v tvář setkávali s lidmi včetně vedoucích, kteří budou apelovat na naše pohodlí a rozdmýchají nás, abychom šli dál po úžasné cestě za Bohem.

Veškerá zákonná autorita pochází od Boha

Nyní se vrátím k verši z listu Římanům, kde se píše, že máme být všichni podřízeni vládnoucím autoritám. Proč? Protože „není autority, leč od Boha“ (Římanům 13,1). Veškerá zákonná autorita v celém vesmíru má svůj původ u Božího trůnu. Jste-li opravdu zrozeni z Božího Ducha, budete autority uznávat a vážit si jich. Dokonce si dovolím prohlásit následující: Ukažte mi člověka, který si neváží autorit, a já vám ukážu člověka, který není Božím dítětem. Když se člověk setká s Bohem, setká se s autoritou,

protože Bůh a autorita jsou jedno. Nezáleží na tom, zda se takový člověk modlí modlitbu hříšníka a zda každý týden chodí do sboru. Pokud nemá v srdci skutečnou úctu vůči autoritám, pak není skutečným svatým.

Možná se zeptáte: „Johne, jak to můžeš tak odvážně tvrdit?“ Ježíš řekl, že skutečné věřící poznáme po ovoci, nikoli podle toho, zda se modlili nějakou formulovanou modlitbu. Člověk, který skutečně zná Boha a miluje Ho, bude také uznávat Boží autoritu, protože znát Boha znamená uvědomovat si autoritu a vážit si jí.

Pavel v listu Římanům dále píše: „Ty, které jsou, jsou zřízeny od Boha...“ (Římanům 13,1) Vidíte, že by zde bylo napsáno, že autority a vlády jsou voleny či vybírány lidmi? Ne. Zřizuje je sám Bůh. Řecké slovo *tasso*, které je v tomto verši použito pro výraz zřízeny, znamená „ustanovit, ordinovat, zřídit, upevnit“. V žádném případě nevyjadřuje nic podobného výrazu „náhodou“. Jde o přímé ustanovení. Protože tedy Bůh zřídil a ustanovil všechny autority, odmítáme Autoritu, která stojí za nimi, pokud my je nectíme nebo se jim odmítáme podřídit. Ať už vědomě nebo nevědomě se vzpíráme Božím ustanovení a vládě. Když se stavíme proti Bohem delegované autoritě, stavíme se proti samotnému Bohu. Proto apoštol píše: „... takže ten, kdo se staví proti autoritě, odporuje Božím nařízením.“ (13,2)

Vzpomínám si na okamžik, kdy jsem si tuto pravdu poprvé uvědomil. V roce 1992 byl prezidentem Spojených států zvolen Bill Clinton. Asi tři dny jsem byl kvůli tomu našťvaný a v depresi. Pak ke mně Duch Svatý promluvil a mně došlo, že nikdo se nedostane do žádného úřadu, aniž by o tom Bůh věděl. Když toto zjevení proniklo do mého srdce, změnil se můj postoj k prezidentu Clintonovi. Místo kritiky jsem si jej začal vážit. Začal jsem se za něj modlit a děkovat Bohu. Bůh nám ústy apoštola Pavla říká: „Především tedy prosím, aby se konaly prosby, modlitby, přímlyvy a děkování za ... všechny ty, kdo jsou ve

vysokém postavení, abychom mohli vést tichý a pokojný život ve vší zbožnosti a důstojnosti.“ (1. Timoteovi 2,1–2)

Všimněte si, že pokojný život souvisí s úctou vůči autoritám. Je to odměna, kterou Bůh dává těm, kdo si autorit váží. Jestliže my, věřící, nebudeme mít lidi ve vládě a ve vysokém postavení v úctě, říkáme si o problémy.

Existují dva druhy pronásledování. Za jedno si můžeme sami, to druhé je kvůli spravedlnosti. Apoštol Petr mluví o obou. Co se týče toho prvního, říká: „Není nic slavného na tom, že jste trestáni, protože si to zasloužíte.“ (1. Petrův 2,20; The Message) Zkrátka pokud děláme něco, co je špatné, budeme za to potrestáni. Řeknu to ještě jasněji. Pokud ve zpětném zrcátku vidíte blikat světlo a slyšíte houkačku, protože jste nezastavili na stopce, nesvalujte vinu na ďábla. Proč? Kvůli tomu Bůh zřídil autority. „Vládcové nejsou postrachem dobrému jednání, nýbrž zlému. Chceš, aby ses nemusel bát autority? Čiň dobré, a budeš mít od ní chválu.“ (Římanům 13,3) Je tedy docela jednoduché odstranit pronásledování, za které si můžeme sami. Prostě poslouchejte autority a nebudete mít problémy.

Druhý druh pronásledování je pro spravedlnost. To je tehdy, když jsme potrestáni, i když jsme dělali, co je správné. Petr o tom píše: „Ale budou-li s vámi zacházet špatně, ačkoli jednáte dobře, a zůstanete-li i navzdory tomu dobrým služebníkem, to se u Boha počítá. K takovému životu jste přece byli povoláni, k životu, který žil i Kristus.“ (1. Petrův 2,20–21; The Message)

Když s námi jednájí zle, ale my jsme i přesto dobrým pracovníkem, studentem, občanem, členem církve a podobně, jde o úctu na nejvyšší úrovni. K tomu, abychom si dokázali vážít těch, kteří nám ublížili, a nadále se k nim chovali jako k velice cenným, je potřeba mít v srdci bázeň Hospodinovu.

Mnoho lidí dnes protestuje, místo aby se přidrželo těchto slov. Namítají: „Jsem svobodný. Jsem křesťan. Žiju ve svobodné zemi! Nemusím tyto nesmysly snášet!“ Ano, jste svobodní. Pamatujte ale na to, co říká Boží Slovo: „Byli jste přece povoláni do svobody, bratři. Jen aby se vám ta svoboda nestala záminkou pro tělo.“ (Galatským 5,13) Jsme povoláni k životu, kdy nespravedlivé zacházení snášíme správným způsobem. Poslechněte si Petra, který pokračuje: „K tomu jste přece byli povoláni, neboť i Kristus trpěl za vás a zanechal vám příklad, abyste šli v jeho šlépějích.“ (1. Petrův 2,21)

Jaký příklad si můžeme vzít z Ježíše? Autoritami byl potrestán, jako kdyby dělal zlo, přestože dělal jen dobro. Vyvstává pradávna otázka: *Máme se podřizovat a ctít dokonce i bezbožné autority a vlády, obzvlášť pokud se k nám nechovají správně?*

Bezbožná autorita?

Mnoho lidí mi namítlo: „Ale Johne, znám velice tvrdé a zkažené vládcy. Chceš mi snad tvrdit, že Bůh ustanovil i je a že se jim máme podřizovat? Copak neexistují výjimky?“

Je to tak. Existuje mnoho vlád a autorit, které jsou zlé, tyranské a nespravedlivé. Ve skutečnosti je jich Bible plná. Musíme mít na paměti, co se píše v Božím Slově. Píše se v něm, že „není autority, leč od Boha“. Nepíše se ale, že každá autorita je zbožná.

Když Bůh inspiroval pisatele Nového zákona, aby napsali Jeho dětem, že se mají podřizovat autoritám, věděl, že přijdou bezbožní vládcy. Ve skutečnosti se v Bibli píše o mnoha bezbožných vládách a vládciích či autoritách. Například faraon. S Abrahamovými potomky, Božím lidem smlouvy, zacházel velice krutě. Utlačoval je, nechal je bičovat, dokonce přikázal zabít jejich děti.

Odkud svou autoritu faraon získal? Podle Bible řekl Bůh faraonovi: „Proto jsem tě zachoval (v angl. originále „Já jsem tě vyvýšil, ustanovil“ – pozn. překladatele).“ (Exodus 9,16) Pavel to v jedné ze svých epištol potvrzuje (viz Římanům 9,17), a pravda je vždy dotvrzena svědectvím dvou svědků (viz Jan 8,17). Není pochyb o tom, že faraona do jeho postavení autority vyzvedl a ustanovil Bůh, nikoli člověk nebo ďábel. To je v souladu s výrokem „neboť není autority, leč od Boha“ (Římanům 13,1).

Dalším příkladem je Nebúkadnesar, babylonský král. Zničil Judsko, zdevastoval chrám a domovy většiny Božího lidu. Jeho říše se rozpínala po celém tehdy známém světě. Byl tak neposlušný Božím cestám, že během jednoho období své vlády zešlél a vyhnali ho pryč ze světa lidí. Přebýval s dobyt看em na lukách a spásal trávu jako vůl. Jeho tělo skrápěla ranní rosa a narostly mu chlupy jako orlí péra a nehty měl jako drápy ptáků (viz Daniel 4,33). Přesto o tomto muži Bůh zcela jasně prohlásil: „Hle, pošlu a vezmu babylonského krále Nebúkadnesara, svého otroka, a postavím jeho trůn...“ (Jeremijáš 43,10) Bůh jej nazval „svým otrokem“, protože „není autority, leč od Boha“.

Podívejte se na krále Saula. Mnohokrát jsem slyšel, jak služebníci říkali: „Saul byl volbou lidskou, ale David byl volbou Boží.“ To je velice mylná domněnka, která není v souladu s Božím Slovem. Takové výroky nevědomosti mohou Božímu lidu ublížit. Skrytě totiž sdělují myšlenku, že některé zákonné autority mohou být ustanoveny člověkem, nikoli Bohem. To pak vede k tomu, že je lidé nectí či se jim nepodřizují, což zase na oplátku škodí jim samotným. Poslechněte si, co Bůh sám řekl o tomto nejistém, pošetilem a bezbožném vůdci: „Lituji, že jsem ustanovil Saula za krále, neboť se ode mě odvrátil...“ (1. Samuelova 15,11)

Všimněte si, že Bůh řekl: „že jsem ustanovil Saula za krále“. Nebyli to lidé, ale Bůh. Opět je to v souladu s výrokem „neboť není autority, leč od Boha“.

David, jediný člověk, který je v Bibli nazván „mužem podle Božího srdce“, byl Saulově autoritě podřízen. A to i poté, co Bůh řekl, že hluboce lituje, že Saula ustanovil za krále. Nebyla to náhoda, ale Boží plán.

Saul se k Davidovi choval laskavě a přívětivě, dokud ho mohl využívat ke svým záměrům. Jakmile jej začal vnímat jako hrozbu, byl agresivní, žárlil a snažil se Davida zničit. David proto musel utéct pryč, aby si zachránil život.

Dalších čtrnáct let se David ukrýval v jeskyních, v pustinách a na odlehlých místech, dokonce i v cizině. Jen o tom přemýšlejte. Od svých šestnácti do třiceti let se David nesměl vrátit domů. Nesměl tam ani na návštěvu. Byl vyhnán a daleko od rodiny a přátel z dětství. Nemohl již trávit čas se svým nejlepším přítelem Jonatánem, protože by byl příliš zranitelný vůči Saulovým útokům. Všechno, co mu jako mladíkovi bylo drahé, jeho bezpečí, pohodlí, radostná místa dětství, muselo na dobu čtrnácti let zmizet do ústraní jen kvůli vůdci, pod něhož jej Bůh podřídil. Jak to mohl Bůh muži svého srdce udělat?

David Saula ctil a podřizoval se mu jako svému králi i poté, co Hospodin prohlásil, že lituje, že ustanovil Saula za krále. Opakovaně Saulovi dokazoval svoji nevinu, přesto mu Saul neustále usiloval o život. Po několika letech vyhnanství měl David příležitost ukončit trápení, které mu jeho vládce působil. V pustině Ěn-gedí nadešla příležitost Saula zabít. Král se svou družinou se odzbrojil v jeskyni v Ěn-gedí, ale nevěděl, že se v její zadní části skrývá David s plně vyzbrojenou družinou. Davidovi muži jej vybízeli, aby Saula zabil. Dokonce k tomu využili Boží Slovo, když na něj naléhali: „Hle, toto je den, o kterém ti Hospodin řekl: Hle, vydám tvého nepřítele do tvé ruky. Učiň mu to, co se ti líbí.“ (1. Samuelova 24,5)

V podstatě mu říkali: „Davide, král Saul je blázen. Ničí náš národ, zavraždil nevinné rodiny i kněze. Velký prorok Samuel

pomazal tebe, abys byl dalším vůdcem Izraele. Bůh to přislíbil. Jestliže nezabiješ ty jeho, zabije on tebe. To je sebeobrana. To by uznal každý soud a byl bys shledán nevinným!“ Bylo to skvělé rozumování, a ani nemuseli zmiňovat, že Saulovy neustálé útoky na Davida učinily z jeho i jejich života mizérii, což bylo zřejmé.

Davida jejich nátlak nepřesvědčil, vnukl mu však nápad. Jednou provždy Saulovi dokáže svou nevinu tím, že odřízne kus jeho pláště. Až Saul uvidí, že jej David mohl zabít, ale neudělal to on ani jeho muži, přestane se obávat, že mu David ukradne postavení a autoritu a přestane mu usilovat o život.

V Bibli se píše, že jakmile odřízl kus jeho pláště, byl zarmoucen v srdci a trápilo ho svědomí. Zneuctil krále. Jak mohl něco takového udělat? Rychle se vzchopil a napomenul své muže: „Svým mužům řekl: Ať je to ode mě vzdáno kvůli Hospodinu, abych učinil něco takového svému pánu, Hospodinovu pomazanému, a vztáhl na něj ruku, neboť je to Hospodinův pomazaný.“ (verš 7)

Protože však již královo roucho poničil, rozhodl se, že vystoupí a prokáže svou nevinu. Zdátky na svého vůdce zavolal:

Potom vstal i David, vyšel z jeskyně a volal za Saulem: Můj pane a králi. Když se za ním Saul ohlédl, poklekl s tváří k zemi a klaněl se. Nato David Saulovi řekl: Proč posloucháš slova těch, kdo říkají: Hle, David usiluje o tvé zlo? Hle, tvé oči v tento den viděly, že tě Hospodin dnes vydal v jeskyni do mé ruky. Říkali mi, abych tě zabil, ale slitoval jsem se nad tebou; řekl jsem: Nevztáhnou ruku na svého pána, neboť je to Hospodinův pomazaný. Otče můj, pohleď a podívej se na okraj svého pláště v mé ruce. Když jsem odřízl okraj tvého pláště a nezabil tě, hled' se přesvědčit, že na mé ruce není zlo ani přestoupení. Nezhřešil jsem proti tobě, ale ty číháš na můj život, abys mě o něj připravil. Ať Hospodin soudí mezi mnou a tebou! Ať mě Hospodin pomstí na tobě, ale má ruka proti tobě nebude.

- 1. Samuelova 24,9–13

Jestliže David měl právo na jakoukoli pomstu, což zjevně měl, důvěřoval v této oblasti Bohu. Co se však týká jeho chování, nikdy neudělal nic jiného, než že ctil Saula za všech okolností. Dokonce muže, který mu ze života učinil utrpení, nazval „otče můj“.

Saul, překvapen Davidovou dobrotou, na něj zavolal: „Jsi spravedlivější nežli já, neboť jsi mi způsobil dobro, zatímco já jsem ti působil zlo.“ (verš 18) Pak Saul se svými muži odešel.

Davidova největší zkouška úcty

Poté, co David Saulovi dokázal svou nevinu, by si každý myslel, že Saul jej už nechá na pokoji. Ale nenechal. Tento krutý vládce se zachoval úplně jinak. Saul se zanedlouho doslechl, že David se skrývá na kopci Chakila. Shromáždil tři tisíce nejlepších izraelských vojáků, aby Davida honil a zničil.

Dokážete si představit, jak to muselo Davidovi zlomit srdce? Nedávno dokázal Saulovi svou nevinu a on mu nyní opět usiluje o život. David nechtěl věřit, že jeho vůdce je chladnokrevný vrah, i když tomu vše nasvědčovalo. Většinu lidí by to rozzuřilo. *Prokázal jsem svému vládcu úctu. Ušetřil jsem jeho život. Kdybych ho zabil, bylo by to uznáno jako sebeobrana. A za úctu, kterou jsem mu prokázal, dostanu na oplátku toto?* Mnoho lidí by se uškliblo a řeklo: „Za to mi teď zaplatíš!“

David brzy zjistil, že Hospodin seslal na Saulovu armádu hluboký spánek (viz 1. Samuelova 26,5). Zeptal se svých mužů, kdo z nich by byl ochoten vplížit se s ním do Saulova vojenského ležení. Přihlásil se dokonalý dobrovolník, Abíšaj, mladší bratr Jóaba (oba velice krvelační).

A tak David s Abíšajem přišli v noci do tábora Saulovy armády. Saul spal uprostřed tábora hned vedle Abnéra. Abíšaj Davidovi řekl: „Bůh dnes vydal tvého nepřítele do tvé ruky. Dovol, ať

ho teď jednou ranou přibodnu kopím k zemi, druhou nebudu potřebovat.“ (verš 8)

Představuju si, jak David nad jeho radou váhal. *Teď nadešla chvíle, kdy bych mohl všechno to utrpení ukončit. Nejen své, ale i utrpení mých mužů a našeho milovaného národa. Mám tu s sebou svého věrného muže, který mě žádá, abych udělal to, co je naprosto logické. A to nejen kvůli sobě, ale kvůli všem, kteří jdou za mnou. Tito věrní muži by rádi opět viděli své rodiny. Proč bych měl být loajální vůči Saulovi, a ne vůči svým mužům? Saul mi lhal. Zničil mi pověst, když celému národu nalhal, že jsem zrádce. Ukradl mi výsady, které mám jako syn v domě svého otce i jako občan Izraele. Ukradl mi manželku a dal ji jinému muži (viz 1. Samuelova 25,44). Sebral mi veškerý majetek.*

Jeho myšlenky přerušil hlas toho, který mu byl věrný, kdo mu vydal svůj život a chtěl jen jeho dobro, hlas Abíšaje. „Davide, co to děláš? Proč váháš? Proč mi nevydáš rozkaz, abych tu zrůdu zabil?“

Představuju si, jak Abíšaj pokračoval: „Neříkej mi, že přemýšlíš o tom, že bys to neudělal. Už mnohokrát jsi prokázal svou nevinu. Pamatuješ na jeskyni v Ěn-gedí? Byl ti vydán do rukou, přesto jsi ho ušetřil. Svou věrnost jsi mu bezpochyby dokázal, přesto tě dál honil a snažil se tě zabít. Toto by byla sebeobrana. A jako sebeobrana to ob stojí před každým soudem.“

Abíšaj začne být netrpělivý. „Davide, velký prorok Samuel tě pomazal za příštího krále Izraele. Ty jsi tím, kdo má vysvobodit náš lid z rukou tohoto zlého krále. Copak si nevzpomínáš, jak chladnokrevně zavraždil osmdesát pět kněží v Nóbu, i všechny jejich manželky, děti i kojence jen proto, že nám dali chléb k jídlu? (viz 1. Samuelova 22) Vždyť je to vrah!“

Nakonec Abíšaj vyhrkne: „Davide, proč si myslíš, že Hospodin seslal na celou tuto armádu tak hluboký spánek? Udělal to, abys mohl náš národ vysvobodit od tohoto bezbožného krále!“

David zvážil radu svého věrného přítele. Ačkoli zněla logicky, nebyla v souladu s Božím Slovem. A tak David zamítl slova svého přítele i své vlastní myšlenky na sebeobranu a rozhodně přikázal: „Nezabíjej ho! Vždyť kdo může vztáhnout ruku na Hospodinova pomazaného a zůstat bez trestu? David řekl: Jakože živ je Hospodin, jistě jej postihne Hospodin nebo přijde jeho den a zemře nebo vyjde do boje a bude smeten. Ať je to ode mě vzdáleno kvůli Hospodinu, abych vztáhl ruku na Hospodinova pomazaného.“ (1. Samuelova 26,9–11)

David zabránil svému služebníkovu Saula zabít a oba dva pak opustili tábor.

Proč uvedl Hospodin na Saulovu armádu hluboký spánek? Aby vyzkoušel Davidovo srdce. Aby viděl, zda zůstane mužem podle Božího srdce, nebo zda se stane podobným Saulovi a vezme vše do svých rukou. Zneuctí Boha tím, že zneuctí Bohem pomazaného? Pro Davida to byla rozhodující chvíle.

David zachoval úctu, i když Saul dělal, co mohl, aby Davida zneuctil. Odměna pak byla větší, než si David dokázal představit. Podívejte se, co Bůh řekl o muži, který si vážil svého krutého vůdce a respektoval jej:

Nalezl jsem Davida, svého otroka, pomazal jsem ho svým svatým olejem. Stále s ním bude má ruka, ano, má paže jej upevní. Nepřítel na něj nevyzraje, bídák ho nepokoří. Potru před ním jeho protivníky, porazím ty, kdo ho nenávidí. Bude s ním má věrnost i mé milosrdenství, v mém jménu se pozvedne jeho roh. ...

Jednou jsem přísahal při své svatosti. Což bych lhal Davidovi? Jeho potomstvo tu bude navěky a jeho trůn bude přede mnou jako slunce. Jako měsíc bude pevně stát navěky – a svědek v oblacích je spolehlivý. Sela.

- Žalm 89,21–25; 36–38

David viděl až za Saulovu krutost. Viděl autoritu, kterou Saul na sobě měl. Žil podle principu úcty. Věděl, že když poctí toho, koho Bůh ustanovil nad ním, poctí tím v podstatě samotného Boha. A jestliže poctí Boha, pak Bůh poctí zase jeho. Řekl bych, že verše, které jsem před chvílí citoval, jasně dokazují nesmírnou poctu, kterou Bůh Davidovi prokázal. Je to vskutku ohromná odměna!

Krátce po této události Hospodin Saula soudil – zabili ho v bitvě Pelištejci. Jakmile se David doslechl o jeho smrti, napsal milostnou píseň pro Saula a Jónatana, a pak ji naučil všechny občany Judska, aby ji mohli zpívat. Projevil úctu svému vůdci dokonce i ve chvíli, kdy již byl odsouzen.

Uvedl jsem jen několik biblických příkladů, které jasně ukazují, že je to Bůh, nikoli člověk či démonické mocnosti, kdo uvádí lidi do zákonné autority a vládnoucího postavení. Hospodin po celou historii lidstva ustanovuje každého vůdce, ať už je jeho chování dobré či kruté. Každý je ustanoven za určitým účelem, nikdy to není náhoda. Rád bych opět zopakoval neselhávající Slovo Boží: „Neboť není autority, leč od Boha.“

V případě krutovládců je jejich autorita ustanovena Bohem, ale jejich kruté chování od Boha nepochází. Takový vedoucí se bude zodpovídat Bohu, ale mezitím budou ti, kteří jsou mu podřízeni, prozkoušeni stejně jako David. Pokud mu zachovají úctu, budou hojně odměněni.

Dosud jsme mluvili o tom, že je to Bůh, kdo ustanovuje každou autoritu. V další kapitole budeme pokračovat a zabývat se otázkou: *Máme se podřizovat autoritám, i když jsou kruté a bezbožné?*

6

Krutá autorita

Vpředchozí kapitole jsme se z Bible dozvěděli, že Bůh ustanovuje a zřizuje veškerou zákonnou autoritu, dokonce i takovou, která je krutovládou. Jak ale může dobrý Bůh umístit do postavení autority krutého člověka? Odpověď je jednoduchá: Bůh je autorem autority, ale není autorem krutosti. Za své kruté skutky je zodpovědný člověk, nikoli Bůh. Jen si připomeňte: „*neboť není autority, leč od Boha*“, *ale ne každá autorita je zbožná.*

Nyní je čas zaměřit se na druhou odvěkou otázku. Máme se podřizovat i kruté autoritě, když se k nám ti, jež jsou v autoritě, chovají špatně? Odpověď vidíme na životě Davida. Jeho příklad jasně ukazuje, že Boží vůlí je podřídit se autoritě, dokonce i když je bezbožná. Zajdeme však ještě dál. Poslechněme si, jak to přesně je. K tomu je potřeba obrátit se na apoštola Petra.

Sluhové (zaměstnanci, studenti, občané, členové církve apod.), podřizujte se ve vši bážni pánům (zaměstnavatelům, šéfům, učitelům, vedoucím církve, světským autoritám), nejen dobrým a mírným, nýbrž i zlým.

- 1. Petrův 2,18 (dodatky v závorkách přidal autor)

Je skvělé mít *dobré a jemné* vedoucí, což je důležité pro náš rozvoj a růst. Nicméně však Petr poukazuje na to, že se nemáme podřizovat pouze těm dobrým a jemným pánům, ale konkrétně uvádí, že se máme podřizovat i těm *zlým a krutým*.

Všimněte si, že také píše „ve vsí bázní“. V tom se skrývá tajemství jeho příkazu. Vzpomeňte si, že úcta vychází ze srdce a je vyjádřením bázně před Hospodinem. My Američané máme tendenci nadřizeným říkat: „Budeš si muset můj respekt zasloužit. Pak tě budu ctít a podřídím se ti.“ Podle proroka Izajáše bázeň před Hospodinem nerozsuzuje podle toho, co vidíme nebo slyšíme, posuzuje podle spravedlivého úsudku (viz Izajáš 11,3). Proto člověk s bází Hospodinovou v srdci řekne vedoucímu: „Jsem si vědom autority, která na tobě spočívá a pochází od Boha, proto už nyní máš můj respekt a mou úctu. Nemusíš si ji zasloužit. Ctím tvé postavení, ne tvé chování.“

Všimněte si poslední části tohoto příkazu: „nejen dobrým a mírným, nýbrž i zlým“. Jednou jsem o tomto verši přemýšlel a říkal jsem si: *No počkat. Zlým? Možná překlad New King James zašel do přílišného extrému. Podívám se, jak je to v řeckém originále.*

Jako první jsem popadl slovník Thayera. Zjistil jsem, že řecké slovo pro výraz *zlý* v tomto verši je skolios. Slovo skolios je v tomto slovníku definováno jako „pokřivený, zákeřný, perverzní, zlý, bezbožný, nečestný, arogantní“. Vyskočil jsem ze židle a říkal si: Je to ještě horší! OK, možná to tady minul. Podívám se do jiného zdroje. Doufal jsem, že najdu něco jiného. Podíval jsem se do slovníku W. E. Vinea, dalšího znalce novozákonní řečtiny. Ten definuje slovo skolios jako „tyranský či nespravedlivý pán (vedoucí)“.

Hledal jsem dál. Zjistil jsem, že další překlady jsou ještě mnohem tvrdší než New King James. Překlad New Century Version uvádí: „Nejen těm, kteří jsou dobří a laskaví, ale také těm,

kteří jsou nečestní.“ V the Contemporary English Version se píše: „To čiňte, nejen vůči těm, kteří jsou laskaví, dobří a starostliví, ale také těm, kdo jsou krutí.“ The New American Standard Bible uvádí: „nerozumní, absurdní“.

Musíme se teď zeptat: „Copak Bůh zneužívá děti?“ Ne, tisíckrát ne! Je tím nejlepším Tátou ve vesmíru! Nejenže má lásku, On je láska! Takže můj milující nebeský Otec říká mně, svému dítěti, abych se podřizoval tvrdému, zlému, krutému, pokřivenému, perverznímu, tyranskému, nespravedlivému a nečestnému vedoucímu? Proč mě o to jen nežádá, ale rovnou mi to přikazuje? Je pro to mnoho důvodů, ale všechny je mohu shrnout v jedinou odpověď: *pro mé dobro a můj užitek*.

Když budeme takové vedoucí cítit, poplynou z toho tři užitečné věci. Zaprvé, když se s námi zachází nespravedlivě, přechází náš případ přímo do rukou Boha, který soudí spravedlivě (1. Petrův 2,21–23). Pokud to vezmeme do svých rukou, Bůh ustoupí stranou a my v tom zůstaneme sami, což není moc dobré, spíš naopak. Protože se to týká autority, většinou to budeme my, kdo z toho vyjde zkrátka. Jen zřídka se může stát, že tuto bitvu vyhraje, ale pak v našem duchu zůstane rána či kořen hořkosti, který nakonec způsobí velký problém znesvěcení, jež se později projeví i navenek.

Zadruhé nám Petr říká, že když nespravedlivé jednání oplácíme úctou a žehnáním, dojde k následujícímu: „Neodplácejte zlým za zlé ani urážkou za urážku, ale naopak žehňte; vždyť k tomu jste byli povoláni, *abyste jako dědictví obdrželi požehnání*.“ (1. Petrův 3,9)

Jsme povoláni k tomu, abychom na nespravedlivé zacházení odpověděli úctou (tím, že si budeme vážit daného člověka, podřídíme se mu a budeme mu žehnat), a to i tehdy, když k nám bude nepříjemný a zlý. Proč jsme k tomu povoláni? Abychom se

dostali do místa, kde můžeme přijmout požehnání (odměnu). Takže když se s vámi zachází špatně, obzvláště ze strany těch, kdo jsou v autoritě, buďte nadšení, protože se pro vás chystá odměna!

Odměna povýšení

Rád bych vyprávěl příběh, který jsem uvedl už ve své předchozí miniknižce. Je to typický příklad toho, jak Bůh připravuje odměnu, když poctíme někoho, kdo s námi zacházel špatně.

Mám velice blízkého přítele, jmenuje se Al Brice a je pastorem. Před několika lety pastoroval sbor v Dallasu. Jednu neděli ráno kázal z Prvního listu apoštola Petra. Když skončil, přišel za ním jeden člověk ze sboru. Budu mu říkat Brian. Chtěl se ho na něco naléhavě zeptat. „Pastore Brice,“ začal, „jsem pomocným výkonným ředitelem jedné velké pojišťovací společnosti. Roky jsem tvrdě pracoval a měl jsem se stát viceprezidentem. Všichni kolem mě věděli, že si to povýšení zasloužím. Opravdu jsem si tu práci zasloužil. Když se však to místo uvolnilo, dali ho jinému.“

„Proč k tomu došlo?“ zeptal se pastor Al.

„Protože ten druhý muž je bílý, zatímco já jsem černý. Pastore, to je diskriminace. Jsem si jistý, že bych to mohl dokázat. Vlastně jsem se připravoval, že příští týden postoupím zákonné kroky. Teď jsi ale kázal toto poselství a já mám v hlavě zmatek!“

Pastor Brice se na Briana podíval a zeptal se ho: „Chceš to udělat podle Boha, nebo to chceš vzít do rukou sám?“

Brian bez váhání odpověděl: „Pastore, miluji Boha celým srdcem. Chci, aby to bylo Jeho způsobem. Právě proto teď s tebou mluvím. Mohl by ses se mnou modlit?“

Al odpověděl: „Zajisté.“ Sklonili hlavy a celý případ odevzdali do rukou Boha Otce, který soudí spravedlivě.

Druhý den ráno šel Brian do práce s rozhodnutím, že bude ctít člověka, který byl povýšen místo něj. Šel za ním do kanceláře, natáhl k němu ruku a s ohromným úsměvem na tváři řekl: „Rád bych ti poblahopřál k tvému povýšení. Chci, abys věděl, že se na mě můžeš spolehnout a že budu tvým nejlepším podřízeným.“ Asi si dovedete představit, jak to toho muže vyvedlo z míry, protože moc dobře věděl, že měl být povýšen někdo jiný než on. Kdyby se to nesešlo tak, jak se to sešlo, seděl by teď za jeho stolem Brian a byl by jeho šéfem.

Uběhlo několik týdnů a nic se nedělo. Musíte pochopit, že to tak často bývá. Boží soud a vysvobození přijdou, ale častokrát mnohem později, než bychom chtěli my! Brian se ale neuzíral tím, že mu ublížili, místo toho se rozhodl pro úctu. Všechnu svou práci i nadále vykonával na nejvyšší úrovni.

Jednoho dne Brianovi zavolala konkurenční pojišťovací společnost, velice velká a silná, která měla pobočku v Dallasu. Muž na druhém konci telefonu mu řekl: „Sledovali jsme, jak jednáte s klienty, jež máme společné. Velmi nás to oslovilo. Neměl byste zájem pracovat pro nás?“

Brian o tom vůbec nemusel přemýšlet. Okamžitě odpověděl: „Ne, nemám zájem. Nechci měnit práci. U této společnosti pracuji již léta, mám zde skvělé benefity a solidní skupinu klientů. Mí zákazníci i spolupracovníci znají mou reputaci i charakter. Mám se zde skvěle, opravdu nechci nic měnit. Děkuji vám, ale nemám zájem.“

Člověk z konkurenční společnosti naléhal: „Prosím, jen se setkáme na obědě, abychom si popovídali. Na tom přece není nic špatného, ne?“

Brian byl ještě ráznější: „Říkám vám, že jen plýtváte časem. Nemám zájem.“

Bylo to, jako by ten druhý chlapík byl nahluchlý: „Ale no tak! Jen jeden oběd!“

Brian tedy rezignovaně pronesl: „No dobrá. Setkám se s vámi.“ Dohodli se na konkrétním dni a hodině. Když se setkali, navzájem se přivítali a objednali si jídlo. Jeden ze zástupců konkurenční společnosti řekl: „Briane, sledovali jsme vás a udělalo na nás velký dojem to, jak spravujete účty. Naši lidé nám řekli: ‚Toho člověka bychom moc rádi měli u nás.‘“

Brian potřásl hlavou. „Už jsem vám to říkal po telefonu, jen plýtváte časem. Nechci měnit práci, mám rád stabilitu. Mám skvělé benefity. Do současné společnosti jsem již mnoho investoval. Prostě nemám zájem.“

„Dobře, Briane, slyšíme, co nám říkáte. Jděte ale domů a promluvte si o tom se svou ženou. Domluvte se spolu, jaký plat byste si od nás představoval. Pak se znovu setkáme a promluvíme si o tom.“

Brian si při tomto návrhu jen povzdechl a řekl: „No, tak jo.“

Šel domů a nic z toho nebral příliš vážně. Ani o té nabídce své ženě neřekl, až večer před dalším setkáním. Společně jen tak odpočívali, když Brian najednou řekl: „Víš, nechci vůbec měnit práci. Oni mi ale nabídli, abych si sám řekl, jaký chci plat. Už mě to fakt unavuje. Ale vím, co udělám. Něco fakt směšného. Řeknu jim cifru třikrát větší, než jaký plat беру teď! Vysmějí se mi a konečně mi dají pokoj. A bude to!“

Napsal krátkou zprávu, ve které uvedl plat třikrát vyšší, než jaký pobíral u současné společnosti. Pamatujte, že už tak měl velice vysoký plat, takže výše této sumy byla opravdu absurdní.

Další den šel s nimi na oběd. Objednali si jídlo a ředitel pojišťovací společnosti se Briana zeptal, zda s manželkou došli k nějakému požadavku na plat.

„Ano,“ odpověděl Brian. Sáhl do kapsičky a vytáhl z ní papír. „Ne, ne. Nechceme vlastně vidět, kolik byste chtěl od nás dostávat. Nejprve bychom vám rádi ukázali, jaký plat vám chceme nabídnout my!“

Podal mu přes stůl obálku. Brian ji vzal a poté, co si nabídku přečetl, málem omdlel. Cifra, kterou mu nabízeli, byla čtyřikrát vyšší než jeho současný plat! Byl tak zaskočen, že nevěděl, co má říct. Jen tam seděl a zíral na ten papír. Muž z druhé společnosti jeho mlčení nepochopil a došel k závěru, že jejich nabídka nebyla dost vysoká, takže mu ji okamžitě navýšili a přidali k tomu další benefity!

Nakonec se Brian vzchopil a řekl: „Pánové, jsem křesťan, proto bych si vaši nabídku rád vzal domů a chtěl bych se za to modlit společně s manželkou. Určitě se vám ozvu.“

„Jistě, jistě, dejte si čas,“ odpověděli mu.

Brian šel domů a vše řekl ženě. Oba se modlili a Duch Boží k oběma promluvil totéž poselství: „Synu, ty jsi vložil svůj případ povýšení do Mých rukou. Já jsem tě obhajoval. Toto je Mé povýšení. Vezmi to!“

Nyní, o mnoho let později, Brian již nebydlí v Dallasu. Je nejvyšším ředitelem gigantické pojišťovací společnosti na mezinárodním ústředí ve Virginii. Tato společnost mnohonásobně převýšila společnost, u které kdysi Brian pracoval a která se k němu nezachovala správně, když ho po zásluze nepovýšila.

Co z toho plyne? Samozřejmě že se Brian mohl bránit, a dokonce i pomstít. Měl na to zákonné právo. Měl práva, na kterých

mohl trvat. Byl zneuctěn a nezachovali se k němu správně. Je dost možné, že by svůj případ vyhrál. I kdyby jej však vyhrál, nikdy by nebyl tam, kde je dnes. Minul by požehnání, které na něj čekalo! Rozhodl se ctít ty, kteří jsou v autoritě, dokonce i když mu ublížili. Rozhodl se nemstít se a odevzdal svůj případ do rukou Boha, který pro něj připravil plnou odměnu!

Podřízení versus poslušnost

Třetí důvod, pro který je nám přikázáno podřizovat se krutým autoritám, je ten, že když důvěřujeme Bohu a nesnažíme se ospravedlnit sami sebe, rozvíjí se v nás zbožný charakter. Petr píše dál: „Když tedy Kristus za nás trpěl v těle, i vy se vyzbrojte týmž smýšlením, totiž že ten, kdo trpěl v těle, skoncoval s hříchem...“ (1. Petrův 4,1)

V kontextu celého dopisu je Kristovo utrpení kvůli špatnému zacházení ze strany autorit. Máme se vyzbrojit tímtež smýšlením. Proč? Protože jsme povoláni ctít autority, i když s námi zacházejí zle.

Petr říká, že pokud to budeme dělat, skoncujeme s hříchem. Dá se to vyjádřit i tak, že dojdeme do bodu duchovní zralosti. Pavel to potvrzuje, když píše: „A nejen to, chlubíme se také souženými, neboť víme, že soužení působí vytrvalost, vytrvalost osvědčenost a osvědčenost naději.“ (Římanům 5,3–4) Když je v nás zbudován osvědčený charakter, je pro nás mnohem snazší ctít ty, kteří se nechovají tak, aby si úctu zasloužili. Pak ale budeme mít mnohem větší míru bázně před Hospodinem, což nám zase na oplátku přinese větší odměnu.

Teď je potřeba do toho, o čem jsme mluvili, vnést správnou biblickou rovnováhu. V Bibli se píše, že se máme podřizovat autoritám bez podmínek. Nepíše se však, že je máme bez podmínek poslouchat.

Je velký rozdíl mezi podřízením a poslušností. Podřízení se týká našich postojů, zatímco poslušnost se týká našich skutků. Právě proto je také řečeno: „Podvolíte-li se a budete poslouchat, budete jíst dobré věci země.“ (Izajáš 1,19) Vzpomínám si, jak mě jednou Duch Svatý napomenul. Byl jsem rozmrzelý, protože všechno kolem mě nešlo zrovna dobře. Už půl roku jsem ve sboru od Boha nic nepřijal. Poselství mého pastora pro mě nebyla pokrmem. V modlitbě mě Pán vedl k tomuto verši a řekl mi, že to je důvod, proč nic nemohu přijmout.

Namítl jsem: „Jsem poslušný! Dělán vše, co mi pastor i ti nade mnou řeknou!“

Duch Svatý reagoval velice rychle: „Neřekl jsem: ‚Budete-li poslušní, budete jíst dobré věci země.‘ Poslušnost se týká tvých skutků. Ochota se týká tvého postoje. A tvůj postoj není v pořádku!“

Najednou jsem si uvědomil, jak velice je důležitý postoj mého srdce. Vzpomínáte si, že právě tam přebývá bázeň Hospodinova? A úcta vytéká jedině ze svaté bázně.

Toto můžeme vidět i v Novém zákoně. Pavel píše: „Poslouchajte své vůdce a buďte poddajní, neboť oni bdí nad vašimi dušemi jako ti, kdo budou vydávat počet; ať to mohou dělat s radostí, a ne se vzdycháním, neboť to by vám nebylo k užitku.“ (Židům 13,17) Všimněte si, že zmiňuje obojí. To, že máme být jak poslušní, tak také poddajní vůči těm, kdo jsou v postavení nad námi. Poslušnost se týká skutků, podřízení se týká našeho postoje k autoritě. Opět je zcela zřejmé, že pokud nectíme ty, jež jsou nad námi, pak to nepřinese nic dobrého nám, nikoli vedoucímu. My jsme ti, kdo o svou odměnu přijdou.

Už dřív jsem řekl, že v Bibli stojí, že máme být podřízeni autoritám bez podmínek, ale nemáme je bez podmínek poslouchat.

Existuje jediný případ, a to opakuji znovu, opravdu jediný případ, kdy se v Bibli píše, že nemáme být poslušní autoritám. Je to případ, kdy nám člověk v autoritě řekne, abychom hřešili (udělali něco, co je v protikladu s psaným Božím Slovem).

Ohledně toho můžeme v Bibli najít mnoho příkladů. Podíváme se jen na jeden. Babylonský král Nebúkadnesar vydal nařízení, že všichni lidé se musí klanět jeho zlaté soše a musí ji uctívat, když uslyší hrát hudební nástroje. Ti, kteří odmítnou, budou krutě potrestáni. Budou vhozeni do rozžhavené pece.

V tu dobu žili v jeho království tři židovští mladíci, kteří se jmenovali Šadrak, Měšak a Abed-nego. Král je měl velice rád, protože byli talentovaní a moudří. Tito tři měli bázeň před Hospodinem. Nařízení jejich vedoucího přímo přestupovalo druhé přikázání, které Bůh dal Mojžíšovi a které bylo zapsáno v Tóře.

Tito tři mladíci záměrně krále neposlechli. Bylo jen otázkou času, než se zpráva o jejich neposlušnosti donesla až ke králi. Král zuřil a nechal si je předvolat k výslechu. Poslechněte si, co mu odpověděli: „Ó, Nebúkadnesare, na to my tobě nemusíme dávat žádnou odpověď. Je-li tomu tak, náš Bůh, jehož uctíváme, nás může vysvobodit z rozpálené ohnivé pece. I ze tvé ruky, králi, nás vysvobodí. Ale i kdyby ne, známo buď tobě, králi, že tvé bohy uctívat nebudeme a té zlaté soše, kterou jsi dal postavit, se nebudeme klanět.“ (Daniel 3,16–18)

Stáli pevně v poslušnosti Božímu příkazu, přesto ke králi mluvili s úctou. Oslovili jej „králi“. Neřekli mu: „Ty tyrane, krutovládce, nikdy neuděláme, co jsi přikázal!“ Kdyby mluvili tímto způsobem, vůči Bohu by to bylo neuctivé. On Nebúkadnesara ustanovil vůdcem. Máme se tedy podřizovat autoritě a ctít autoritu, dokonce i když je potřeba neuposlechnout jejího rozkazu.

Šadrak, Měšak a Abed-nego poctili Boha i krále. Nejprve poctili Boha tím, že odmítli hřešit, dokonce i když věděli, že budou čelit ohnivé peci. Zadruhé poctili krále tím, že se podřídili jeho postavení a mluvili s ním s respektem, i když on s nimi mluvil nenávistně. Na oplátku se mu nevysmívali, nezesměšňovali jej a nevyhrožovali mu. Žili podle principu úcty. Jejich odměna byla jak ohromná, tak úplná, i když to tak zpočátku vůbec nevypadalo.

Král okamžitě nařídil, aby je vhodili do ohnivé pece. Ve skutečnosti jej to tak rozzlobilo, že přikázal, aby pec rozžhavili sedmkrát více než obvykle. Pak poručil svým mocným válečníkům, aby se chopili těch tří mladíků, svázali je a vhodili do pece.

Pec byla tak rozžhavená, že vojáky, kteří je k ní přivedli, to zabilo.

Ale ti tři muži, Šadrak, Měšak i Abed-nego, svázáni dopadli doprostřed rozpálené ohnivé pece. Král Nebúkadnesar se náhle zhrozil a poděšeně vstal. Promluvil na své rádce a řekl: Copak jsme doprostřed ohně neuvrhli trojici svázaných mužů?! Odpověděli králi a řekli: Určitě, králi. Nato řekl: Hle, vidím čtveřici mužů rozvázaných, jak si chodí uprostřed ohně, nemají žádné zranění a vzhled toho čtvrtého připomíná nějakého syna bohů. Pak Nebúkadnesar přistoupil ke vstupu do rozpálené ohnivé pece a řekl: Šadraku, Měšaku a Abed-nego, otroci boha Nejvyššího, vylezte a pojdte sem! Nato Šadrak, Měšak i Abed-nego vylezli zprostřed ohně. Shromáždili se i satrapové, prefekti a místodržitelé i královští rádcové a hleděli na ony muže, nad jejichž těly neměl oheň moc, ba ani vlasy na hlavě se jim neožehly, ani na kabátech nebylo nic znát, dokonce se okolo nich nešířil ani zápach ohně.

Nejenže tito tři muži unikli hrůzné smrti v ohni, ale připojil se k nim nebeský společník. Dovnitř je vhodili svázané, ale oni se uvnitř volně procházeli. Provazy shořely, ale jejich oděv zůstal nedotčen. Když vyšli ven, nebyli ani cítit kouřem. Jejich odměna přišla záhy:

Král se pak postaral, aby se Šadrachovi, Mešachovi a Abednegovi v babylonské provincii dobře dařilo.

- Daniel 3,30 (Bible21)

Byli povýšeni! Když člověk v autoritě s námi nezachází dobře a my jej přesto ctíme, budeme odměněni. Zrovna tak jako náš přítel v pojišťovně či tři hebrejští mladíci, o nichž jsme právě četli. Je to duchovní zákon: když budeme ctít ty, které Bůh postavil na místo autority nad námi, ctíme tím Boha; na oplátku pak Bůh poctí nás. Jakmile budeme schopni dohlédnout až za okolnosti a zaměříme se na tento duchovní zákon, nikdy nebudeme zklamaní.

Z toho důvodu Petr pokračuje a píše dál: „A kdo vám ublíží, budete-li horlivě usilovat o dobro?“ (1. Petrův 3,13) Jinými slovy, jakmile se vám princip úcty dostane hluboko do srdce, co vám kdo může udělat? Zvládnete-li se s ublížením správně vypořádat, pak jakékoli ublížení, obzvláště ze strany autorit nad vámi, vás jen připravuje na povýšení a odměnu. Takže se musíme zeptat: kolik odměn a povýšení jsme minuli kvůli tomu, že jsme nejednali podle principu úcty?

7

Úcta k světským vedoucím

Vládcové nejsou postrachem dobrému jednání, nýbrž zlému. Chceš, aby ses nemusel bát autority? Čiň dobré, a budeš mít od ní chválu. Vždyť je Božím služebníkem pro tvé dobro. Jednáš-li však zle, boj se, neboť ne nadarmo nosí meč. Je Božím služebníkem, vykonavatelem hněvu nad tím, kdo činí zlo. Proto je nutno podřizovat se, a to nejen kvůli tomu hněvu, nýbrž i kvůli svědomí. Proto také platíte daně, neboť vládcové jsou Božími služebníky, a právě tomu se vytrvale věnují. Dejte každému, co jste povinni: komu daň, tomu daň, komu clo, tomu clo, komu bázeň, tomu bázeň, komu čest, tomu čest.

- Římanům 13,3–7

Všimněte si, že výše uvedená světská moc je nazvána „Božími služebníky“ a my jsme vybízeni vzdát jim příslušnou úctu a respekt. Všimněte si také, že Pavel zdůrazňuje, že to patří *každému*, nejen někomu. Pokaždé, když zahlédnu nějakého policistu, hasiče, radního, starostu, zákonného zástupce, guvernéra, soudce, kongresmana, senátora či kohokoli jiného, kdo má určité postavení ve vládních složkách, pocítím v srdci velice silné rozrušení. Když jdu na

úřady, ať už místní, státní či federální, povstává ve mně respekt a úcta. Zjistil jsem, že je to bázeň Boží, která přebývá v mém srdci.

Nedávno jsem velmi spěchal na důležité setkání se svým týmem. V tom týdnu zrovna začal školní rok. Během dvou a půl měsíců předtím jsem mohl v naší čtvrti jet šedesát kilometrů za hodinu. Jakmile však začne školní rok, nejvyšší povolená rychlost v této části města je v určité hodiny pouze třicítka. Protože jsem na naše setkání opravdu spěchal, nevšiml jsem si varovného blikání protijedoucích řidičů a dál si jel asi padesátkou. Zahlédl jsem, jak policista na motorce, který stál mezi keři, zapnul majáček, a já jsem okamžitě zajel ke kraji silnice a zastavil.

Když mě žádal o řidičský průkaz, byl velice vážný a přísný, jak většinou policisté bývají. Byl jsem uctivý a přiznal jsem, že jsem si plně vědom, proč mě zastavil, a omluvil jsem se. Prohodili jsme ještě několik dalších vět ohledně mého přestupku. Pak mi řekl, že většina lidí si jen stěžuje, vymlouvá se a remcá, když je zastaví policie.

Odpověděl jsem: „Pane, jsem si vědom své chyby.“

Sdělil mi, že pokuta za překročení rychlosti v zóně s omezením kvůli školním dětem dělá dvě stě dvacet dolarů. K mému velkému překvapení mi ale řidičák i pojištění vozidla vrátil a dodal: „Pěkný den,“ otočil se a šel zpět k motorce.

Byl jsem v šoku. Zavolał jsem na něj: „Vy mi nedáte pokutu?“ Jen se usmál a zamával mi. Odjížděl jsem s ohromným pocitem milosti. Kdybych řekl, že jsem byl vděčný, bylo by to slabé slovo.

Tak to ale vždy nebylo. Několikrát jsem pokutu dostal, i když jsem se k policistům choval s respektem. Vzpomínám si, že jsem jednou jel na letiště s novým zaměstnancem. Zamyslel jsem se a ztratil jsem pojem o tom, jak rychle jedu. Zastavila mě policie.

Stalo se to také v mé čtvrti. Než k nám strážník došel, můj asistent na adresu policie utrousil několik nepěkných nadávek a nemilých slov a myslel si, že mě tím potěší. Byl na něj naštvaný, protože jsem rychlost překročil jen o několik málo kilometrů. Takový přestupek mohli klidně přehlédnout.

Opět jsem byl uctivý a milý, ale strážník nebyl tak příjemný ani shovívavý jako ten, o němž jsem psal před chvílí. Byl velice přísný a dal mi pokutu v plné výši. Záměrně jsem čekal, až mi předá pokutový blok, a pak jsem řekl: „Omlouvám se, pane, za to, co jsem udělal. Víím, že to byla má chyba. Děkuji, že děláte svou práci a sloužíte naší komunitě.“ (Věděl jsem, že jakmile jednou pokutu zaeviduje do svého příručního počítače, už ji nemůže vzít zpět.)

Přístup strážníka se naprosto změnil, zrovna tak i tón jeho hlasu. Když viděl můj respekt k jeho autoritě, najednou byl příjemný. Nejraději by pokutu stáhl, ale oba jsme věděli, že to nejde. Chtěl jsem tohoto muže, v němž jsem podle listu Římanům viděl Božího služebníka, požehnat. Nakonec jsme si přátelsky popovídali.

Jakmile odjel, otočil jsem se ke svému zaměstnanci a řekl mu: „Pokud sis myslel, že se mi nějak zalíbíš tím, že na toho strážníka budeš nadávat, tak jsi dosáhl naprostého opaku.“ A pak jsem pokračoval a vše mu vysvětlil.

Netrvalo to dlouho a uvědomil si, že jeho poznámky a chování nemohly nikdy přinést uctivý pohled na policii a že jeho postoj, o němž si myslel, že je normální, byl v naprostém rozporu s Božím Slovem a tím, co se v něm píše o světských autoritách. Po této události pochopil princip úcty k těm, kdo jsou v moci postavení.

Odměna světské autority

Rád bych se s vámi podělil o svědectví, které krásně ukazuje aspekt odměny, když ctíme světské autority. Na konci osmdesátých let jsem začal cestovat. Zpočátku jsem několikrát kázal v jedné církvi na Středozápadě. V tom sboru bylo asi sto padesát členů a stagnovali. Jezdil jsem tam rok co rok, ale pořád jich bylo zhruba stejně. Nakonec jsem k nim přestal jezdit. O několik let později jsem dostal pozvání na jejich každoroční konferenci (což předtím nikdy nedělali). Všiml jsem si, že účast přislíbili někteří docela známí služebníci, a také mi řekli, že očekávají osm set lidí. Musím přiznat, že jsem byl velice překvapen.

Začal jsem být zvědavý. Po modlitbě jsem svému asistentovi řekl, aby pozvání na konferenci přijal a potvrdil mou účast. Cestoval jsem do jejich města, a když jsem přijížděl k nové budově, okamžitě jsem si všiml parkoviště nacpaného auty. Vkročil jsem do sálu a zaskočilo mě, jak je plný. Přinejmenším tam bylo osm set až devět set lidí. Boží přítomnost byla mnohem silnější, než jsem v tomto sboru kdy dřív zakusil. Setkání bylo úžasné.

Po skončení shromáždění jsem byl sám s pastorem, a tak jsem se ho zeptal: „Co se stalo? Léta jste stagnovali. Jak se sbor tak rychle rozrostl? Vždyť to je jen tři roky, co jsem tu byl naposledy.“

Bez váhání mi odpověděl: „Johne, už jsem měl plné zuby toho, jak si lidé pořád stěžují, že musí platit daně, a remcají, jak jsou špatní ti, kteří mají v rukou státní moc. Musel jsem s tím něco udělat. A tak jsem se modlil a Bůh mi dal nápad.“

Šel na radnici a zeptal se radních, co by nejvíce potřebovali. Řekli mu, že hasiči potřebují speciální masky, aby mohli vidět skrze kouř. Při požárech k většině úmrtí dochází kvůli udušení v kouři, nikoli uhoření v ohni. Problém je, že kouř je častokrát tak hustý, že v něm hasiči nic nevidí. Tyto speciální masky by jim umožnily snadněji uvidět oběti a rychleji je zachránit. Jejich

město právě toto potřebovalo nejvíc, ale bylo to nad možnosti jejich rozpočtu. Jediná taková maska stála dvacet pět tisíc dolarů.

Další neděli se pastor postavil za kazatelnu a kázal z třinácté kapitoly listu Římanům. Své shromáždění v lásce napomenul za to, že si stěžovali na radní.

Řekl jim, že jsou to Boží služebníci, a že věřící nemohou být požehnaní, pokud nebudou platit řádně daně v plné výši a nebudou ctít světské vedoucí. Jakmile položil pevný biblický základ, pokračoval dál a vyprávěl jim, že radnice potřebuje nakoupit speciální masky pro hasičský sbor. Oznamil jim, že uspořádá zvláštní sbírku pro město, určenou na nákup těchto masek. Svému shromáždění řekl, že je to dobrý způsob, jak poctít ty, jež Bůh ustanovil, aby jim, občanům, sloužili.

Sbor na to zareagoval a ze svého postoje činil pokání. Vybralo se dvacet pět tisíc dolarů. Pastor zavolal starostovi a zeptal se ho, zda by mohl svolat v tomto týdnu schůzku zastupitelů, protože jeho sbor by jim rád daroval peníze na nákup té speciální masky. Když přijeli na radnici, pastor i jeho vedoucí žasli nad tím, kolik různých úředníků a zastupitelů se dostavilo, aby na vlastní oči viděli toto úžasné gesto úcty.

Než jim pastor předal šek, přečetl jim z listu Římanům třináctou kapitolu a řekl, že lidé u něj ve sboru si jich velmi váží a že na ně pohlížejí jako na Boží služebníky. Všem poděkoval za to, co dělají, aby chránili lidi v jejich městě a sloužili jim. Tato pocta a štědrost, kterou jim církev prokázala, je opravdu dojala. (Úctu můžeme často vyjádřit právě finančním darem. Vzpomeňte si, že poctít znamená vážít si. Své finance vložíme jedině do toho, čeho si vážíme.)

Pak mi pastor řekl: „O několik měsíců později jsme měli slavnostní otevření nové budovy. Přišlo se podívat mnoho

zastupitelů a úředníků z města. Spousta z nich byla spasena a rozhodli se přidat k nám do sboru. A to nám v naší komunitě otevřelo dveře dokořán.“

Musíme mít na paměti, že Ježíš řekl: „Kdo přijme (pocití) proroka, protože je to prorok, získá odměnu proroka.“ Konkrétně zde mluvil o autoritě v církvi, ale nezapomeňte, že duchovní zákony ohledně autority překračují hranice církve a zasahují do všech oblastí autority. Takže bychom také mohli říct: „Kdo pocítí světskou autoritu, protože je to autorita ve městě, přijme odměnu, kterou s sebou světská autorita nese.“

Jaká je to odměna? Odpovědí je klíč ke společnosti, komunitě. Zastupitelé jsou přirozenými strážci našich měst, vesnic, států i národů. Tak to Bůh ustanovil. Kolik komunit a národů by se mohlo doširoka otevřít evangeliu, kdyby se církve sjednotily a měly úctu ke svým vládcům, místo aby je kritizovaly a pokoušely se vyhnout placení daní?

Brigáda

Mám jednoho dobrého kamaráda, jmenuje se Danny. Kdysi pastoroval velký sbor v Adelaide v Austrálii (tento sbor předal úžasnému vedoucímu a nyní cestuje a buduje mladé vedoucí). Když jsem u něj na konferenci sloužil poprvé, vyprávěl mi zajímavý příběh. Předstoupil před svůj sbor a pověděl lidem o své touze poctit ty, kteří v jejich městě pracují, aby jim sloužili a chránili je. Po čase modliteb a přemýšlení měl pocit, že nejvíce to potřebuje systém veřejných středních škol. Našel tu nejsešlejší střední školu. Budova i okolní pozemek byly naprosté ruiny. Zašel za jejími představiteli a zeptal se jich, zda by lidé z jeho sboru mohli jedno sobotní odpoledne přijít na větší „brigádu“. Ti s nadšením souhlasili.

Sboru potom představil svou vizi, jak poctít město. Všechny tesaře a řemeslníky požádal, aby na jeden den „darovali“ svůj talent. Ostatní lidi ve sboru poprosil, aby „darovali“ práci. Vedoucí sboru pak několik týdnů organizovali tuto ohromnou brigádu. Nakoupili materiál a zajistili potřebné vybavení, aby mohli opravit starou školu.

Pak mi z tohoto dne pustil video. Sledoval jsem, jak tesaři shazují staré trámy a další prohnílá místa na budově. Dělníci vymontovali staré skříňky v šatnách a nainstalovali nové. Spousta mužů a žen pracovala na omítkách a malbách stěn. Sledoval jsem, jak montují nové tabule, nové vybavení, dlažbu, jak pracují na okolí a sejí trávu a sázejí stromky, keře i květiny. Natočili video celé školy den předtím, než začali pracovat, a druhé hned po renovaci. Bylo to neuvěřitelné. Vypadalo to jako zcela nová škola!

Sbor byl nadšený, že mohl městu posloužit. Jedno je totiž zaručené: radost, která vás naplní pokaždé, když poctíte někoho, kdo to vůbec nečeká. Už jen to, že mohli ve svém městě pomoci ve jménu Ježíše Krista, jim bylo dostatečnou odměnou a uspokojením. Nicméně přišla i mnohem větší odměna. V té době byl premiérem Austrálie John Howard. Ten se doslechl o tom, co tento sbor pro své město udělal, a oznámil, že jej navštíví, aby lidem v něm osobně poděkoval. Na videu jsem sledoval záznam, kdy do sboru přijel nejvyšší představitel tohoto národa a vyjádřil lidem svou vděčnost. Výsledkem je, že tento sbor je ve městě nejuznávanější. Jeho pověst se šířila a vliv rostl jak v jejich komunitě, tak v celém národě.

Ale to není všechno! K momentu znásobení došlo, když pastor Danny tento příběh vyprávěl. Zareagovalo na to mnoho dalších sborů, které zorganizovaly vlastní projekty. Díky tomu bylo zrenovováno přes dvě stě školních budov po celé Austrálii, v Anglii, Švédsku, Singapuru i Malajsii.

Sbor pastora Dannyho pokračoval v práci pro místní komunitu a zrenovoval i místní ženskou věznici. Během tohoto projektu došlo k navázání spolupráce s oddělením nápravy, díky níž bylo vězeňkyním umožněno „docházet na návštěvu“ do církve. Mnoho jich je nyní spaseno a ve věznici vedou skupinky.

Dobrá pověst

Možná se ptáte, proč je tak důležité mít v městě dobrou pověst. Je to velice jednoduché. Zaprvé je to biblické. Apoštol Pavel píše, že všichni vedoucí ve sboru „musí však mít také dobré svědectví od těch, kdo stojí mimo, aby neupadl do pohanění a do ďáblovy léčky“ (1. Timoteovi 3,7). Pokud nemáme dobrou pověst u těch, kdo jsou mimo náš sbor, pak působíme pohanění evangeliu, což automaticky brání šíření evangelia a je to ďáblova past.

Jeden nevěřící v Římě napsal o křesťanech v církvi prvního století: „Své dny žijí na zemi, ale jsou občany nebes. Poslouchají předepsané zákony a zároveň zákon svým životem překračují.“ (Dopis Diognetovi, 5. kapitola)

Ve Skutcích je zaznamenán výrok o jeruzalémské církvi: „A lid (*mimo církev*) je měl ve vážnosti a velice je chválil a velebil (Skutky 5,13; AMP, kurzívu přidal autor). Proč si jich lidé tak vážili? Pro jejich zbožnost a vysokou morální úroveň života. Opravdová zbožnost má schopnost pozvednout člověka na úroveň života a přemýšlení podle Božího království.

Někdo možná namítne: „Ale Johne, to máme kompromitovat evangelium, abychom poctili světské autority a zasáhli je?“ To rozhodně ne! Jan Křtitel varoval Heroda před jeho bezbožností, protože spal s manželkou svého bratra. To byl v podstatě důvod, proč mu sťali hlavu.

Znám služebníka, který se setkal s prezidentem Clintonem, když byl ještě v prezidentském úřadu, a varoval jej před soudem,

k němuž dojde v jeho osobním životě i v celém národě, pokud se svou vládou nepřestane usilovat o legalizaci zabíjení nevinných dětí (potratu). Tento služebník to udělal takovým způsobem, že prezident Clinton měl veliký respekt z tohoto varování, stejně jako Herodes.

Herodes měl bázeň před Janem jako prorokem. Až příliš mnoho lidí přichází k vůdcům s postojem nadřazenosti, kritiky a odsouzení. To je velmi vzdálené od postoje úcty. Šadrak, Měšak a Abed-nego mluvili ke králi s úctou, i když k němu mluvili o modloslužbě, s níž nesouhlasili.

Kontrast

Mé ženě se jednou zdál sen, na který nikdy nezapomenu. V době, kdy byl prezident Clinton ještě prezidentem, mě jednou v noci celá otřesená probudila. Řekla mi: „Johne, měla jsem sen, který ti musím vyprávět.“ (Bůh k Lise velice často mluví právě prostřednictvím snů.)

Pokračovala: „Byli jsme spolu v obrovském sále a poslouchali jsme nějakého služebníka. Nevím, kdo to byl, ale vím, že byl u křesťanů velice oblíbený. Mluvil proti prezidentu Clintonovi a haněl ho. Pořád dokola mluvil o tom, jak je špatný. Většina shromáždění nadšeně souhlasila a vykřikovala ‚amen‘, aby dala najevo svůj souhlas. My dva jsme se tam vůbec necítili dobře.“

Potom jsem mezi stíny zahlédla, jak se vzadu zvedl nějaký muž a šel ven z toho velkého sálu. Měla jsem pocit, že mám jít za ním. Jakmile jsem se dostala až do foyer, otočil se a podíval se na mě. Byl to prezident Clinton! Byl neuvěřitelně posmutnělý a zdrcený. Pak zkolaboval.“

Potom mi řekla: „Johne, věděla jsem, že v tom snu přišel do církve pro podporu a pomoc, ale církvev jím pohrdla. Neměla

opravdovou lásku a skutečné slitování. Bůh mi ukázal, že my jsme zatvrdili jeho srdce a přiměli jsme jej odvrátit se od toho, co potřeboval jak sám pro sebe, tak pro tento národ.“

Přirovnejme tento sen k jednomu mému příteli, který kdysi pastoroval velký sbor na západě Ameriky. Také v našem hlavním městě vedl Národní modlitební centrum. Dělal to léta, protože mu Bůh položil na srdce, aby sloužil senátu, sněmovně i dalším představitelům ve Washingtonu. Odjížděl do Washingtonu D. C. asi na dvacet dva týdnů v roce, a přitom stále pastoroval sbor. Přesto jeho sbor měl tisíce lidí a neustále rozkvétal a rostl.

Jednou se mi svěřil: „John, s těmi vedoucími a představiteli ve Washingtonu se setkávám kvůli jedné jediné věci. Abych jim poděkoval za to, že slouží naší zemi, a zeptal se jich, zda se za ně mohu modlit.“

Říkal mi, že mnohokrát musel vyučovat pastory a různé skupiny křesťanů, jak se mají chovat k politikům a vládním zástupcům, když je přijedou navštívit. Častokrát je musel odzbrojit a smést jejich kritický postoj k těmto vedoucím, než se s nimi setkali. Ti politici jsou pokládáni za velké liberály, a to zaslepilo oči křesťanů vůči tomu, co o vedoucích říká Bůh: máme je ctít a modlit se za ně.

Říkal, že tito křesťané byli mnohokrát překvapeni tím, jak ti politici pak byli otevření a vstřícní. A to byl výsledek toho, že si jich začali vážit a ctít je, místo aby o něco žádali nebo jim narovinu řekli, co si o nich opravdu myslí. Podělím se s vámi o dvě svědectví, která mi vyprávěl. Když je budete číst, mějte prosím na mysli, že ti dva vůdcové, o nichž budu psát, jsou velmi, velmi liberální.

Onoho kongresmana jsem již dříve několikrát potkal. Na vysoké škole jsme měli skupinku křesťanských hudebníků.

Kongresman nás pozval k sobě do kanceláře, kde bylo i několik jeho zaměstnanců. Začali jsme si s ním povídat a hned na začátku jsme mu poděkovali, že tak věrně slouží lidem v této oblasti i našemu národu.

Pak nám krátce něco vyprávěl a vyptával se nás na různé věci.

Zeptal jsem se ho, zda bychom mu mohli něco zahrát a zazpívat a modlit se za něj. Ochotně souhlasil.

Když jsme začali zpívat, bylo cítit, jak v místnosti narůstá pomazaní. Zakrátko měli všichni oči plné slz. Zazpívali jsme vlasteneckou, ale i evangelizační píseň a ukončili ji modlitbou. Bylo to tak mocné, že když jsme skončili, nikdo včetně kongresmana nedokázal nic říct.

Nakonec se na mě podíval a snažil se slovy popsat, co cítí a jak je dojatý. Nedokázal to. Pak řekl: „Pastore, víš, mám doma dvě malé děti. Asi je potřeba, aby začaly chodit do církve, že?“

Nakonec nám řekl, že je velice vděčný, že jsme přišli.

Vyprávěl mi i druhý příběh o jiném kongresmanovi:

Když jsem se s tímto kongresmanem setkal poprvé, uvedli nás k němu do kanceláře. Bylo nás asi patnáct přímluvců z církve a pastor. Z jeho chování mi bylo jasné, že si není jistý, co přesně budeme po něm chtít, protože věděl, že jsme církevní skupina a zastupujeme Národní modlitební centrum.

Byl velmi slušný a zeptal se, co pro nás může udělat. Vzal jsem si slovo a vysvětlil mu, že jsme jej nepřišli o nic žádat, ale že mu chceme poděkovat za službu, kterou dělá pro společnost a naši zemi, a než odejdeme, chceme se za něj modlit.

Uvolnil se a řekl: „To je pro mě dar.“ Pak nám začal popisovat, čím každý den prochází, když za ním do kanceláře přicházejí lidé a žádají o peníze. Řekl, že si představuje digitální počítaadlo, které přičítá všechny ty částky, které od něj lidé denně žádají. Pak se podíval na nás a řekl: „Ale vy jste dnes přišli, abyste mi něco dali. To se mi nikdy dříve nestalo.“

Poté jsme se za něj modlili, a když jsme skončili, řekl: „Mohli byste se prosím modlit i za mé zaměstnance?“ Přišli tedy jeho zaměstnanci a my jsme se modlili i za ně.

Pak se podíval na hodinky a navrhl nám: „Zrovna mi odpadla jedna schůzka. Nevadilo by vám, kdybych vás provedl Kapitolou a ukázal vám to tady?“ (Toto kongresman nikdy nedělá. Prohlídky vykonávají brigádníci nebo obyčejní zaměstnanci.)

Pak nás asi půl hodiny provázel po celém Kapitolu a vše nám ukazoval. Na konci setkání jsme si vyměnili navštívenky a on odešel.

Asi o dva týdny později mi volal pastor tamějšího sboru. Jeho hlas zněl zběsile, ale nadšeně. Vysvětloval mi, že mu zrovna volal onen kongresman a ptal se, zda by mohl v neděli přijít do sboru. Mluvili jsme spolu o tom, jak by se měli chovat. V neděli kongresman přišel se svou ženou i hlavním asistentem.

Po chválách a uctívání pastor představil kongresmana i jeho manželku a na chvíli jim předal slovo. Pak se za ně krátce modlili. Oba byli velmi dojatí. K tomu všemu došlo proto, že jsme jej tenkrát u něj v kanceláři poctili a modlili se za něj.

Můj přítel má takových svědectví mnoho. Možná se teď ptáte: „Nemáme našim představitelům přinášet pravdu?“ Ano, tak jako to dělal Jan Křtitel nebo služebník, který varoval prezidenta Clintona, a jak to činí a budou činit mnozí další. Pokud ale naši

představitelé neuvidí církve jako lidi, kteří žijí v lásce a slitování Ježíše Krista, a nebudou vnímat skutečnou úctu ke své autoritě, nebudou našim slovům naslouchat. Musíme mluvit pravdu, ale musí to být v lásce a v bázni Boží.

Někdy Bůh posílá své služebníky ke světskému představiteli s velice silným slovem, jak tomu bylo v případě proroků ve Starém zákoně. Pokud doma, na biblické skupince nebo na bohoslužbě své vedoucí a představitele kritizujeme a podporujeme ty, kteří to dělají, k čemu je to dobré? To, co pronášíme v soukromí, musíme být ochotni říct na celé kolo i přímo do očí našim představitelům. Pokud to nedokážeme udělat, otráví to našeho ducha a v přítomnosti našich představitelů to vyjde najevo.

Krále mějte v úctě

Poslechněte si, co píše apoštol Petr: „... Boha se bojte, krále mějte v úctě.“ (1. Petrův 2,17)

Petr tím vlastně říká: „Jak se můžete bát Boha, kterého nevidíte, když nedokážete ctít vedoucího, jemuž dal sám Bůh autoritu a jehož vidíte? Máme-li bázeň Boží, budeme mít v úctě i vedoucí, ať už světské, ve společnosti, v rodině či v církvi.“

V předešlé kapitole jsem zmiňoval, že v Americe svému vedoucímu říkáváme: „Můj respekt si budeš muset zasloužit.“ Bázeň Boží nás však nabádá: „Vidím autoritu, kterou na tebe Bůh vložil, proto už můj respekt máš.“

Studoval jsem historii, abych zjistil, kterého krále má Petr na mysli. Samozřejmě že Bible není určena k soukromým výkladům. Petr zde svá slova o úctě k vedoucím předává všem věřícím napříč časem. V době Petra však vládl Herodes Agrippa I., velice zkorumpovaný a sobecký vůdce.

Tento muž se dostal k moci v roce 37 n. l. po vzkříšení Ježíše Krista. Podařilo se mu to díky chytrosti a strategii. Prozíravě připravoval cokoli, co by mu mohlo zajistit povýšení. Poté, co zavraždili římského císaře Kaligulu, podnikl klíčový politický manévr, když pomohl Klaudiovi získat trůn. Klaudius ocenil jeho šikovný politický tah a stvrdil Agrippovo vládnoucí postavení. Navíc mu přidal i oblast Judska a Samaří. Stal se tak vládcem království, které bylo stejně velké jako království jeho dědečka Heroda Velikého.

Během své vlády byl Herodes Agrippa I. přinucen postavit se na stranu jednoho ze dvou náboženství, judaismu nebo křesťanské sekty. Bez váhání se chopil role tvrdého pronásledovatele křesťanů. V Novém zákoně se můžeme dočíst: „V té době král Herodes vztáhl ruce, aby ublížil některým z církve. Janova bratra Jakuba zabil mečem. Když viděl, že se to Židům líbí, pokračoval a zmocnil se také Petra. Byly právě dny nekvašených chlebů.“ (Skutky 12,1–3) Tento vladař byl vůči věřícím krutý, protože to velice dobře posloužilo jeho politickým záměrům a přineslo mu to přízeň u Židů. Zabil Jakuba, jednoho ze tří nejbližších Ježíšových učedníků, a měl v plánu zabít také Petra.

Agrippův plán popravit Petra byl zmařen modlitbami a poslušností církve (verše 5–19). Věřící toto vysvobození velice povzbudilo a posílilo. Odměnu za jejich poslušnost vidíme v Bibli: „A slovo Boží rostlo a rozmáhalo se.“ (verš 24)

Neustálé modlitby věřících a jejich poslušnost, s níž ctili autority, měla ohromný vliv na další sled událostí. Když čteme dál, zjistíme, že Herodes Agrippa I. určil den, kdy vystoupil před lid, posadil se ve svém královském rouchu na trůn a veřejně pronesl řeč. „Lid volal: ‚To je hlas Boží, a ne lidský!‘ A ihned jej udeřil Pánův anděl za to, že nevzdal slávu Bohu: byl rozežrán červy a zemřel.“ (verše 22–23)

Přišel na něj soud, ale byl to soud Božím mečem, nikoli prostřednictvím Božího lidu. Bůh je ten, kdo přivádí soud na ty, kdo jsou v moci postavení. Nám se přikazuje, abychom se za ně modlili a měli je v úctě. Pokud je potřeba soudu, pak, jak říká Bůh, to máme nechat na Něm. Pokud jsme neposlušní a nemodlíme se za vůdce a nemáme je v úctě, bráníme Jeho příslibu spravedlivě soudit. V podstatě vynulujeme přesně to, co náš národ či společnost potřebuje nejvíc – Boží zásah.

Příklad z dnešní doby

Nedávno se totéž stalo v Nigérii. V roce 1993 se dostal k moci krutý a zlý vůdce Sani Abacha. Anuloval výsledky voleb a očekávaného vítěze Moshooda Abiolu dal vsadit do vězení. Pak nechal popravit spoustu demokratických představitelů a nastolil diktaturu. Za jeho vlády zemřelo mnoho nevinných lidí. Přibližně tři miliardy dolarů byly převedeny na jeho soukromé účty v Evropě.

Mám jednoho dobrého přítele, Marka, který do Nigérie často jezdí. Sprátelil se tam se dvěma hlavními duchovními vedoucími, s pastorem E. A. Adeboyem a biskupem Davidem Oyedepem. Ti se starají o obrovské křesťanské hnutí. Na jejich pravidelná měsíční modlitební setkání přichází přes milion věřících. Dvakrát v roce pořádají speciální modlitební setkání, jedno v červnu a druhé v prosinci. Na obou jsou vždy přes dva miliony lidí.

Můj přítel mi říkal, a potvrdili to i další lidé, kteří do Nigérie často jezdí, že věřící v Nigérii respektují své světské autority a mají je ve velké úctě. Na druhé straně se také za své vůdce horlivě modlí a také za to, aby v jejich národě vládla spravedlnost.

Pastor Mark mi vyprávěl, že na začátku roku 1998 při jednom z měsíčních modlitebních setkání Emmanuel Kure, velice známý nigerijský pastor ze severu, viděl, jak se rozdělila oblaka a objevili se dva obrovští andělé s velikými meči. Bůh mu ukázal, že

Abachovy dny jsou sečteny. Ve skutečnosti prorokoval, že k tomu dojde během tří měsíců. Pokud nebude činit pokání, nebude úniku.

To, co říkal pastor Kure, se doneslo až k prezidentovi. Abacha mu poslal „smírčí oběť“, ohromnou částku peněz, a doufal, že to prorocství odvrátí. Pastor Kure vyprávěl Markovi, že mu Bůh řekl: „Nedotýkej se toho daru, aby jeho (Abachovo) malomocenství nepřešlo na tebe.“ Pastor Kure mu tedy vzkázal, že musí činit pokání a obrátit se k Bohu.

Bůh otevřel dveře, aby se pastor E. A. Adeboye, který vede tato modlitební setkání, setkal s prezidentem Abachou. Také on jej varoval, že pokud nebude činit pokání, bude ze svého úřadu odstraněn a zemře.

Během modlitebního setkání v červnu v roce 1998, tři měsíce poté, co pastor Kure viděl anděly, řekl pastor Adeboye shromáždění, aby si navzájem popřáli šťastný nový rok. Přítomní byli zmatení. Řekl jim, že břemeno je zlomeno a že na ulicích se bude tancovat.

Do dvaceti čtyř hodin od tohoto prohlášení bylo oznámeno, že prezident nečekaně zemřel na infarkt. Ve zprávách, které jsem četl na internetu, stálo: „Podle BBC státní rádio citovalo místní zpravodajství, která hlásila, že Nigrijci po celé zemi v ulicích oslavují zprávu o jeho smrti.“ Lidé na modlitebním setkání si uvědomili, že Adeboye mluvil o břemenu diktátorské nadvlády.

Krátce nato byla Nigérie požehnaná a do úřadu prezidenta nastoupil křesťan, který k těmto dvěma hlavním pastorům vzhlížel jako k duchovním vedoucím. Celý národ zakusil obrovský Boží pohyb. Evangelista Reinhard Bonnke během Abachovy vlády nesměl vstoupit do Nigérie. Po jeho smrti nový prezident Olusegun Obasanjo pozval Reinharda na svou inauguraci, kde mu dveře do Nigérie znovu otevřel.

Reinhardova první evangelizační akce proběhla v říjnu v roce 1999. V říjnu v roce 2006 bylo zaznamenáno, že během jeho evangelizací odevzdalo svůj život Ježíši Kristu jako svému Pánu a Spasiteli více než čtyřicet dva milionů lidí. Je to zapsáno na kartičkách, a mně to osobně potvrdil přítel, který v té době pracoval jako výkonný ředitel Bonnkeho služby.

V roce 2000 měla Nigérie 123 337 822 obyvatel, takže čtyřicet dva milionů představuje jednu třetinu celého národa! Není v tom započteno ovoce místních pastorů a jiných evangelistů a věřících, kteří v Nigérii od roku 1999 pracují (je zajímavé, že obyvatelstvo Nigérie představuje jednu čtvrtinu obyvatel celého afrického kontinentu). Tomu říkám úžasná sklizeň duší! Vzpomeňte si, co se píše v Bibli, když zemřel Herodes: „A slovo Boží rostlo a rozmáhalo se.“ (Skutky 12,24) Proč Herodes zemřel? Kvůli svatým, kteří žili v bázni Boží (což zahrnuje i to, že ctili své vedoucí), a kvůli tomu, že se církev společně modlila.

Když má Boží lid v úctě ty, kdo jsou v moci postavení, když se za ně modlí a žijí v poslušnosti Božímu Slovu, uvidí ohromné vylití Božího Ducha v našich vesnicích, městech i národech. Na co tedy čekáme?

8

Úcta k vedoucím ve společnosti

Všichni, kdo jsou pod jhem jako otroci, ať pokládají své pány za hodny veškeré úcty, aby Boží jméno a učení nebylo tupeno.

- 1. Timoteovi 6,1

V tomto verši Pavel mluví o vedoucích ve společnosti, což zahrnuje zaměstnance, šéfy, učitele, trenéry a tak dál. Již dříve jsem uvedl, že dnes bychom asi napsali: „Všichni, kdo jsou zaměstnanci, ať pokládají své zaměstnavatele a šéfy za hodny veškeré úcty.“ Nebo: „Všichni, kdo jsou žáci a studenti, ať pokládají své učitele za hodny veškeré úcty.“ Totéž by platilo pro sportovce a jejich trenéry či jakýkoli jiný vztah, který se týká toho, že ve společnosti se jeden podřizuje druhému.

Všimněte si, že Pavel píše, že máme mít autority ve společnosti v úctě, aby Boží jméno a učení nebylo „tupeno“. Rozšířený překlad Bible uvádí: „... aby jméno Boží a učení o Něm nebylo *zneváženo, potupeno*.“ Slovo *zneváženo* je definováno jako „stav,

na něž veřejnost pohlíží shůry; veřejností jen málo ceněn“. Slovo *potupeno* se vysvětluje jako „zacházet s Bohem či svatými věcmi bez respektu, nehodně“.

Jak naše společnost zachází s Božími věcmi nehodně? Ze škol odstranili modlitbu. Ze soudních místností muselo být odstraněno Desatero přikázání. Velká část zábavy je urážlivá, a dokonce ateistická. Většina hudebních děl nestydatě uráží Boha. Vzdělávací systém nás, kdo věří ve stvoření, vykresluje jako úzkoprsé a omezené, dokonce jako ohrožující pokrok. Seznam by mohl pokračovat. Nejsme my, věřící, do určité míry zodpovědní za bezbožné chování naší společnosti proto, že nemáme dostatek úcty k jejím autoritám? Podle Pavlových slov ve výše zmíněném verši je to přesně to, co se stane, pokud nebudeme žít v opravdové úctě.

Tragická prezentace evangelia

Mohl bych uvést mnoho příkladů, ale jeden, který nejlépe vystihuje to, o čem Pavel mluví, jsem zažil před několika lety. Nastoupil jsem do letadla a chystal se odletět z většího města. Protože létám velice často, nasbíral jsem body, za něž jsem dostal lepší místo v první třídě. Seděl jsem vedle pěkně oblečeného podnikatele, který popíjel drink. Vnímал jsem silný pocit dát se s ním do řeči a podělit se o evangelium, proto jsem okamžitě začal rozhovor. Skvěle jsme si povídali. Velice dobře jsme si sedli a začali si vyměňovat podnětné myšlenky a názory.

Byl velice rázný, a aniž bych se ho na to přímo zeptal, věděl jsem, že je ve vedoucím postavení. Zeptal jsem se ho, co dělá. Vyprávěl mi, že vlastní druhou největší taxislužbu ve městě. Povídali jsme si pak o tom, jak svou společnost řídí. Když jsme se již dostatečně dlouho bavili o jeho práci, zeptal se mě, co dělám já. Odpověděl jsem: „Pracuji pro Boha jako služebník evangelia.“

Výraz ve tváři se mu okamžitě změnil, zašklebil se, něco zamumlal a otočil se na druhou stranu. Byl jsem v šoku. Tento muž, který byl ke mně velice přátelský, mě najednou odmítl a choval se, jako by se mnou nechtěl mít nic společného. Protože však doposud náš rozhovor probíhal tak dobře, věděl jsem, že mohu zkusit pokračovat. Zcela nenásilně jsem pronesl: „No, to tedy ve vás vyvolalo pořádnou reakci. Pročpak?“

Otočil se ke mně s velice vážným výrazem ve tváři a řekl: „Víte co? Docela se mi líbíte, a proto vám řeknu, proč nechci mít nic společného se služebníky nebo křesťany.“

Hořel jsem zvědavostí.

Vyprávěl mi: „Měl jsem zaměstnance. Byla to žena, jedna z těch ‚znovuzrozených‘ věřících.“ (Nic jsem neříkal.) „Hodiny a hodiny své pracovní doby vyprávěla ostatním zaměstnancům, jak je důležité, aby byli ‚spaseni‘. Nejen, že byla neproduktivní, ale ovlivňovala i produktivitu ostatních zaměstnanců.“

Nakonec odešla a odnesla si i věci, které patřily společnosti. Nechala po sobě dluh osm tisíc dolarů za telefonáty svému synovi, který žil v Německu.“ (Stalo se to na začátku devadesátých let, kdy mezinárodní hovory byly ještě příšerně drahé.)

Byl jsem zdrcený. Pro všechny v té společnosti teď bude velmi těžké, aby naslouchali Božími Slovy, protože bylo potupeno jejím chováním. Zneuctila tohoto majitele společnosti i jeho zaměstnance tím, že kázala, když měla pracovat, a také přímou krádeží. Přitom měla být nejdůvěryhodnějším zaměstnancem. Proto Pavel zaměstnancům říká:

Otroci ať se ve všem podřizují svým pánům, ať jsou úslužní, neodmlouvají, ať své pány neokrádají, ale ať ukazují

veškerou dobrou víru, aby ve všem byli ozdobou učení
našeho Zachránce Boha.

- Titovi 2,9–10

Ta žena zdiskreditovala to, co jim kázala. (To, jak žijeme, mluví mnohem hlasitěji než to, co říkáme.) Přinesla pohanu evangelium. Kdyby se chovala podle Božího Slova, tedy kdyby ctíla svého zaměstnavatele, chovala by se v práci úplně jinak. Ctít někoho znamená vážit si ho, podřídit se mu, chovat se k němu jako k velice vzácnému a drahému. Její postoj i chování by byly naprosto odlišné, kdyby měla srdce plné úcty. Motivovalo by ji to k tomu, aby svou práci dělala dobře. Kdyby k tomu přidala bezúhonnost, mohla úspěšně šířit evangelium.

Po zbytek našeho rozhovoru jsem se snažil omluvit její chování. Naslouchal mi, ale nebylo to pro něj příliš velkou útěchou. Zranění bylo hluboké a bylo opravdu těžké to odčinit. Ovlivnilo to náš rozhovor až do konce letu.

O několik let později jsem tento příběh vyprávěl při jednom kázání. Jeden náš finanční partner jej později slyšel ze záznamu z céděčka a kontaktoval naši službu s prosbou. Požádal nás, abychom mu dali informace o společnosti tohoto muže včetně adresy. Měl nesmírnou touhu napsat mu omluvný dopis a poslat mu šek na osm tisíc dolarů na svědectví o Boží lásce.

Nadchlo mě, že se snažil napravit, co ta žena spáchala, a že chtěl tuto společnost zasáhnout Boží láskou, tak jsem se do toho sám vložil. Když jsem taxislužbu kontaktoval, zjistil jsem, že majitel před šesti měsíci zemřel na infarkt. Byla to pro mě ohromná rána. Říkal jsem si, jestli mě tenkrát v tom letadle poslouchal, ale abych byl upřímný, moc evangelia jsem mu nepředal, protože byl opravdu uzavřený a nepřístupný. Doufal jsem, že se mu do cesty dostal jiný dělník a zasáhl ho evangeliem. Docela dlouho jsem se trápil tím, jestli se usmířil s Bohem prostřednictvím Ježíše Krista.

Věděl jsem, že by k tomu bylo potřeba zázraku kvůli tomu, jak se zachovala jeho bývalá zaměstnankyně.

O co snazší by bylo sdílet s tímto podnikatelem tenkrát v letadle evangelium, kdyby měl zaměstnance, který by měl jej i jeho společnost v úctě. Myslím, že by byl velmi ochotný naslouchat. Proč? Asi by řekl: „Johne, vím, o čem mluvíš. Můj nejlepší zaměstnanec je křesťan. Můj život ale není v pořádku. Potřebuji Ježíše, aby mi dal život věčný. Chci se s tebou modlit.“

Na druhou stranu jsem se ale také setkal s nevěřícími, kteří jsou ve vedoucích pozicích, a ti mi dosvědčovali, že na svých zaměstnancích vidí důkazy skutečného křesťanství ne proto, že by kázali, ale proto, že v těžkých situacích odrážejí Kristův charakter a v práci se chovají eticky. Říkali mi: „Pracují pilněji než ostatní.“ Nebo: „Jsou to ti nejčestnější a nejdůvěryhodnější zaměstnanci, které mám.“ A také: „Nikdy se nehádají, nestěžují si ani mi neodmlouvají.“

Co dává těmto věřícím schopnost pracovat jinak, než pracovala žena, o které jsem psal před chvílí? Odpovědí je Boží bázeň, která přináší skutečnou úctu do srdcí těch, jež Bůh miluje a na nichž mu záleží.

Ve třídě

Během let jsem slyšel bezpočet příběhů o tom, jak věřící přinesli buď pohanu nebo přízeň evangeliu prostřednictvím neúcty a úcty v různých oblastech světského života. První okamžik, kdy jsem obojí viděl na vlastní oči, byl ještě na škole.

Ježíše Krista jako svého Pána jsem přijal během studia na univerzitě v Purdue. Vyrůstal jsem jako katolík a věrně jsem chodil do kostela, ale zoufale jsem potřeboval spasení. Vzpomínám si, že mě zaujal jeden bratr v našem vysokoškolském bratrstvu. Upoutal

mě hlavně jeho laskavý, ale velice pevný charakter i chování. Byl to úžasný sportovec, velice disciplinovaný. Všiml jsem si, že se na našich večírcích objevil vždy jen na začátku, než jsme se všichni do němoty opili, a pak odcházel dřív, než se to všem vymklo z rukou. Když tam byl, bavil se se všemi, ať už s chlapci či děvčaty, velice milým, laskavým způsobem a pil jen sodu.

Viděl, že jsem náboženský, ale daleko od Boha. Nejdřív se se mnou sprátelil. Po nějaké době mi jednou večer zaklepal na dveře pokoje. Zatímco mi vyprávěl o Božím Slovu, zeptal se mě: „Johne, můžeš mi říct něco o prezidentovi Spojených států?“

Odpověděl jsem mu: „Jasně. Jmenuje se Jimmy Carter. Jeho žena je Rosalynn. Předtím byl guvernérem v Georgii, a ještě předtím měl farmu s burskými oříšky.“

Na to mi řekl: „Super. Můžeš mi říct něco o Ježíši?“

„Jasně,“ odpověděl jsem. „Narodil se z panny, jeho nevlastní otec se jmenoval Josef. Měl dvanáct učedníků a zemřel na kříži.“

„Super,“ odpověděl, „a teď mi řekni: znáš prezidenta Cartera stejně, jako znáš svou mámu?“

Okamžitě jsem řekl: „Ne.“

Zeptal se mě, jaký je v tom rozdíl.

Já na to: „Je to moje máma, znám ji osobně. Prezidenta Spojených států jsem nikdy nepotkal.“

Pak pokračoval: „Takže s mámou máš osobní vztah, ale přestože toho o našem prezidentovi víš hodně, s ním osobní vztah nemáš.“

„Správně,“ odpověděl jsem.

Pak mi řekl: „A znáš Ježíše tak, jako znáš svou mámu?“

Byl jsem v šoku. Seděl jsem tam a nevěděl, co říct. Pak mi ukázal celý Boží plán, kdy Bůh poslal Ježíše ne proto, aby z nás udělal skupinu církevních návštěvníků, ale aby s námi měl osobní vztah, protože po nás touží a miluje nás. Velice mě zasáhlo, když jsem zjistil, proč mě Bůh vlastně stvořil.

Další rok jsem hodiny a hodiny četl Bibli. Nemohl jsem se jí nabažit, chtěl jsem znát Boží Slovo. Než jsem svůj život vydal Ježíši, četl jsem Bibli jako sbírku příběhů a pravidel. Nyní to bylo osobní Boží Slovo určené přímo mně, protože mi ožívalo v srdci.

Studoval jsem inženýrství a mohl jsem si zvolit několik seminářů. Na seznamu navržených kurzů byl také kurz Notre Dame, který vyučoval profesor, jenž bydlel u nás na koleji. Rozhodl jsem se vybrat si Starozákonní cestu 101. Jako nový věřící jsem měl trošku problém vyznat se ve starozákonních knihách, a tak jsem si říkal, že by bylo skvělé získat celkový přehled.

Tento seminář probíhal každé pondělí a trval tři hodiny. Na první hodině se náš profesor před nás postavil a naprosto mě šokoval. Řekl, že v Bibli se nachází víc než šest set protiřečení, že historicky nelze dokázat, že Ježíš Kristus byl vzkříšen z mrtvých, a že v době, kdy Mojžíš přešel Rudé moře, to byla jen mělká bažina. A důvod, proč je to v Bibli zaznamenáno tak dramaticky, je ten, že jak se tento příběh předával z generace na generaci, každý si něco přidal, až se z toho stalo obrovské, hluboké moře.

Asi nemusím říkat, že mě čekal opravdu drsný semestr. Vzpomínám si na spoustu konfrontací a diskusí s tímto profesorem i ostatními spolužáky. Během jedné tříhodinové přednášky jsme s profesorem vedli dvouhodinovou debatu. Celou dobu, co jsem s ním mluvil, jsem si stál na svém velice pevně, ale stále jsem si uchovával uctivý postoj a respektoval jsem, že učitelem je zde on.

Na začátku semestru nám zadal seminární práci, která zahrnovala hluboký výzkum. Odevzdat jsme ji měli na konci semestru. Tato práce tvořila třetinu naší výsledné známky. Na své semináře jsem pilně pracoval. Poslední hodinu nám profesor rozdal oznámkované práce, a na té mojí nebyla známka, ale velké písmeno „I“. Musím říct, že mě to pořádně zmátlo. Na konci hodiny jsem šel za ním. Řekl mi: „Johne, přijď ke mně do kabinetu. Musíme si promluvit o známce, kterou jsem ti dal.“

O pár dní později jsem s ním měl schůzku u něj v kabinetu. Když jsem přišel, hned na začátku mi řekl: „Johne, oba žijeme ve dvou různých světech, proto mám pocit, že ti nemohu oznámkovat seminární práci. Napsal jsem tam ‚I‘, což v podstatě znamená, že se do tvé výsledné známky započítávat nebude. Ve tvém případě vytvořím známku za celý semestr z průměru dvou písemek, které jsme psali.“

Pak pokračoval: „Johne, měl jsem na svých přednáškách už několik „fundamentalistů“ a opravdu mi dávali co proto. Téměř všichni udělali jednu ze tří věcí: na přednáškách vyrušovali a vytvářeli zmatek, nebo na ně přestali chodit, nebo se svých názorů a věrouky vzdali.“

Pak zvolil mírnější tón a pokračoval: „Ty jsi jiný. Ty jsi z toho, čemu věříš, neustoupil ani o píd. Stál sis na svém, přesto ses ke mně choval uctivě. Také sis vysloužil respekt svých spolužáků. Jsem za tvou odvahu velice vděčný, i za respekt, který jsi mi prokazoval.“

V naší konverzaci mi Bůh něco ukázal. Když zůstaneme pevní a budeme si stát za zjevením Božího Slova, ale k našim vedoucím budeme uctiví, uvidíme, jak Bůh bude jednat ve prospěch pravdy. Ti další „fundamentalisté“, které měl na svých přednáškách, byli s největší pravděpodobností znovuzrození věřící. Přesto jejich svědectví na přednáškách byla pravým opakem toho, čeho

chtěli dosáhnout. Chtěli ukázat Ježíše Krista svým spolužákům a svému učiteli. Zdálo se však, že v očích učitele i spolužáků bylo evangelium pohaněno kvůli jejich svárlivému a neuctivému chování, jež pak na hodinách tohoto muže vytvořilo chaos. Kvůli tomu, že nejednali podle pravidla úcty, minuli velkou příležitostí.

Nikdy nemáme slevovat z toho, co říká Boží Slovo. Máme stát pevně. Nicméně ty, kdo stojí v opozici, máme napravovat jemným a laskavým duchem. Pokud to jsou naši šéfové, trenéři nebo učitelé, máme žít podle Kristova příkladu, a když se naskytne příležitost, pak máme otevřít ústa a promlouvat pravdu v lásce a úctě k našim vedoucím.

Úcta k autoritám ve společnosti

Jak mít úctu k autoritám ve společnosti? Znovu se podívejme na to, co to znamená mít někoho v úctě. Znamená to vážit si ho, chovat se k němu jako ke vzácnému a důležitému, jednat s ním s respektem, podřizovat se mu, poslouchat ho, pokud to není v protikladu s Biblií.

Pokud o této definici budeme přemýšlet a budeme o ní rozjímat i při modlitbách, pak naše chování pozitivně ovlivní naše pracoviště, třídu či hřiště. Jestliže Boha poprosíme, aby naplnil naše srdce úctou k autoritám ve společnosti, pak se k nim tak budeme i chovat. Místo abychom bojovali za svá práva, budeme upřednostňovat jejich touhy před svými. Budeme se snažit, aby byli úspěšní, ať už za to sklídíme vděk, či nikoli, nebo ať už za svou práci dostaneme zapláceno, či ne. Jak to můžeme udělat? To se píše v Bibli:

Otroci (zaměstnanci), poslouvejte pozemské pány (zaměstnavatele nebo šéfy) s bázní a chvěním, v upřímnosti srdce jako Krista. Neslužte naoko jako ti, kdo se chtějí zalíbit lidem, ale jako Kristovi otroci, kteří z duše činí Boží vůli;

služte ochotně, jako Pánu, a ne jako lidem. Víte, že každý, kdo vykoná něco dobrého, vezme za to odměnu od Pána, ať je to otrok nebo svobodný.

- Efezským 6,5–8 (dodatek v závorkách je autorův)

Všimněte si výroku „služte ochotně, jako Pánu“. Pokud v našem srdci bude tento postoj, přejdeme z pozice otroka do pozice služebníka. Možná namítnete: „Ale já nejsem otrok!“ Než na můj výrok zareagujete, dovolte mi krátce vysvětlit rozdíl mezi otrokem a služebníkem. Otroky vykoná jen minimální požadavky; služebník vykoná maximum svého potenciálu. Otrokově něco ukradli; služebník dává. Otroky musí; služebník jedná. Služebník vyhledává příležitosti, místo aby čekal na rozkazy. Předvídá potřeby toho, komu slouží, a naplňuje je, aniž by o to byl požádán.

Pokud si myslíte, že je na vás šéf tvrdý a nechová se k vám fér, pak musíte jednat, ne reagovat. Člověk, který reaguje, si stěžuje na to, jak mu ubližují, loudá se a je neproduktivní. Člověk, který jedná, zaútočí na zlo dobrem (viz Římanům 12,21). Přijde za šéfem, který je nepříjemný, a řekne mu něco takového: „Pane, vidím, že je tu ještě práce navíc, kterou je potřeba udělat. Příští týden přijdu každý den o dvě hodiny dřív a udělám vše pro to, aby to bylo hotovo. Nemusíte mi platit žádný přesčas.“

Přistoupíte-li ke konfliktům tímto způsobem, získáte Boží přízeň, a nakonec i tu od lidí. Jak to vím? V Přísloví 3,3–4 se píše, že když bude na tabulce našeho srdce vyryto milosrdenství a pravda, „tak nalezneš milost a oblibu v očích Božích i lidských“.

Pokud takovými uctivým chováním nezískáte přízeň svého šéfa, Bůh vám otevře dveře k jinému pracovnímu místu, kde tuto přízeň budete mít. Přesně jako v případě zaměstnance pojišťovny, o kterém jsem psal v jedné z předchozích kapitol. Měl úctu ke svému zaměstnavateli, i když jej nepoctili. Bůh mu nakonec otevřel dveře do větší společnosti, a nyní u ní zakouší plnou odměnu jako jeden z top výkonných ředitelů.

Je to zkrátka zákon. Pokud poctíte společenské představitele a vedoucí, kteří jsou ve vašem životě, Bůh poctí vás a získáte plnou odměnu. Možná se vám jí nedostane od vašeho šéfa, učitele či trenéra, ale přijde. Bůh bdí nad svým Slovem a hlídá, aby se uskutečnilo.

9

Úcta k vedoucím v prostředí domova

Nyní se zaměříme na rodinu, a začneme u dětí. V Bibli se píše: „Cti svého otce a matku,‘ to je první přikázání se zaslíbením, ‚aby ti bylo dobře a abys byl dlouho živ na zemi.“ (Efezským 6,2–3)

Ctít rodiče není návrh ani doporučení, je to příkaz. Nezapomínáme náhodou někdy, že jako novozákonní věřící máme dodržovat Boží přikázání? Vždyť právě to je důkaz, že v nás vskutku přebývá Boží láska. Ježíš řekl: „Kdo má moje přikázání a zachovává je, ten mě miluje...“ (Jan 14,21) Apoštol Jan to dotvrzuje, když píše: „A to je ta láska: abychom chodili podle jeho přikázání...“ (2. Janův 1,6)

Jakmile přijmeme Ježíše Krista jako svého Pána, jsme proměněni. Člověk, který žil předtím, už neexistuje. Doslova se stáváme novým stvořením. Máme nové srdce, které je naplněno Boží bází a láskou. Přebývá v nás Bůh. Naše touhy se nyní zaměřují na Něj. Chceme se Mu líbit a dělat Mu radost, protože taková je nyní naše přirozenost. Žijeme způsobem, který vyjadřuje, že na „zachovávání Božích přikázání“ záleží (viz 1. Korintským 7,19).

Na druhou stranu ti, kdo Boží přikázání neustále ignorují, se s Ježíšem Kristem v Duchu Svatém nikdy skutečně nesetkali. Možná vyznávají křesťanství, ale jejich skutečnou podstatu poznáme podle toho, o čem mluví Ježíš: podle jejich životního stylu (viz Matouš 7,20). Pokud neberou vážně Boží přikázání, nemají Jeho srdce. Jan píše: „Kdo říká: ‚Znám ho (Ježíše Krista),‘ a jeho přikázání nezachovává, je lhář (je podvedený) a pravda v něm není.“ (1. Janův 2,4; slova v závorkách přidal autor) Jan zcela jasně vyjádřil, že takový člověk není Božím dítětem, že je podvedený. Možná si myslí, že je spasený, ve skutečnosti ale není.

Znovu si připomeňme význam slova ctít: vážít si druhých, pokládat je za hodnotné, respektovat je, chovat se k nim laskavě, mít je ve vážnosti a velké úctě. Pokud budeme k rodičům uctiví, budeme s nimi jednat s respektem a láskou. Vzpomeňte si, že úctu lze projevit skutkem, slovem, a dokonce i myšlenkou, ale každá opravdová úcta vychází ze srdce. Jestliže tedy mládež mluví se svými rodiči pravidelně velice lehkovážně, neuctivě nebo drze, navenek tím ukazuje nedostatek skutečné úcty vůči nim. Z přebytku srdce totiž ústa promlouvají (viz Matouš 12,34). O neúctě svědčí i jejich chování. Například tón hlasu, převrácení očí, znechucené výrazy obličejů, loudání se, když mají splnit, co jim bylo řečeno, stěžování si a podobně.

V Americe se neúcta k rodičům stala běžnou. Máme spoustu oblíbených „rodinných filmů“, na které bych svým dětem nedovolil se dívat. Některé jsou dokonce označené jako „vhodné pro děti“. Normálně by si člověk myslel, že jsou neškodné. Často je to velice dojmavý příběh, přesto způsob, jakým v nich děti mluví se svými rodiči, je naprosto odlišný. Jednají s nimi, jako by byli totálně hloupí a mimo. Zcela zjevně znevažují příkazy svých rodičů. Film většinou končí tím, že dítě je hrdinou, nebo že nakonec získá to, po čem toužilo, i přesto, že se ke svým rodičům chovalo špatně a s opovržením. Možná si říkáte, že zacházím do extrému, ale přečtěte si, co říká Bůh: „Proklet buď ten, kdo znevažuje svého otce a svou matku. A všechen lid ať řekne: Amen.“ (Deuteronomium 27,16)

Uvědomujete si, jak silné je slovo *proklet*? Být proklet Bohem je velmi vážná věc. Asi bychom čekali, že uslyšíme: „Proklet buď ten, kdo krade, vraždí, praktikuje sexuální zvrácenosti či čarodějnictví.“ Bůh ale říká, že proklet bude ten, kdo nectí svého otce a matku. Připomeňme si nyní význam slova *nectít*: zacházet jako s obyčejným, běžným, podřadným. Silnější definice by zněla: jednat s druhým ohavně, ostudně; pokořovat druhé.

Prokletí, jež trvalo po generace

V Bibli je mnoho příkladů, kdy lidé přivolali na svůj život prokletí tím, že nectili své rodiče. Jeden velmi výrazný příklad vidíme na životě Cháma, nejmladšího Noemova syna.

Po potopě začal Noe farmařit. Jednoho večera se opil vínem. Proč to udělal? Možná ho přepadl smutek z toho, že byl posledním otcem na zemi. Nebo hledal úlevu, protože vnímal tíhu zodpovědnosti vše znovu vybudovat. Ať to bylo jakkoli, byl zcela jasně obtížen a hledal odpočinek, k jeho dosažení ale použil špatný prostředek. Jakmile měl dost, odebral se do svého stanu, svlékl se a usnul.

Později za ním vstoupil Chám. Spatřil nahého otce, šel ven a všem o tom řekl (v té době tam mnoho lidí nebylo, pouze Šém a Jefet). Úplně ho vidím, jak se chechtá a jízlivě říká: „Hej, kluci, tomu neuvěříte! Táta je tam úplně namol a nahatý, jak ho Pán Bůh stvořil! To musíte taky vidět! Pojdte se podívat!“

Když Šém a Jefet zaslechli posměšnou řeč svého bratra, reagovali jinak než on. Vzali plášť, položili si ho na ramena, šli pozpátku a zakryli nahotu svého otce Noeho. Nechtěli pohledět na jeho hanbu.

Další den ráno se Noe probudil a zjistil, co mu Chám provedl. V Bibli čteme, že pak proklel potomky Kenaanu, svého syna Cháma:

Buď proklet Kenaan! Ať je svým bratrům posledním z otroků. Dále řekl: Požehnán buď Hospodin, Bůh Šémův. Ať je Kenaan jejich otrokem. Ať Bůh rozšíří Jefeta, ať přebývá ve stanech Šémových a ať je Kenaan jejich otrokem.

- Genesis 9,25–27

Prorocké slovo z Noemových úst se týkalo několika generací. Kenaanci, jež byli potomky Cháma, byli prokleti, a nakonec jim podle Božího příkazu vládly děti Izraele.

Chám zneuctil svého otce a na sebe i své potomstvo přivolal prokletí. Je zajímavé, že Chámovi jeho chování přineslo velmi tvrdé následky, zatímco to, že se Noe opil, nepřineslo nic, co by bylo v Bibli zaznamenáno. Ve skutečnosti je Noe jedním z velikanů víry, o nichž se píše v listu Židům v jedenácté kapitole. Ano, člověk, který se opil do němoty! Je zřejmé, že ze svého hříchu činil pokání a bylo mu odpuštěno. O Chámovi se ale v této kapitole listu Židům nedočteme. Popravdě řečeno o něm v Bibli již nikdy nečteme nic pozitivního.

Noemovo morální selhání se stalo zkouškou úcty pro jeho tři syny. Ukázalo se, co je v jejich srdci. Jeden z nich neměl k otci úctu a byl vzpurný. Další dva byli uctiví a rozhodli se nesoudit to, co jim soudit nepřisluší. To, co Noe udělal, rozhodně zbožné nebylo, ale měl s tím jednat sám Bůh, nikoli Noemovi synové. Ti dva, kteří tomu rozuměli, měli svého otce i nadále v úctě. Syn, který soud nad jednáním svého otce převzal do svých rukou, byl neuctivý a poté byl za to proklet.

Další zajímavou skutečností je to, jak přesný byl Chám, když situaci bratrům popisoval. Jeho otec byl opilý a nahý. Přesto se zásadně mylil. Logika by jeho jednání určitě ospravedlnila: vždyť řekl jen to, co opravdu viděl. V podstatě řekl „čistou pravdu“. Podle principu úcty a autority v Božím království tomu bylo ale jinak.

Neúcta časem narůstá

Další, kdo v Bibli zneuctil svého otce, byl Rúben. Byl to Jákobův prvorozený syn, jeho matka byla Lea. Čím Rúben zneuctil svého otce? Tím, že spal s jeho konkubínou Bilhou.

Osobně si myslím, že šlo o víc než jen o sex se ženou, která patřila jeho otcovi. Jákob měl dvě manželky, Leu a Ráchel. Byly to sestry a Bilha byla Ráchelina služka. Ráchel a Lea spolu soupeřily. Jejich rivalita stále narůstala, protože Jákob upřednostňoval Ráchel. Jednal tak už od začátku manželství a trvalo to až do Rácheliny smrti.

Když Bůh viděl, že manžel Leu nemiluje, otevřel její lůno a ta počala a porodila syna Rúbena. Když se Rúben narodil, Lea prohlásila: „... Hospodin viděl mé soužení; a: Teď si mě můj muž zamiluje.“

- Genesis 29,32

Po nějaké době porodila druhého syna a řekla: „Hospodin slyšel, že nejsem milovaná, a dal mi ještě tohoto, a dala mu jméno Šimeón (*vyslyšený*).“ (verš 33; slovo v závorce přidal autor)

Porodila syna i potřetí. Její zoufalství narůstalo, což poznáme podle toho, co prohlásila při jeho porodu: „Tentokrát už se ke mně můj muž připojí, protože jsem mu porodila tři syny. Proto se jmenuje Lévi (*připojený*).“ (verš 34; slovo v závorce přidal autor)

Když Ráchel viděla, jak její sestra prosperuje a že ona otěhotnět nemůže, vymyslela plán, jak zvrátit výhodu, kterou oproti ní Lea měla. Nabídla Jákobovi svou služku a řekla mu: „Zde je má služebnice Bilha. Vejdi k ní, aby porodila na má kolena, a tak i já budu mít od ní dítě.“ (Genesis 30,3) Když se dítě narodilo, Ráchel řekla: „Úporné zápasy jsem vybojovala se svou sestrou a zdolala jsem ji...“ (verš 8)

Rúben jako prvorozený byl svědkem všech těch bojů a třenic mezi jeho matkou a Ráchel. Byl dost velký na to, aby dokázal vnímat, že otec jeho matku ignoruje. Jednou se stalo, že když vyšel na pole, našel jablíčka lásky a přinesl je své matce. Jakmile se to Ráchel dozvěděla, začala žárlit a toužila po nich. Proto došlo k dohodě: Ráchel Lee prodala jednu noc s Jákobem za jablíčka lásky.

Když se Jákob vracel ten večer z pole, Lea ho přivítala a řekla mu: „Musíš vejít ke mně, protože jsem tě opravdu najala za jablíčka lásky od svého syna...“ (verš 16) Z této události je zřejmé, že většinu nocí trávil s Ráchel. Jediný způsob, jak jej Lea mohla získat, byl, zaplatit.

Rúben to s bolestí sledoval. Jsem si jistý, že jeho odpor vůči nelaskavému a nemilému chování jeho otce k jeho matce rostl každým dnem.

A netýkalo se to pouze ložnice, bylo to zjevné v každé oblasti. Čas ubíhal a poté, co se Jákobovi narodilo deset synů, konečně porodila syna také Ráchel. Narodil se Josef. Rúbenův odpor dále narůstal, když viděl, jak otec jediného Ráchelina syna upřednostňuje. Josef měl mnohá privilegia, byl milován víc než jeho bratři, dostal překrásné roucho, které dokazovalo, že měl otcovu přízeň.

Když rodina odešla od Lábana, otce Ley a Ráchel, doneslo se to k Ezauovi, který jim vyjel se čtyřmi sty muži naproti. Jákob dostal strach, protože si velice dobře pamatoval, jak jeho bratr přísahal, že ho zabije kvůli ukradenému prvorozenství.

Ve snaze zachovat život sobě i svému potomstvu, Jákob rodinu rozdělil. Poslal je vstříc Ezauovi po skupinách. Šlo mu o to, že kdyby Ezau první skupinu zabil, měl by dost času zachránit sebe a ty, kteří mu byli nejbliž. Podívejme se tedy, jak je rozdělil: „Služky

a jejich děti umístil dopředu, Leu a její děti potom a Ráchel s Josefem poslední.“ (Genesis 33,2) Dovedete si představit, jak musel být Rúben zraněný a našťvaný? Jeho i s matkou otec umístil do skupiny před Ráchel, aby zemřeli jako první, zatímco Ráchel a jejího syna, které upřednostňoval, ponechal v poslední skupině u sebe.

Čas ubíhal a jeho odpor stále sílil. Ráchel porodila druhého syna a během porodu zemřela. Jákob velmi truchlil a na jejím hrobě vztyčil pomník, který tam měl zůstat po celé generace. Je zajímavé, že nečteme o tom, že by Lea měla pomník. Je tedy zřejmé, že tento monument byl ohromný a velkolepý. S největší pravděpodobností nyní Rúbena zachvátila neuhasitelná hořkost a hněv.

V Bibli se píše, že hned po smrti Ráchel „Rúben šel a spal s Bilhou“ (viz Genesis 35,22). Rúben vyrůstal s bolestí, když viděl, jak rivalita v jeho rodině narůstá. Nesnášel skutečnost, že otec dává přednost Ráchel a jeho vlastní matku nemiluje. Je docela možné, ba velice pravděpodobné, že spal s Bilhou nejen kvůli sexu, ale aby přinesl pohanu na Ráchelin stan a oplatil tak aspoň částečně zranění, které kvůli chování svého otce snášel.

Podívejme se, co říká Bůh o Rúbenovi dlouho poté, co již byli všichni bratři mrtví: „Synové Rúbena, Izraelova prvorozeného; byl prvorozený, když však *zneuctil* svého otce tím, že si vzal jeho lože, jeho prvorozenství bylo dáno synům Josefa, synům Izraelovým, a nebyl zapsán do rodokmene jako prvorozený.“ (1. Paralipomenon 5,1; anglický překlad New Living Translation)

To, že Jákob miloval Ráchel a přitom zanedbával Leu, bylo špatné. Ve skutečnosti to nebylo správné ani v Božích očích, protože v Bibli čteme: „Když Hospodin viděl, že Lea není milována, otevřel její lůno...“ (Genesis 29,31) Rozšířený překlad Bible uvádí tento verš s jiným výrazem: „Když Hospodin viděl, že

je Lea v opovržení.“ Bůh jí požehnal přesně tam, kde zakoušela trápení ze strany svého manžela.

Rúben vše viděl zcela přesně, chování svého otce si nevymyslel. Dovolil však, aby v jeho srdci rostlo něco, co jej později otrávil. Vzdal se úcty, kterou do srdce každého dítěte vkládá Bůh, a nahradil ji postojem záště, která plodí neúctu. Dopustil, aby v něm tato zášť narostla do takové míry, že si pak snadno ospravedlnil své neuctivé jednání vůči otci. Stálo ho to hodně, přišel o své prvorozenství.

Vzpomeňme si na předchozí kapitolu, kdy kněz Élí urazil Chanu. Ta ale přesto nedopustila, aby jeho neuctivé chování ovlivnilo úctu, kterou podle Božího příkazu měla mít k lidem v autoritě. A proto přijala plnou odměnu. Rúben však o svou odměnu přišel. Přišel o své dědictví. Měl stoprocentní pravdu ve svém úsudku, ale jeho reakce byla stoprocentně špatná.

Nedopustte, aby vás ovlivnilo špatné chování někoho jiného

Během několika posledních let jsem si stále znovu uvědomoval, že nemůžeme dopustit, aby špatné chování někoho jiného ovlivnilo naše chování a vnímání toho, co je správné. Tato pravda je dobře vidět v životě Mojžíše.

Izraelci se stejně jako Jákob neustále chovali tak, že Bůh v tom neměl zalíbení. U Jákoba špatné jednání spočívalo v tom, že opovrhoval svou manželkou Leou. U Izraelců to bylo neustálé reptání a stěžování si. Stejně jako Rúben viděl špatné chování Jákoba, i Mojžíš byl neustále svědkem špatného jednání Izraelců. A trpěl, protože musel čtyřicet let trčet na poušti a nemohl vstoupit do zaslíbené země.

Pak došlo k tomu, že si Izraelci stěžovali, že nemají vodu. Bůh tedy řekl Mojžíšovi, aby promluvil ke skále a z té vytryskne

voda. V tu chvíli už byl Mojžíš tak znechucený jejich jednáním, že shromáždil veškerý izraelský lid a vykřikl: „Teď poslyšte, vy vzpurníci. Copak vám máme vyvést vodu z této skály? Mojžíš pozvedl ruku, dvakrát udeřil svou holí do skály...“ (Numeri 20,10–11)

Kvůli tomu mu byla odepřena výsada dovést národ do zaslíbené země. Podívejme se, co napsal žalmista o mnoho let později: „U Vod sváru ho podnítli ke hněvu, kvůli nim se zle vedlo i Mojžíšovi, neboť se vzepřeli jeho Duchu a on svými rty mluvil nerozvázně.“ (Žalm 106,32–33)

Špatné chování Izraelců dostalo i Mojžíše. Nejednal podle Božího Slova. Stálo ho to až příliš mnoho! Do své Bible jsem si vedle tohoto verše připsal: „Nemůžeme své špatné jednání svalovat na špatné jednání druhých.“ To je tvrdá lekce a musíme se z ní všichni poučit.

Jakobovo chování vůči Rúbenově matce nebylo uctivé ani správné, to ale nijak neospravedlňovalo Rúbenův neuctivý postoj a chování vůči němu. Bůh nám říká, že máme ctít svého otce a matku bez ohledu na to, jak dobří nebo špatní v našich očích jsou nebo jak uctivé či neuctivé je jejich jednání.

Jako poznámku na okraj bych na tomto místě rád připomenul velmi důležitý princip, který jsem vysvětloval v minulé kapitole. Autoritu máme mít vždy v úctě a máme se jí podřizovat a také jí máme vždy poslouchat. Nicméně co se týče poslušnosti, nemáme být poslušní, pokud nám člověk v autoritě nařídí něco, co je v protikladu s Božím Slovem. Například rodič řekne svému dítěti, aby lhalo učitelům. Dítě svému rodiči může uctivě říct: „Mami, tati, respektuji vás a mám vás v úctě, ale nemůžu lhát, protože je to hřích proti Bohu.“ Mnohem drsnějším příkladem by byla situace, kdy otec své dítě sexuálně zneužívá. Pokud dítě vyhledá pomoc u jiné autority, neznamená to, že znevážilo svého otce, protože tím pomohlo oběma, otci i sobě.

Dvojnásobná odměna

Podívejme se znovu na náš úvodní verš této kapitoly: „Cti svého otce a matku,‘ to je první přikázání se zaslíbením ,aby ti bylo dobře a abys byl dlouho živ na zemi.“ (Efezským 6,2–3)

Odměna za úctu je dvojnásobná a v tomto verši je jasně uvedena. Zaprvé nám bude dobře. Zakusíme v životě úspěch, pokoj, radost, lásku a zdraví. Budeme si užívat hodnotného života. Zadruhé budeme žít dlouho na zemi. Máme zaslíbení, že nezemřeme předčasně na nějakou smrtelnou nemoc, při autonehodě nebo jiné nepředvídatelné události.

Možná si říkáte: *No, ale já znám někoho, kdo ctil své rodiče, a přesto zemřel mladý.* Ano, může se to stát. Pak si ale asi říkáte: *Proč pro něj tedy toto zaslíbení neplatilo?* Je to totiž tak, že Boží přísliby nejsou automatické. Je potřeba přijmout je vírou. Možná vás toto tvrzení šokuje, ale dovolte mi to vysvětlit na příkladu z Bible.

Bůh dal Abrahamovi smluvní příslib, že prostřednictvím jeho syna Izáka vzejde zaslíbené sítě. Konkrétní Boží Slovo tenkrát znělo: „... S ním ustanovím svou smlouvu jako smlouvu věčnou pro jeho potomstvo po něm.“ (Genesis 17,19) Můžeme to stvrdit i jiným veršem: „... v Izákovi bude tobě povoláno sítě.“ (Římanům 9,7) Aby se to mohlo naplnit, bylo jasné, že Izák musí mít děti, že?

Kdo vybral Izákovi manželku? Byl to sám Hospodin. Vzpomeňte si, jak se Abrahamův sluha vydal hledat manželku pro Izáka mezi Abrahamovými příbuznými. Při svém příjezdu se modlil:

Hospodine, Bože mého pána Abrahama, způsob to dnes prosím při mně a prokaž milosrdenství mému pánu Abrahamovi: Stojím zde u pramene vody a dcery mužů

toho města vycházejí čerpat vodu. Ať dívka, jíž řeknu:
Nakloň prosím džbán, abych se napil, a ona odpoví: Napij
se a také tvé velbloudy napojím, je ta, kterou jsi určil pro
svého otroka Izáka. Podle toho poznám, že jsi mému pánu
prokázal milosrdenství. (že jsi *určil* pro svého služebníka
Izáka – dosl. překlad z angličtiny; pozn. překladatele)

- Genesis 24,12–14

Toto je vskutku velmi konkrétní modlitba. Je jen malá šance, že by k takové události mohlo opravdu dojít. Velbloudi toho vypijí skutečně hodně a jen málokdo by byl ochoten kvůli cizinci načerpat a nanosít takové množství vody, pokud by je k tomu nevedl Bůh. Abrahamův sluha si potřeboval být jistý, proto formuloval tak přesnou žádost, že její splnění bylo velmi obtížné. Všimněme si také, že ta, která tento úkol splní, bude „určenou“. Jinými slovy bude tou, kterou Bůh pro Izáka vybral.

Ještě než dokončil svou řeč, uviděl přicházet Rebeku, dceru Abrahamových příbuzných, se džbánem na ramenou. Abrahamův sluha k ní přispěchal a pozdravil ji: „... Dej mi prosím napít trochu vody ze džbánu.“ (Genesis 24,17) Všimněme si, že o velbloudech vůbec nemluvil. Požádal ji přesně o to, jak to řekl ve své modlitbě. Rebeka ochotně souhlasila a dala mu napít. Přečtěme si, jak to bylo dál: „Když se napil, řekla: Načerpám i tvým velbloudům, dokud se nenapijí.“ (verš 19)

Stalo se to přesně tak, jak to Abrahamův služebník požadoval. Žasl a radoval se. Byl nadšený, když viděl, jak rychle dostal odpověď na svou modlitbu.

Ale to ještě nebylo všechno. Nyní bylo potřeba přejít po posledním mostě Božího potvrzení, že se opravdu jedná o nevěstu pro Izáka. Dovolí jí rodina odejít s mužem, jehož nikdy předtím neviděla, natrvalo do země, o níž nic moc neví?

Jakmile Abrahamův sluha svou žádost sdělil Rebečině rodině, muži v té domácnosti odpověděli: „... Ta věc vyšla od Hospodina. Nemůžeme ti říct ani ano ani ne.“ (verš 50) Dalšího dne jí dovolili odejít a Abrahamův sluha ji odvedl k Izákovi. Rebeka a Izák pak byli spolu oddáni.

Na tomto příběhu je něco zcela úžasného. Hospodin pro Izáka zázračným způsobem vybírá nevěstu. Nicméně po svatbě zjišťují, že Rebeka je neplodná, že nemůže mít děti. Cože? Proč by Bůh vybral pro Izáka neplodnou ženu, když zaslíbil, že sítě Abrahamovi vzejde z Izáka? Odpovědí je, že Boží zaslíbení nejsou automatická, je potřeba přijmout je vírou. Dále čteme: „Izák naléhavě prosil Hospodina za svou ženu, protože byla neplodná. Hospodin se dal pohnout jeho prosbami a jeho žena Rebeka otěhotněla.“ (Genesis 25,21)

Rozšířený překlad Bible uvádí: „Izák se velmi modlil k Hospodinu za svou manželku, protože nemohla mít děti; a Hospodin odpověděl na jeho modlitbu a Rebeka otěhotněla.“ Co se Izák modlil? Volal: „Hospodine, Ty jsi slíbil, že mým prostřednictvím vzejdou národy a království, i zaslíbené sítě a mnohé potomstvo. Jak se to stane, když má žena nemůže mít děti? Modlím se, Pane, abys otevřel Rebečino lůno, aby zaslíbené sítě mohlo přijít přesně podle Tvého zaslíbení.“

Duchovní zákon

Existuje jeden duchovní zákon, který je potřeba znát a rozumět mu. V Bibli máme toto tvrzení: „Hospodine, tvé slovo je navěky ustaveno v nebesích.“ (Žalm 119,89)

Všimněme si, že tu není napsáno: „Hospodine, tvé slovo je navěky ustaveno v nebesích a na zemi.“ Ne. Zcela jasně se zde píše, že Jeho Slovo je navěky ustaveno v nebesích. O zemi se zde nic nepíše. Jak se tedy Jeho Slovo ustavuje na zemi? Při hlubším

studiu Bible zjistíme, že „... Ústy dvou nebo tří svědků bude potvrzena (*ustavena*) každá věc (každé slovo).“ (2. Korintským 13,1; dosl. překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele). Vidíme tedy, že slova se ustavují ústy dvou nebo tří svědků. Podívejme se, co říká Bůh: „... tak bude mé slovo, které vyjde z mých *úst*: *Nenavrátí se ke mně s prázdnou, nýbrž vykoná to, co si přeji, a zdárně dokáže to, k čemu ho pošlu.*“ (Izajáš 55,11)

Jak se Boží Slovo vrací k Bohu? Jednoduše. Prostřednictvím našich úst. Bůh je tím prvním, my jsme druzí. Když svými ústy promluvíme Jeho Slovo, které už předtím vyšlo z Jeho úst, pak je ustavujeme na zemi! Chápete tu úžasnou pravdu? Bůh zaslíbil, že prostřednictvím Izáka přijde zaslíbené símě, bylo ale potřeba, aby Izák to slovo promluvil, aby mohlo být ustaveno na zemi, v jeho životě i v jeho rodině.

Bůh nám zaslibuje dlouhý život, pokud budeme mít v úctě své rodiče. Promlouváme-li ve víře toto zaslíbení, ustanovujeme ve vlastním životě to, co už promluvil Bůh. My jsme těmi druhými ústy, která Boží zaslíbení ustanovují na zemi. Jsem tak nadšený, že sotva můžu sedět! To znamená, že se můžeme podívat nemocí přímo do tváře a vyhlásit Boží smluvní zaslíbení dlouhého života, a nemoc bude muset odejít! Můžeme s důvěrou promlouvat ochranu na svých cestách, doma i kdekoli jinde, kde bude hrozit nějaké nebezpečí. S důvěrou můžeme říct: „Nebudu se bát deseti tisíců, které mě obklopují a povstaly proti mně!“ (viz Žalm 3,7), protože mě Bůh „nasytí vysokým věkem a dá mi spatřit svou spásu“ (viz Žalm 91,16).

Můžeme také promlouvat zaslíbení o tom, že se nám bude dobře dařit. Pokud čelíme obtížím, situacím, které se zdají být beznadějně, můžeme směle říct: „Ctil jsem otce i matku. Boží smluvní zaslíbení říká, že se mi bude dobře dařit! Ve jménu Ježíše přikazuji, aby hradby nedostatku, sváru, deprese a všech špatných okolností spadly a ustoupily.“

Totéž můžeme učinit s každým smluvním zaslíbením od Boha. Jediný rozdíl mezi těmi, kdo žijí životem v hojnosti, a těmi, kdo trpí nedostatkem, je to, co promlouvají svými ústy. Bůh říká: „Povolávám dnes proti vám za svědky nebesa i zemi. Předložil jsem ti život a smrt, požehnání a kletbu. Zvol si život, abys zůstal naživu ty i tvé potomstvo...“ (Deuteronomium 30,19) Všimněme si, že si máme zvolit život. Proč? Protože pokud si nezvolíme život (požehnání vyplývající ze smluvního vztahu), smrt už na zemi dávno působí. Jak si tedy zvolit život? Odpověď opět najdeme v Bibli: „V moci jazyka je smrt i život, kdo ho miluje, nají se jeho ovoce.“ (Příslaví 18,21)

Buď můžeme souhlasit s Božími smluvními zaslíbeními, nebo s ďáblými prokletími nedostatku, nemoci a smrti. Je to tak jednoduché, až na tom mnozí klopýtají. Z toho důvodu Jakub píše:

Neboť všichni často chybujeme. Kdo nechybuje ve slově, ten je dokonalý muž, schopný držet na uzdě i celé tělo. Dáváme-li koňům do huby udidlo, aby nás poslouchali, řídíme tím celé jejich tělo. ... Tak i jazyk je malý úd, ale honosí se velkými věcmi. Hle, jak malý oheň, a jak velký les zapálí!

- Jakubův 3,2–3.5

Malinká jiskra může spálit celý les. Slova promluvená ve strachu mohou přinést zkázu do našeho života. Dobrou zprávou je, že máme Boží smluvní přísliby. Jakmile se nám dostanou hluboko do srdce, naše ústa budou mluvit podle nich. Jakub dále vysvětluje, že jazyk je jako chrlící pramen vody. Nemůže chrlit obojí najednou – vodu dobrou, čerstvou, i hořkou. Klíčem není pramen vody, ale země, zdroj vody. Stejně tak to není v jazyku, ale ve zdroji – tedy v našem srdci. Proto Ježíš říká: „... neboť jeho ústa mluví z přebytku srdce.“ (Lukáš 6,45)

Bůh říká, že se budeme mít dobře a budeme mít dlouhý život, pokud budeme ctít své rodiče. Když čteme tato slova, Duch Svätý

tuto pravdu sází do našeho srdce. My podle ní budeme muset začít promlouvat. Nezakládejme svou víru na zkušenosti druhých lidí, ale na bezúhonnosti Božího Slova. Já vím, že předčasně nezemřu. Toto zaslíbení je hluboce zakořeněno v mém srdci a Bůh bdí nad svým Slovem, aby se naplnilo.

Výzva k úctě pro manželky

O roli manželky v Bibli čteme: „Žena, ať respektuje svého manžela a ctí ho (všímá si ho, má ho v úctě, považuje si ho, dává mu přednost, váží si ho; ať se mu podřizuje, chválí jej, miluje ho a velice jej obdivuje).“ (Efezským 5,33; AMP)

No, není toho málo! Vidíme, že Pavel skvěle popsal, jak má mít žena svého manžela v úctě. (Později se v této knize zaměřím na muže, jak mají ctít svou manželku.)

Muž je hlavou rodiny. Tohle si nevymysleli muži šovinisté, je to Boží nápad. Není možné mít v rodině skutečný pokoj a požehnání, pokud v ní není muž respektován jako hlava. Ale také naopak, když si žena váží svého manžela jako vůdce rodiny, přijme odměnu, kterou úcta přináší. Možná přímo od něj, ale častokrát z jiné strany.

Nedávno jsem kázal v jednom velkém sboru v Evropě. Jedna žena mi pak řekla: „Johne, ty jsi důvodem, proč v tomto sboru jsem.“

Zmátlo mě to. Poté mi vyprávěla svůj příběh. Před lety její sbor procházel změnou vedení. Spolu s manželem do něj museli dojíždět docela daleko, tak jim připadalo dobré vyzkoušet nějaký jiný sbor blíž jejich domovu. Navštívili jich několik. Jeden sbor nedaleko jejich bydliště se jí líbil. Její manžel však neměl pocit, že by to bylo místo, kam by měli patřit. Vnímal, že by se měli vrátit do svého původního sboru. Váhavě to tedy učinila, ale do toho druhého sboru chodila v neděli večer na bohoslužbu.

V novém sboru se stále více zapojovala a sblížila se s lidmi v něm. Nakonec ji vedoucí sboru vyzvali: „Kdy se konečně postavíš svému manželovi a řekneš mu, že budeš muset poslechnout Boží vedení a připojit se k našemu sboru?“ (Takový druh vedení mě opravdu děsí!)

Jejich slova ji nastartovala. Řekla svému muži, že se rozhodla změnit sbor. Pak si domluvila schůzku s pastorem původního sboru, aby ho informovala o tom, že odejde, přestože její manžel bude dál chodit k nim. Večer před setkáním se jí do ruky dostala moje kniha *Under Cover (Pod ochranou)*, v níž se zamýšlím nad Božím plánem pro autoritu.

Vyprávěla mi: „Johne, celou noc jsem byla vzhůru a četla jsem. Celou knihu jsem proplakala. Uvědomila jsem si svou vzpouru vůči Bohu i mému muži. Hned další den jsem činila pokání před manželem i pastorem.“

Ochotně se vrátila do původního sboru. Po několika měsících ji manželka pastora představila jedné ženě ze sboru. Vyšlo najevo, že mají podobnou vizi pro podnikání, a tak se do toho spolu pustily. Dnes jsou velmi úspěšné a ze svého podnikání dávají velkou finanční částku na šíření Božího království.

Řekla mi: „Johne, kdybych se připojila k tomu druhému sboru, nakonec bych svého manžela opustila a nikdy bych nevstoupila do povolání podnikat, které na mém životě bylo.“ Taky mi vyprávěla, že sbor, jehož vedoucí ji přesvědčovali, aby nebrala ohled na vedení svého muže a odešla k nim, už neexistuje. Prokázala úctu svému manželovi, a jako výsledek zakusila jak ochranu, tak odměnu.

Ženy, jejichž manžel není spasený

Apoštol Petr píše v podobném duchu jako apoštol Pavel:

Stejně se i vy, ženy, podřizujte svým mužům (podřídte se, jako byste byly druhořadé, závislé na nich), aby i ti, kdo neposlušají slovo (Boží), byli beze slova získáni (zbožným) jednáním svých žen, až zpozorují vaše čisté chování v báni (ke svému muži; chovejte se k němu tak, jak si úcta žádá se vším, co to s sebou přináší: respekt, oddanost, podřízenost; važte si ho – ctěte ho, mějte ho ve vážnosti, buďte za něj vděčné, ceňte si jej, jako člověka jej obdivujte, zbožňujte, chvalte, buďte mu oddané, hluboce ho milujte a radujte se ze svého manžela).

- 1. Petrův 3,1–2 (AMP)

Petr říká, že i když manžel není spasen, bude to právě uctivé jednání jeho ženy, které jej zasáhne, nikoli její kázání nebo vyučování. Zním muže, které pro Krista získalo právě zbožné chování jejich manželek. Skvělým příkladem je Smith Wigglesworth, jeden z největších Božích mužů v Evropě na počátku dvacátého století.

Wigglesworth byl instalatér a časem velice ochladl a vzdálil se od Boha. S křesťanstvím nechtěl mít nic společného. Jeho žena Polly však byla velmi oddaná věřící a její horlivost pro Boha neustále rostla. Její vydání se Bohu stále více kontrastovalo s Wigglesworthovým laxním přístupem, až ho nakonec dráždila už jen její přítomnost.

Za víru ji krutě pronásledoval. Bezdůvodně jí zakázal chodit do sboru. Ona jeho zákaz neposlechla, protože byl v rozporu s Božím Slovem (už jsem o tom psal dřív; máme poslouchat autority, pokud nám nepřikazují porušit psané Boží Slovo).

Každou neděli mu uvařila večeři a pak odešla na večerní bohoslužbu. Jednou se ze sboru vrátila později než obvykle. Když přišla, Smith jí vyhrožoval: „Já jsem pánem tohoto domu. Nesnesu, aby ses vracela domů tak pozdě!“

Polly tiše odpověděla: „Vím, že jsi můj manžel, ale mým Pánem je Kristus.“

To jej rozzuřilo, proto otevřel zadní vchod, vystrčil ji ven a zamkl. Když se ráno probudil, otevřel dveře, aby si vzal ranní noviny, a do domu vpadla Polly (celou noc spala opřená o dveře). Okamžitě vstala a s radostí řekla: „Smithi, co by sis dal k snídani?“ Pak šla a připravila mu snídani.

Nakonec to bylo právě Pollyino odhodlání poslouchat Boha a úcta ke svému muži, co se Wiggleswortha dotklo nejvíc. Cítil se usvědčený a zcela se vydal službě pro Ježíše Krista. O jeho práci se mluví ještě dnes s velkým respektem. Mnoho lidí bylo spaseno, uzdraveno, a dokonce i vzkříšeno z mrtvých prostřednictvím jeho služby.

Pollyina odměna u soudné stolice Kristovy bude nesmírná, protože služba jejího muže zasáhla stovky tisíc lidí. Získala nejen odměnu v podobě změněného manžela, ale také obrovskou sklizeň v budoucím životě.

Začíná vám to být jasné? Je nám řečeno, že máme být uctíví nejen kvůli těm, které máme ctít, ale také kvůli Božímu království a pro svůj vlastní užitek. Pokud nemáme úctu k těm, jimž úcta patří, přicházíme o mnohé.

MessengerX

Vaše aplikace pro každodenní učednictví

Zcela zdarma!

Stačí stáhnout na své zařízení a pustit se do toho! Nebo použijte webovou verzi na:

MessengerX.com

115+ jazyků

Prohlédněte si okamžitě materiály ve více než 115 různých jazycích.

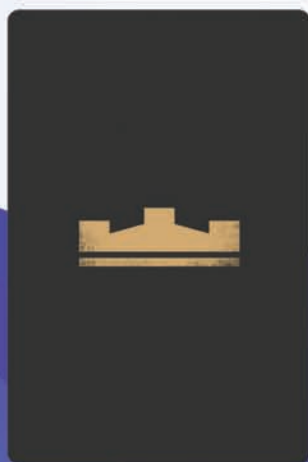
Podělte se o materiály se svými přáteli, založte studijní skupinku.

Neustále přidáváme další přeložené materiály.

Sledujte. Čtěte. Poslouchejte.

Prostudujte bohatou knihovnu materiálů všeho druhu včetně kurzů vyučování, e-knih, audio knih, krátkých filmů a mnoha dalšího ke sledování, četbě i poslechu.

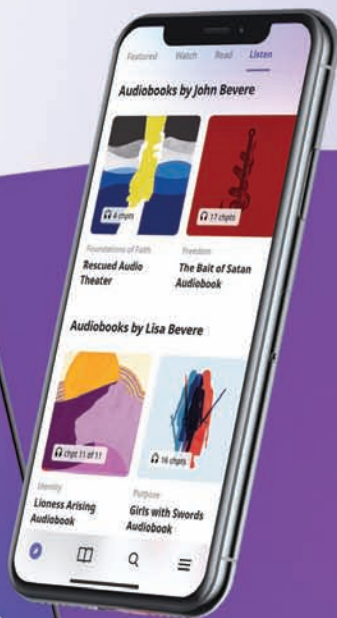
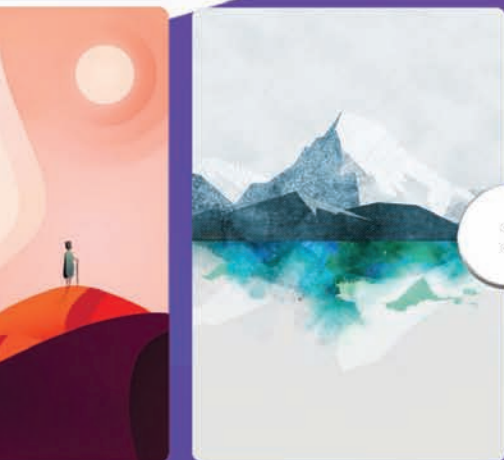

Růst v tom, na čem opravdu záleží.

Prozkoumejte například tato témata: dynamika rodiny, zdravé vztahy, jak nalézt svůj záměr, svoboda od pornografie, jak budovat svou víru, jak slyšet Boha, vedení i podnikání a mnoho dalších!

Vaše cesta a růst

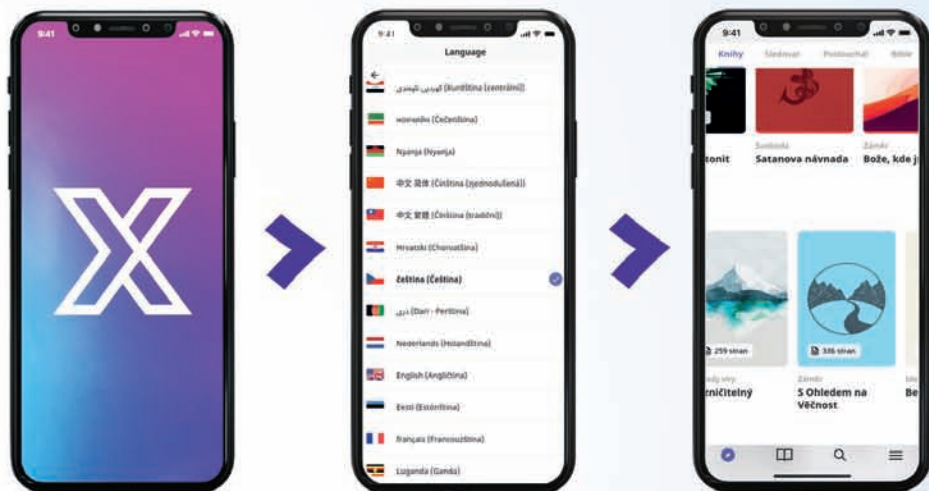
MessengerX je tu proto, aby vám pomohla učinit další krok. Připravili jsme cestu učednictví plnou mocných nástrojů, abychom vám pomohli držet se správného kurzu.

Další úžasné věci!

- Jednoduché a snadné nástroje sdílení, jež vám pomohou informovat přátele.
- Chromecast a AirPlay k vašim oblíbeným smart TV.
- Ukládání vašeho studia na všech zařízeních.
- Ukládání oblíbených položek do knihovny za účelem rychlejšího přístupu.
- Možnost stažení na vaše zařízení k použití offline.
- Výkonný vyhledávač a filtr pro snazší vyhledání požadované informace.

MessengerX - ve třech krocích! Neuvěřitelně snadné!!

- 1 Stáhněte si aplikaci **MessengerX** z vašeho Apple Storu nebo Google Play.
- 2 Vytvořte si účet a zvolte svůj jazyk.
- 3 Vyhledávejte, čtěte, sledujte, poslouchajte, stahujte a sdílejte své oblíbené materiály.

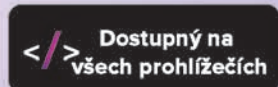
Staňte se učedníkem, čiňte učedníky

Staňte se součástí! Díky **MessengerX** můžete pomáhat rozšiřovat přeložené materiály k lidem po celém světě!

Každý si totiž zaslouží poznávat!

MessengerX.com

10

Úcta k vedoucím v církvi

Jak jsem již zmínil dříve, Boží království je královstvím. A proto i v církvi bude existovat řád určených autorit. Když máme úctu k vedoucímu v církvi, vzdáváme tím úctu Ježíši. Když máme úctu k Ježíši, ctíme tím Otce (viz Matouš 10,40–41). Jak se k vedoucímu chováme a jak s ním mluvíme je to, jak jednáme i s Tím, kdo jej poslal.

Bůh říká: „Ty, kdo mne ctí, poctím, ale ti, kdo mnou opovrhují, budou prokleti!“ (1. Samuelova 2,30) Náš postoj vůči Bohu se zrcadlí na našem postoji k vedoucím v církvi. Nemůžu říct, že mám bázeň před Hospodinem, jestli nemám respekt k autoritám v církvi.

„Mám bázeň před Bohem, ne před lidmi!“

Nikdy nezapomenu na jednu událost při bohoslužbě, která krásně ilustruje to, co jsem prohlásil před chvílí. Vyučoval jsem o tom, jak je důležité být svobodný od urážky. Na mou výzvu si pro modlitbu přišlo velice mnoho lidí. V celé té velké skupině mě upoutal jeden muž. Bylo patrné, že byl v životě mnohokrát zraněn. Když přišel blíž, vyskočil z davu jiný muž a postavil se na pódium k nám.

Ten druhý muž měl dlouhý culík, džíny, tričko a černou koženou vestu. Celé ruce měl potetované. V očích měl divoký pohled a byl stoprocentně celý nesvůj. Všiml jsem si, že ten první muž zkoprněl a ztratil svobodu něco přijmout.

Otočil jsem se k tomu druhému muži a zdvořile jsem jej požádal, aby sestoupil z pódia.

Podíval se na mě a řekl drsně: „Ne!“

Po počátečním šoku z toho, že takto nezdvořile odmítl mou prosbu, jsem se sebral a řekl jsem: „Pane, nebudu pokračovat, dokud nesejdete z pódia dolů.“

Byl jsem trochu rozladěný a v duchu jsem přemýšlel, proč mi uvaděči nepřijdou pomoci odvést toho muže pryč. Pak mi došlo, že se ho všichni bojí. Uvědomil jsem si, že jedním se vzpurným člověkem, který nemá respekt před autoritami. Věděl jsem, že musím být pevný, zůstat v autoritě a důvěřovat Bohu. Kdyby ten muž z pódia neodešel, nemohl bych pomoci tomu prvnímu mladíkovi, proto jsem trval na svém: „Pane, nyní vám nařizuji, abyste z tohoto pódia sešel dolů.“

Podíval se na mě a odpověděl: „Ne!“ Po podivné pauze pak vyštěkl: „Já mám bázeň před Bohem, ne před lidmi!“

Tento muž ale neměl bázeň před Bohem. Měl bázeň před vlastním obrazem Boha, který si vytvořil v mysli, ale to nebyl opravdový Bůh nebe a země. Kdyby měl skutečnou bázeň před Bohem, pak by mě ctil jako Božího služebníka a podřídil by se mé prosbě.

Nepovolil jsem a poprosil Ducha Svatého o pomoc. Najednou, jako kdyby mi to někdo pošeptal, jsem věděl, že tento muž je otcem toho chlapce. Zeptal jsem se ho na to a on mi to potvrdil.

Řekl jsem: „Pane, pokud chcete, aby Bůh vašemu synovi pomohl, pak musíte z tohoto pódia sejít dolů. Jestli to neuděláte, budete zodpovědný za to, že se vašemu synovi Boží uzdravující moci nedostane.“

Tato slova prolomila jeho neústupnost. Nakonec velice váhavě sešel dolů, ale pořád mě napjatě sledoval. Jeho syn se nakonec uvolnil, otevřel se Bohu a dovolil Mu, aby se jej mocně dotkl. To, co v něm Bůh udělal, bylo vskutku překrásné. Byl naprosto přemožen a rozplakal se.

Po skončení bohoslužby jsem se s jeho otcem setkal v kanceláři pastora. Byl členem drsného motorkářského gangu ve městě. Byl to tvrděák a nikoho k sobě blíž nepustil, to mě ale neodradilo. Přestože jsem s ním mluvil laskavě, došlo k silné konfrontaci, a v jednu chvíli jsem si myslel, že mě fyzicky napadne.

Řekl jsem mu, že není možné mít bázeň před Bohem a zároveň nemít respekt k jeho služebníkům. Mít bázeň před Hospodinem znamená respektovat a uznávat autority, které Bůh ustanovil. Vysvětlil jsem mu, proč bylo špatné, že moji prosbu sejít dolů z pódia odmítal.

Nakonec se nechal trošku obměkčit. Ani pak jsem neustoupil. Pořád jsem pevně stál na pravdě Božího Slova a vysvětloval mu je. Nakonec se zlomil a rozplakal se. Vyšlo najevo, že mu velice ublížil jeho vlastní otec, který ho zneužíval. To pak ovlivnilo jeho pohled na život, na autority i na Boha. Protože svému otci neodpustil, stejným způsobem se choval ke svému synovi. Než jsem odešel, vzlykal jako malé dítě.

Když si svou chybu uvědomil a uznal vedení svého pastora i mě jako služebníka tím, že se nám omluvil, byl schopen přijmout uzdravení od Boha velice mocným způsobem. Ironické bylo, že se potom ke mně choval, jako bych byl nějaký superhrdina. Člověk,

který mě chtěl na začátku napadnout, mě nakonec nesmírně obdivoval.

Skrytá neúcta

Tento příklad je velice extrémní. Neúcta, která má kořen v postoji, je u věřících častější, než si vůbec uvědomujeme. Neúcta tohoto muže byla zjevná. Nic neskrýval, a proto bylo snazší mu pomoci. Svůj postoj dával jasně najevo. Na stejné lodi je ale i mnoho lidí, kteří svou neúctou vyjadřují jinak. Bojí se, aby nebyli označeni za nezdvořilé nebo nepřizpůsobivé, proto si nasazují společenskou masku a říkají, co se sluší, uvnitř ale skrývají neúctu. Ta se navenek projeví velmi skrytým způsobem, téměř nepozorovaně.

Lidé, o nichž mluvím, ctí své vedoucí ústy, ale jejich srdce je velmi vzdálené od toho, aby mělo ustanoveného Božího služebníka v úctě. Navenek to lze poznat podle toho, jak se chovají při sbírkách, při změně zaměření sboru nebo jak reagují na nejrůznější prosby vedoucích. Pastor například požádá lidi ve sboru, aby přišli na zvláštní službu uctívání, a ukáže se tam pouze jedna desetina sboru. Nebo lidi ze sboru poprosí, aby přišli jednou za měsíc na evangelizaci, kterou pořádají, a přijde jich jen jedna dvacetina.

Jezdívám do sborů, které mají tisíce členů. Každou neděli mají dvě až čtyři shromáždění a sál je obvykle při každém z nich téměř plný. Když ale pastor svolá společné modlitební setkání na pondělí večer, najdete tam častokrát jen několik set lidí. Proč? Kvůli nedostatku úcty k pastorovi.

Možná si říkáte: *Johne, to je trošku extrémistické.* Uvedu jiný příklad, který vám možná pomůže pochopit, proč to extrémistické není. Řekněme, že pastor v neděli na shromáždění oznámí všem členům sboru: „Tento měsíc každé pondělí večer od sedmi do osmi hodin budeme mít zvláštní modlitební setkání.“ Ale už v

okamžiku, kdy to říká, to osmdesáti procentům lidí není příliš po chuti, obzvlášť proto, že v pondělí večer se hraje fotbal!

Pak pastor prohlásí: „Na závěr posledního večera se dostaví jedna velmi zámožná žena z našeho města a bude rozdávat šeky na pět set tisíc dolarů každému, kdo se zúčastnil všech čtyř setkání.“

Kolik lidí by přišlo? Nic si nenalhávejte, protože to zastíní pravdu o skutečných motivech vašeho srdce.

Položte si sami sobě upřímně dvě otázky: Zaprvé, přišli byste na ta modlitební setkání bez příslibu peněz? Zadruhé, přišli byste na ta setkání s příslibem půl milionu dolarů? Přemýšlejte o tom. Mohli byste zaplatit splátky za dům, za auto, a možná by vám zbylo i na další věci.

Pokud jste na první otázku odpověděli ne a na druhou ano, tak jste právě zjistili, jak moc si vážíte slov svého pastora. Pamatujte, že mít v úctě znamená vážit si.

Bůh říká: „Poslouchejte své vůdce a buďte poddajní, neboť oni bdí nad vašimi dušemi...“ (Židům 13,17) To je Boží příkaz jeho lidu. Máme poslouchat své vedoucí v církvi. Pokud jste opravdu zjistili, že byste to udělali jen kvůli penězům, ale ne proto, že vás o to pastor požádal, kdo je tedy vaším pánem? Ježíš říká, že nelze sloužit dvěma pánům; nelze poslouchat Boha i bohatství (viz Matouš 6,24).

Položte si ještě těžší otázky: Chodíte na shromáždění včas? Bojujete ve svém nitru, když vás pastor požádá o výjimečnou finanční sbírku? Neustále ignorujete prosby vedoucího o pomoc ve sboru nebo ve službě pro svou komunitu? Umíte si vždy vymyslet nějakou výmluvu, proč nemůžete přijít na mimořádné setkání v neděli večer? Zeptejte se sami sebe: Kdyby vám někdo slíbil pět set tisíc dolarů za splnění každé z těchto proseb, rozhodli byste

se jinak? Pokud ano, proč? Nechám vás, abyste si odpověděli na tuto těžkou otázku, buďte ale upřímní. Když budete odpovídat, mějte na mysli Ježíšova slova: „Kdo přijímá vás, přijímá mne; a kdo přijímá mne, přijímá toho, který mne poslal.“ (Matouš 10,40) Opět bychom to mohli převyprávět a říct: „Kdo má v úctě vás, má v úctě mě; a kdo má v úctě mě, má v úctě toho, kdo mě poslal.“ Když si vážíte slova svého pastora, vážíte si Božího Slova, protože Bůh je ten, kdo vám ho poslal.

Nyní je jasné, proč se tolika lidem v životě nedaří. V Bibli čteme: „Jsou zasazeni v domě Hospodinově, kvetou na nádvořích našeho Boha.“ (Žalm 92,14) Když jsme zasazeni ve sboru, pokveteme nyní i u soudné stolice Kristovy. Všimněme si, že žalmista nepíše: „Ti, kdo chodí do domu Hospodinova.“ Je možné chodit do církve a nebyť zasazen. „Být zasazen“ znamená být na místě, kde jsme odevzdali svůj život službě Bohu. Je to místo, kde dáváme, sloužíme a posloucháme ty, kdo vedou. Když jsme zasazeni, vážíme si místní církve stejně jako strom, který si váží půdy, z níž přijímá živiny.

Možná zažíváme záblesky úspěchu, zdaru a štěstí, i když nejsme zasazeni v církvi, ale nezakusíme stálost těchto požehnání. Neměli bychom toužit po občasném požehnání. Měli bychom toužit po tom, co vytrvá a přinese potěšení a uspokojení i později, ale hlavně před soudnou stolicí Kristovou, kde budou všechny věci odhalené.

Jsme-li zasazeni v církvi, pak si budeme vážit slov našich vedoucích. Nebudeme brát na lehkou váhu, když nás o něco požádají. Pak budeme mít opravdu bázeň před Bohem a díky tomu budeme mít v úctě i Bohem ustanovené vedoucí. Když budeme mít v úctě Jeho vedoucí, získáme plnou odměnu, kterou pro nás Bůh připravil.

Převelice si jich važte

V Bibli máme napsáno: „Žádáme vás, bratři, abyste uznávali ty, kteří mezi vámi namáhavě pracují, jsou vašimi představenými v Pánu a napomínají vás. Převelice si jich v lásce važte pro jejich práci; žijte mezi sebou pokojně.“ (1. Tesalonickým 5,12–13)

Bohu sloužím už téměř čtyřicet let. Sedm let jsem byl zapojen v místním sboru, a od té doby cestuju a kážu. Všiml jsem si, že nejvíce naplnění, nejvíce plni pokoje a zdaru, nejšťastnější a nejúspěšnější, jsou ti věřící, kteří si velice váží svých vedoucích v církvi a prokazují jim srdečnou lásku a jsou jim oddaní. Bůh nás nabádá, abychom to činili, takže je logické, že je tomu tak. Jejich svědectví je toho důkazem. Platí to ale i opačně.

Během let jsem potkal lidi, kteří stojí na obou koncích oné pomyslné škály. Setkal jsem se s těmi, kdo si myslí, že jsou stejně kvalifikovaní jako jejich pastoři. Svého vedoucího tolerují jen proto, že je v určitém postavení. Myslí si, že by dokázali vést sbor či službu stejně dobře, ne-li ještě lépe. Mnohokrát jen čekají, až je Bůh „povýší“ do služby. Na svého pastora se dívají jako na člověka, kterého by šlo velice snadno nahradit, a také se k němu chovají jako ke každému jinému člověku.

Na stejné úrovni se ocitají lidé, kteří v církevní službě nemají žádné ambice. Jsou to třeba podnikatelé a do sboru chodí jen proto, že je to správné. Tito lidé se na svého pastora, narozdíl od těch prvně jmenovaných, dívají jako na člověka, který zastává roli, již může zastat v podstatě kdokoli včetně jich samotných, jenže oni si zvolili kariéru ve světě byznysu. Pastoři jsou podle nich lidé nižší inteligence, což je pravý důvod, proč skončili u služby Bohu.

V obou případech se jedná o lidi, kteří nikdy v životě nedosáhnou svého maximálního potenciálu. Možná se jim v podnikání i ve službě v církvi docela dobře daří, není to ale

ani zdaleka takové, jaké by to bylo, kdyby byli zasazeni v církvi a na Boží dar, na svého pastora, pohlíželi jako na někoho velice vzácného. Tito lidé vesměs zakoušejí těžkosti v manželství a ve vztazích se svými dětmi, strádají v oblasti zdraví či financí a v mnoha dalších oblastech života.

Srdcervoucí příběh

Mohl bych vyprávět o mnoha lidech, kteří si neváží svých vedoucích, dokonce je vůbec nemají v úctě (a zakrátko se dostaneme i k pozitivnímu konci oné pomyslné škály). Tento postoj velmi živě vystihuje příběh mužů, které osobně znám. O ten se s vámi podělím. Mám přítele, který je pastorem velkého sboru. V tomto sboru pravidelně kážu už více než dvacet pět let a jeho samotného znám více než třicet pět let.

Můj přítel je uznáván lidmi ze svého sboru, ale také mnoha národními a celosvětovými vedoucími a představiteli.

Před mnoha lety pomohl jednomu mladému muži rozpoznat nasměrování, které pro něj Bůh měl. Budeme mu říkat Bill. Bill vyrůstal v denominačním sboru, který nevěřil mnoha významným pravdám Božího Slova. Můj přítel, kterému budu říkat Randy, přivedl Billa k naplnění Duchem Svatým. Bůh si Randyho mocně použil, aby Billa nasměroval na velice plodnou cestu služby Bohu.

Zakrátko Bill musel opustit svůj původní sbor kvůli tomu, že byl pokřtěn v Duchu Svatém. Pastor Randy spolu s týmem lidí přijeli a pomohli Billovi sbalit všechny věci, které mu jeho denominace vystěhovala na ulici před dům. Pro Billa a jeho rodinu pronajali byt.

Nakonec se Bill stal pastorem vzkvétajícího sboru v jiném městě. Začal s hrstkou lidí, ale protože na jeho životě bylo velice silné Boží pomazání, sbor se rychle rozrůstal. Po několika letech

zakoupili starou budovu kina, kterou zrenovovali a přestěhovali se do ní z prostor, jež si do té doby pronajímali. Na slavnostní otevření pozval i pastora Randyho, protože si byl vědom vlivu, který na jeho život Randy měl. Byla to velkolepá událost.

Sbor dál vzkvétal. Bill však trpěl narůstající závislostí, kterou pečlivě střežil pod pokličkou. Bylo to však stále silnější, až se o jeho závislosti dozvěděli starší sboru.

Bill opakovaně telefonoval Randymu, aby mu sdělil, že chce rezignovat, ale nikdy mu neřekl skutečný důvod. Pastor Randy Billa stále povzbuzoval, až mu jednoho dne zavolał jeden ze starších a řekl mu o Billově závislosti. Randy okamžitě nasedl do letadla, aby mohl být Billovi nablízku a pomoci mu. Smutné bylo, že starší sboru i nadále trvali na tom, aby Bill zůstal pastorem, přestože o jeho problémech věděli.

Když se Randy doslechl o jejich postoji, řekl jim: „Pokud se jen pokusíte trvat na tom, aby Bill zůstal ve svém úřadu, pak v neděli na bohoslužbě celou záležitost veřejně vynesu na světlo. Vůbec vám nezáleží na jeho rodině. Jde vám jen o vás a o sbor. Pokud však jeho rezignaci přijmete, velice rád pomůžu vám i celému sboru s touto novou situací.“

Tentýž den pastor Randy zachránil Billa i jeho rodinu. Pomohl jim přestěhovat se, aby jim byl blíž. Pro Billa našel dobře placenou práci. Za nějakou dobu se pod jeho vedením Bill dal zase do pořádku.

Později Randy přijal Billa do svého týmu spolupracovníků, aby mu pomohl znovu najít cestu k povolání, které Bůh do jeho života vložil. Mezitím vyšlo mnoho křesťanských knih o tom, jak byl Bill vysvobozen, a on se díky tomuto svědectví stal velice známým. Po nějaké době Bill dostal nabídku, aby se připojil k jiné službě. Bylo mu nabídnuto, aby začal vlastní službu cestujícího kazatele. Pastor

Randy neměl pocit, že by byl Bill už připravený, proto mu radil, aby to nedělal. Billovi se však zdálo, že jej pastor příliš ovládá a že mu brání jít vstříc vlastní budoucnosti, proto jeho rady ignoroval a rozhodl se začít svou vlastní službu.

Čas plynul, a jednou jsem měl příležitost strávit s Billem a několika dalšími vedoucími čas během večere. Bill si po většinu večera stěžoval na pastora Randyho a na jeho sbor, na to, jak se k němu chovali, když byl součástí vedení, i na nepochopení svého dřívějšího pastora, když se rozhodl vydat svou vlastní cestou. Živě si vzpomínám na to, že jsem ve svém nitru vnímal, jak cosi bije na poplach. Věděl jsem, že se urazil, a to vedlo k tomu, že to s ním šlo rychle z kopce, co se týče jeho pohledu na člověka, který toho pro něj v životě tak mnoho udělal.

Snažil jsem se Randyho obhajovat, ale viděl jsem, že to nikam nevede. Věděl jsem, že není správné o tom mluvit, aniž by byl Randy přítomen, aby se k tomu mohl vyjádřit i on. A tak jsem naši diskusi ukončil tím, že jsem Billovi řekl, že Randy je jeho otcem ve víře, a i kdyby se Randy nezachoval správně (jsem ale přesvědčen, že tomu tak nebylo), nejedná on, Bill, správně, pokud o Randym kriticky mluví a neprojevuje mu úctu. Uvedl jsem mu několik dalších biblických příkladů, o nichž jsem psal dříve v této knize, ale Bill byl ve svém postoji k pastorovi Randymu neústupný.

O několik měsíců později mi telefonoval pastor Randy. Stále mi v uších zní, jak nesmírně smutný byl. Bylo to, jako by mu někdo zemřel. Bill vydal knihu. Jedna kapitola pojednávala o tom, jak reagovat na vedoucí a sbory, které mají tendenci člověka ovládat. Randy mi řekl: „Johne, chtěl bych ti přečíst čtyři stránky z Billovy nové knihy.“ Pak mi přečetl Billova hanebná slova o něm, o jeho vedení i sboru. Přestože Bill neuváděl jména, bylo zřejmé, o kom píše. Koneckonců to byl jediný sbor, kde Bill zastával pozici pomocného pastora. Protože sbor pastora Randyho byl velmi známý, všichni, kdo tuto knihu budou číst, budou vědět, o kom je

řeč. Z toho, co bylo v knize napsáno, měl člověk pocit, že pastor Randy je monstrózní manipulátor. (Velmi zajímavé je, že během všech těch let, kdy do jeho sboru jezdím kázat, došlo ve vedení jen k minimálním změnám. Všichni jsou mu hluboce oddáni a velmi jej milují.)

Když dočetl ty čtyři stránky, řekl mi: „Johne, já toto na osobní úrovni unesu. Vnímám však nesmírnou bolest kvůli všem lidem u nás ve sboru (jenž čítal tisíce), kteří si to přečtou. A hodně si jich to přečte, protože Bill tu byl pomocným pastorem. Mohlo by je to snadno „otrávit“, zabránit jim přijímat Boží požehnání a vnímat Boha u nás ve sboru.“

Byl naprosto zdrcen. Nemohl jsem uvěřit vlastním uším. Randy Billa zachránil ze situace, kde by se angažoval jen málokdo. Vzal si ho k sobě, staral se o něj, dal jej zase do pořádku. Jak mu to Bill mohl udělat? Věděl jsem, že zasel semínka neúcty a že jeho sklizeň vůbec nebude dobrá. Vlastně bude zničující, pokud nebude činit pokání.

O několik let později Bill přijal další pozici pastora. Opět díky Božímu daru v jeho životě sbor vzkvétal a rostl. (Boží dar bude do určité míry působit, i když nejsme v souladu s tím, co má Bůh na srdci.) Sklizeň z dříve zaseté neúcty však na sebe nenechala dlouho čekat. Bill znovu upadl do své svázanosti. Tentokrát to bylo mnohem závažnější než předtím. Přímo se to dotklo ještě jedné rodiny, kterou to zničilo. Následky byly citelné nejen ve sboru, ale i v jejich komunitě. Církev byla v zuboženém stavu, mnoho lidí se pohoršilo a ztratilo iluze.

Kdyby Bill měl v úctě svého duchovního otce a kdyby se vydal na cestu své vlastní služby ve správný čas, podruhé by nepadl. O tom jsem přesvědčen. Do dnešního dne by byl překrásným svědectvím o tom, jak Bůh vysvobozuje z hříchu a jak člověka obnovuje. Místo toho však kvůli jeho neuctivému postoji k

duchovnímu otci došlo k tragédii, která zranila až příliš mnoho lidí. Nemuselo k ní dojít. Tento příběh vyprávím, protože mám naději, že tím předejdu tragédii v životě mnoha dalších lidí.

Bill měl nádherný dar vyučovat Božímu Slovu. I já sám jsem mnohokrát žasl nad zjeveními, která mu Bůh dal. Zním i další lidi, kteří jej znali a poslouchali ho a obdivně se vyjadřovali o tom, jak mocné je jeho vyučování. Je to velice smutné. Kdyby Bill měl v úctě svého duchovního otce, dařilo by se dobře jemu i těm, které měl možnost ovlivnit.

Apoštol Pavel napsal: „Neboť i kdybyste měli deset tisíc vychovatelů v Kristu, otců mnoho nemáte, neboť v Kristu Ježíši já jsem vás zplodil skrze evangelium.“ (1. Korintským 4,15) Musíme mít na paměti, že Bůh řekl, že na sebe přivoláváme prokletí, když nectíme své otce. Netýká se to jen přirozených otců, ale také duchovních. Osobně jsem si jistý, že by se dalo předejít mnoha tragickým situacím, kdyby lidé střežili svá srdce před urážkou a vypěstovali si skutečnou úctu, obzvláště vůči svým duchovním otcům a matkám.

Dva či tři svědci

Muž, který mě uváděl do služby, přišel o sbor s osmi tisíci lidí. Ten už dnes neexistuje kvůli tomu, že pastor opustil svou manželku kvůli mladší ženě. Lidem ve sboru řekl, že od své manželky odchází a pokud se jim to nelíbí, mohou odejít a najít si jiný sbor. Byla to zdrcující rána. Je to velmi smutné, ale mnoho mužů ze sboru pak následovalo jeho příklad a také se rozvedli.

Jeden člověk, který mi byl nablízku v době, když jsem pro tento sbor pracoval, byl vůči tomuto pastorovi velmi kritický. I já jsem se vydal stejnou cestou. Byl jsem na něj našťvaný a byl jsem zdrcený. Úcta, kterou jsem k němu v srdci cítil jako ke svému duchovnímu otci, se rapidně zmenšovala, přestože jsem z tohoto

sboru odešel o pět let dřív, než k této situaci došlo. Tehdy mě i Lisu s požehnáním uvolnil do nové služby v jiném státě. Ale i přesto, že jsme v jeho sboru již nebyli, má frustrace a hněv stále narůstaly.

Pak se mi během dvou týdnů o mém bývalém pastorovi zdály čtyři sny. Své sny si pamatuji jen málokdy. Takže když se mi během dvou týdnů zdály čtyři sny, které jsem si pamatoval, bylo to něco velmi neobyčejného. Téměř se stydím, když píšu tyto řádky, ale až po čtvrtém snu jsem si uvědomil, že ke mně mluví Bůh. Začal jsem se modlit a zeptal jsem se: „Otče, co mi chceš těmito sny ukázat?“

Okamžitě jsem uslyšel přísný hlas: „On je můj služebník. Přestaň soudit mého služebníka!“

Nepříslušelo mi kritizovat nebo soudit bývalého pastora, který mi byl otcem. Jakmile jsem si to uvědomil, činil jsem pokání a napsal jsem mu omluvný dopis.

Pár měsíců poté, co se rozvedl, se znovu oženil s mladou ženou. Hned nato se sbor zmenšil na čtyři sta lidí. Pastor se snažil svůj sbor zachránit, ale bylo jen otázkou času, než se rozpadne úplně. Je správné odejít ze sboru, pokud jeho pastor otevřeně hřeší a nechce činit pokání? Odpověď je rozhodně ano. Apoštol Pavel napsal:

Napsal jsem vám v dopise, abyste se nesměšovali (nesbližovali a netrávili pravidelný čas) se smilníky (nečistými lidmi); nemíním však všeobecně se smilníky tohoto světa nebo s chamtivci, lupiči, podvodníky a modláři, neboť to byste museli z tohoto světa (i celé lidské společnosti) vyjít! Napsal jsem vám však, abyste se nesměšovali s tím, kdo si říká bratr (křesťan), a přitom je smilník nebo chamtivec nebo modlář (jehož duše je oddaná

něčemu jinému než Bohu) nebo utrhač (který nadává, ponižuje, ubližuje, pomlouvá) nebo opilec nebo lupič; s takovým ani nejezte.

- 1. Korintským 5,9–11 (AMP)

Pavel jasně uvádí, že se nemáme úzce stýkat s „křesťany“, kteří žijí nemorálně. Onen pastor se zachoval nemorálně, když se rozvedl se svou ženou jen proto, že spolu nevycházel, zatímco na něj už celou dobu čekala mladší žena, aby si ji vzal. Podle Ježíše je to opravdu zcela jasné, protože On sám řekl: „Pravím vám, že kdo by propustil svou ženu, pokud by to nebylo na základě smilstva, a oženil se s jinou, cizoloží.“ (Matouš 19,9)

Jestliže tedy nemáme ani jít s křesťanem, který žije vědomě v hříchu, pak s takovým určitě nemáme mít ani nic do činění v oblasti ducha; určitě nemáme být ve sboru vedeni člověkem, který se v takovém stavu nachází. Pokud učiní pokání, pak je možné zase od něj začít přijímat.

Možná teď namítnete: „Ale Johne, tím toho člověka také odsuzujeme.“ Odpovídám, že je to odsouzení jeho ovoce. Ovoce lidí máme posuzovat, tedy jejich skutky. Nemáme ale posuzovat motivy jejich srdce. Pavel řekl: „Proč bych měl soudit ještě ty venku? Nemáte snad soudit ty, kdo jsou uvnitř?“ (1. Korintským 5,12; Bible21)

Aniž bych to dál rozváděl, odsuzoval jsem motivy srdce svého pastora, a z toho důvodu mě Bůh těmito sny varoval. Jen Bůh může soudit motivy srdce člověka. Pavel napsal:

Proto nic nesuďte předčasně, dokud nepřijde Pán, který osvítí i věci skryté ve tmě a zjeví úmysly (motivы) srdcí...

- 1. Korintským 4,5

(dodatek v závorce přidal autor)

Proto mám stále naději, že můj bývalý pastor bude činit pokání.

Rád bych tuto záležitost ještě více osvětlil. Jednou jsem mluvil s člověkem, který byl aktivně zapojen do služby. Byl velice rozrušen poselstvím, které na konferenci přednesl jiný služebník. Mluvili jsme o tom po telefonu a můj známý mi na biblických verších dokazoval omyl, kterého se ten služebník dopustil. Se vším, co říkal, jsem souhlasil. K tomu poselství se nesouhlasně vyjádřili i jiní služebníci. Ale můj známý v telefonu pokračoval a dodal: „Myslím, že s tímto vyučováním přišel jen proto, aby vypadal velice zvláště a aby měl jedinečné poselství, které by mu otevřelo dveře do mnoha dalších velkých sborů a zajistilo pozvání na větší konference.“

Okamžitě jsem ho zarazil a řekl mu: „Nyní už posuzuješ jeho motivy, a to není správné.“

Vysvětlil jsem mu, že je v pořádku posuzovat ovoce, co je řečeno nebo vykonáno (v tomto konkrétním případě samotné poselství), ale nikoli motivy. To má právo činit pouze Bůh. Totéž jsem předtím dělal já v případě svého bývalého pastora, a proto mě také Bůh přísně napomenul.

Těch čtyři sta lidí, kteří zůstali pod vedením mého bývalého pastora i poté, co se oženil s mladou ženou, se dostalo do velmi zlé situace. Jejich věrnost se nezakládala na Bibli. Ocitli se ve špatné duchovní atmosféře, ne v atmosféře Ducha Svatého.

Do dnešního dne mám stále v úctě svého bývalého pastora, i když veřejně nikdy nečinil pokání (nyní je ženatý již potřetí). Kdyby byl stále pastorem, určitě bych u něj ve sboru nebyl, navždy ale bude mít místo v mém srdci a bude mu patřit moje úcta. Vzpomeňme si na to, že i když Bůh Saula odsoudil, David jej měl stále v úctě a zpíval mu líbezné písně. A totéž učil dělat ostatní judské muže.

Kdyby mi můj bývalý pastor dnes zavolal a poprosil mě o pomoc, ihned bych pro něj udělal vše, co by bylo v mých silách. Vyučil mě mnoha nádherným pravdám z Božího Slova, jejich užitek neustále zažívám. Věřil mi a dal mi příležitost, když to nikdo jiný neudělal. Když jsem byl mladý a naprostý začátečník a dělal jsem mnoho chyb, odpouštěl mi a povzbuzoval mě. Vždy jej budu mít v úctě. Když píšu tyto řádky, a dělám to jen proto, abych pomohl druhým lidem, jsem v srdci velice zarmoucen a cítím obrovskou bolest, jíž musel on i ti, jež to ovlivnilo, procházet. Mám naději, že bude činit pokání a stane se z něj opět ten skvělý vedoucí, kterým kdysi byl. V Bibli se píše, že zbožná naděje všechno snáší a všechno vydrží (viz 1. Korintským 13,7).

Na druhé straně v dnešní době mnoho lidí opouští církve jen proto, že zaslechne pomluvy o tom, že jejich pastor hřeší. Ne, tisíckrát ne! To není správné! Nemáme poslouchat pomluvy! „Žalobu proti staršímu nepřijímej, leda na základě výpovědi dvou nebo tří svědků.“ (1. Timoteovi 5,19)

Svědék je někdo, kdo má nevyvratitelný důkaz, který ob stojí i u soudu. Nejsou to dva lidé, kteří se spiknou, nebo hrstka lidí, jež šíří tytéž pomluvy. Ne. Zde se mluví o dvou či třech lidech, kteří mají nezávisle na sobě důkazy. Proč to Pavel napsal? Aby nás ochránil.

Zamysleme se: Pokud uvěříme pomluvám o vedoucím, otevírá to dveře pro podezírání či nepřesné domněnky. Do srdce se nám pak velice snadno vkrade neúcta. Pokud nemáme vedoucího v úctě, nemůžeme přijmout odměnu, kterou Bůh prostřednictvím tohoto vedoucího pro nás má. Proto má tolik lidí v západní části světa problém přijmout něco od Boha. V naší generaci se ve službě objevilo mnoho skandálů, což v srdcích milionů lidí způsobilo podezírání. Mnozí lidé v církvi jsou dnes neteční až cyničtí. Takový postoj určitě nevyvolá úctu. A přesně o to nepříteli jde: chce nás zabrzdit a zabránit nám přijímat požehnání z nebeských míst prostřednictvím Božích vedoucích.

Chana byla schopná od Elího přijmout, i když nakonec jeho nenasytný a chamtivý životní styl vyšel na světlo a jeho výsledkem byl soud. Udržela si však čisté srdce a nevpustila do něj cynický postoj, i když zakusila Elího zkažený charakter na vlastní kůži, když ji nazval „opilou“. Chana jednala, ale nereagovala špatně. V dnešní době mnoho lidí na různá selhání, jimž někteří ze služebníků na Západě podlehli, zareaguje nesprávně.

Během let jsem slyšel mnoho negativních zpráv o vedoucích, ale hluboko v srdci mám osobní zkušenost verše z Prvního listu Timoteovi, a ta řídí a vede můj život. Automaticky zavrhuji jakoukoli zprávu, která přichází z úst jen jednoho člověka, nebo pokud neexistuje konkrétní důkaz, který mají minimálně dva různí lidé. Vyžaduji důkaz nejméně od dvou lidí, abych tomu uvěřil. Kdybych takovým zvěstem přikládal nějaký důraz, zabránilo by mi to přijímat požehnání z nebes. Všichni vedoucí přinášejí odměnu z nebes. A já osobně nemíním přijít o nic, co pro mě Bůh má. Myslím, že ani vy.

Druhá strana škály úcty

Když budu mluvit o druhé straně škály úcty, již lidé mají vůči vedoucím, tak musím s radostí říct, že jsem zjistil, že v církvi je mnoho těch, kteří mají své vedoucí v úctě a vydali jim celé své srdce. Někteří z nich pro svůj sbor pracují, jiní pomáhají vedoucím, a mnoho dalších se stalo členy sborů nebo partnery různých křesťanských služeb.

Je pro mě velkou radostí sledovat, jak během let Bůh tyto lidi povyšuje. Někdy to nevypadá, že by nějak výrazně postupovali výš, co se týče zodpovědnosti nebo povýšení, ale když mnohé z nich sleduji po deset, dvacet, třicet či čtyřicet let, musím říct, že jsou to stálí, pevní, sebejistí lidé, jejichž životy vzkvétají různými způsoby.

Pamatuji si, jak mnoho lidí bylo naštváno na mého bývalého pastora, jehož jsem před chvílí zmiňoval. Rozhodli se pro postoj, který vytěsnil úctu. Začali být kritičtí a mnoho z nich pak zakusilo tragické následky svého rozhodnutí. Někteří se rozvedli, jiní měli neuvěřitelné potíže s dětmi, další zažili finanční problémy či krach. Byli i takoví, kteří se rozhodli vzít vše do svých rukou, chopit se otěží a založit vlastní sbor. Ani po létech snažení se jim nepodařilo vybudovat vzkvétající církev.

Vzpomínám si na jeden extrémní případ, kdy se jedna žena, která se mnou předtím spolupracovala, rozhodla kontaktovat televizi a veřejně tam mluvila proti mému pastorovi (tomu, který přišel o celý svůj sbor). Byla zdravá, ale o dva měsíce později náhle zemřela na masivní mozkové aneurysma. Byla to náhoda? To ví jen Bůh sám. Já vím, že Pavel napsal, že mnoho lidí nerozpoznává tělo Páně a „proto jsou mezi vámi mnozí slabí a neduživí a mnozí usínají (předčasně umírají)“ (1. Korintským 11,30; slova v závorce přidal autor). Pavel toto napsal v souvislosti s Večeří Páně. Nicméně se tato pravda vztahuje i na další oblasti křesťanského života. Rozpoznání těla Páně je mnohem víc než jen pití hroznové šťávy a přijímání chleba.

Na druhou stranu jsem viděl mnoho mužů a žen, kteří velmi truchlili nad jednáním mého bývalého pastora. Byli zraněni, ale v srdci si uchovali lásku i úctu, stejně jako David, a dnes se jim velmi dobře daří! Jsou úspěšní ve službě, v podnikání i v osobním životě. Mají velice pevná manželství. Jejich děti milují Boha a také jim se daří. Všichni žijí naplněný život, protože se rozhodli pro bezúhonnost a postoj plný úcty. Střežili svá srdce a před svá ústa postavili stráž, a tím se zalíbili Božímu srdci.

Proč by někdo nechtěl dobrý život, který nám Bůh touží dát? Opravdu stojí za to stát se kritickým, cynickým či netečným? Jaké je ovoce takových postojů? Když se podívám na dlouhodobé následky takových postojů, nechci mít s nimi nic společného bez

ohledu na to, jak ošklivě se ke mně vedoucí možná zachovali. Prostě to nestojí za to. Nejdůležitějším důvodem však zůstává toto: Lidé v Bibli, kteří měli své vedoucí v úctě, zůstali také blízko Bohu a Jeho srdci. To je pro mě největší odměnou. Znat Boží srdce a mít s Bohem hluboký vztah. Nic většího v životě není!

11

Dvojí úcta

Starší, kteří zastávají dobře svůj úřad, jsou hodni dvojí cti, zvláště ti, kteří se namáhají kázáním a vyučováním. Neboť Písmo praví: ‚Volu, který mlátí, nedáš náhubek‘ a ‚hoden je dělník své mzdy‘.

- 1. Timoteovi 5,17–18

Toto je jediné místo v Bibli, kde se píše o „dvojí úctě“, již se má dostat autoritám. Služebníkům evangelia máme projevovat dvakrát tolik úcty, než kolik projevujeme ostatním vedoucím.

Jak to máme dělat v praxi? Co to znamená? Naše chování vůči vedoucím křesťanům by mělo vykazovat nejvyšší respekt. Měli bychom je oslovovat formálně „pastore“ nebo „pane“ či „paní“, pokud nám neřeknou, že si přejí jinou podobu oslovování. Během rozhovoru bychom měli udržovat oční kontakt a neměli bychom odcházet dřív, než hovor skončí.

Když vedoucí vyučuje Boží Slovo, měli bychom pozorně naslouchat. Pokud dovolíme, aby nám myšlenky létaly všemi směry, je to neúcta. Pamatujme, že úcta se projevuje nejen skutkem a slovem, ale také myšlenkou. Proto nás Pavel vybízí: „... věnuj se předčítání, napomínání, vyučování.“ (1. Timoteovi 4,13)

Povídat si se sousedem vedle sebe během kázání, je neúcta vůči tomu, kdo mluví, ale také vůči Duchu Svatému! Veškeré naše osobní záležitosti by měly počkat, až skončí oficiální služba. Neměli bychom se věnovat ani sociálním sítím, SMSkám, pohrávat si s telefonem nebo odcházet ze setkání před koncem. Na setkání bychom neměli přicházet pozdě. Jak by se tvářil náš zaměstnavatel, kdybychom každý den přišli do práce o patnáct minut později? To by nás ani nenapadlo. Proč to ale děláme, když jde o církevní setkání a shromáždění, která plánují naši vedoucí?

Měli bychom se snažit vyhledávat příležitosti posloužit svým vedoucím, aniž by nás o to požádali. Plánujme předem za ně a budme ve střehu v případě neočekávaných překážek. Měli bychom se neustále snažit dělat věci lépe a na vyšší úrovni. Měli bychom usilovat o výtečnost ve všem, co pro vedoucí děláme.

Pokud vás vedoucí požádá, abyste pro něj něco zařídili, udělejte to hned a co nejlépe. Jděte to vyřídit pěkně oblečení a s čistým autem. Svého vedoucího byste měli dobře reprezentovat. Jednou se mi stalo, že mě na letiště přijeli vyzvednout špinavým autem plným nepořádku a odpadků. V tu chvíli jsem si pomyslel: Jak by se asi cítil vedoucí této služby, kdyby viděl, v jakém autě přijel člen jeho týmu pro jeho hosta? *Neprojevili úctu mně, ale ani svému pastorovi, který jej požádal, aby byl mým hostitelem.*

S Lisou máme skvělý tým asi padesáti lidí. Žasnu nad tím, jak se k nám chovají. Když přijdu do kanceláře, na stole mám vždy sklenici čerstvé vody. Často mi nepozorovaně vezmou klíče od auta a zajedou mi na benzínku natankovat, i když v nádrži je stále ještě dost benzínu. Starají se o to, aby auto bylo vždy čisté. Po celé roky jsem oficiálně neměl žádné parkovací místo, které by bylo vyhrazeno jen pro mě. Naši zaměstnanci však vždy nechávali volné místo pro mě a pro Lisu hned u vchodu do budovy.

Když vstoupím do kanceláře nebo do konferenční místnosti, zaměstnanci se postaví, a oslovují mě „pane“. Než s nějakou

záležitostí za mnou přijdou, vždy se ujistí, že si ji dobře prostudovali a že jsou připraveni.

Předvídají, na co se jich budu ptát, a předem mají připravenou odpověď. O cokoli je požádám, okamžitě to vyřeší. Pokud narazí na nějakou překážku, pracují tak dlouho, až ji odstraní a práci dokončí. Nedokončí ji jedině v případě, že je to naprosto nemožné. Než mi to ale přijdou oznámit, vyzkoušejí všechny možné způsoby a cesty, které je napadnou, a přijdou také s alternativami k původnímu plánu, jenž není možné splnit.

Úcta, kterou nám projevují, je velmi silná a záměrná. Snažím se, aby se to nezvrtlo a abych se nestal pyšným, proto si neustále připomínám, že tím, že projevují úctu mně, projevují úctu Ježíši. Také jsem si vědom toho, co tím získají. A v poslední řadě si připomínám, proč nám vlastně slouží: nechtějí, abychom plýtvali energií na věci, které by nás odváděly od našeho hlavního úkolu. Čím víc se s Lisou budeme moct soustředit na to, k čemu nás Bůh povolal, tím víc budeme moct sloužit lidem. Vše se točí kolem služby v Božím království, a když máme úctu k sobě navzájem (k tomu, jak projevujeme úctu svým zaměstnancům se dostanu v dalších kapitolách), jsme všichni mnohem efektivnější, což Boha těší.

Já a Lisa o úctu neusilujeme. Nevyžadujeme ji. Když vedoucí vyžaduje úctu, není to v souladu s Božím srdcem. Ježíš řekl: „Netoužím po úctě od lidí.“ (Jan 5,41; AMP) Hledal jen takovou úctu, která pocházela od Jeho Otce. Vedoucí své doby napomínal slovy: „Jak vy můžete uvěřit, když přijímáte slávu jedni od druhých, ale slávu, která je od jediného Boha, nehledáte?“ (Jan 5,44) Hledali chválu a slávu od lidí, aby nakrmili své ego, svou pýchu a touhu ovládat lidi. Ježíš přijímal úctu od mužů a žen jen kvůli nim, a hlavně ke slávě svého Otce.

I my věřící musíme mít neustále na mysli, že úctu, kterou nám druzí projevují, máme ve svém srdci předávat dál Ježíši a Otci, a

že se máme radovat kvůli těm, kteří ji projevují. Jsme si totiž plně vědomi, že Otec na oplátku poctí ty, kdo mají úctu k nám, a že získají svou odměnu. Nedokážu to dostatečně zdůraznit: Jestliže z jakéhokoli důvodu hledáme úctu, pak se bez ohledu na to, kým jsme, vydáváme směrem, který nevede k životu a zbožnosti.

Dvojí finance

O projevování „dvojí cti“ služebníkům evangelia bych toho mohl napsat opravdu mnoho. Zatím jsem se však ještě vůbec nedotkl konkrétních věcí, které řekl Duch Svatý prostřednictvím apoštola Pavla v 1. listu Timoteovi 5,17–18. Pokud si tyto verše přečteme, zjistíme, že píše o penězích. Pavel svůj výrok končí slovy: „Dělník je hoden své mzdy.“ Překlad New Living uvádí: „Starší, kteří svou práci vykonávají dobře, mají být dobře zaplacení.“ Překlad Contemporary English Version cituje tento verš takto: „Vedoucí církve, kteří svou práci dělají dobře, si zaslouží dvojnásobný plat, obzvláště jestli se pilně věnují kázání a vyučování.“ Překlad Good News: „Starší, kteří odvádějí dobrou práci jako vedoucí, by měli získat dvojnásobnou výplatu.“ A nakonec rozšířený překlad Bible AMP cituje, že starší, kteří své povinnosti dobře plní, mají být pokládáni za hodné dvojnásobně „adekvátní finanční podpory“.

Toto duchovní pravidlo můžeme také najít u Ježíšovy promluvy k učedníkům: „Amen, amen, pravím vám, kdo *poctí* toho, koho pošlu, mne *poctí*. A kdo poctí mne, poctí toho, který mne poslal.“ (Jan 13,20; autor nahradil slovo přijímá slovem poctí) Všimněte si výrazu „koho pošlu“. Vidíte, jak osobní Ježíš je? Totéž vidíme u Pavla, když popisuje, jak bylo ustanoveno a vysláno vedení o pěti služebnostech:

A on (Ježíš Kristus) dal (sám ustanovil a dal tyto dary nám) jedny apoštoly (zvláštní vyslance), jiné proroky (kazatele pod inspirací, ty, jež odhalují věci), některé evangelisty

(kazatele evangelia, cestující misionáře), jiné pastýře
(pastýře svého stáda) a učitele...

- Efezským 4,11 (AMP)

Všimněte si slov „on sám ustanovil“. Ježíš osobně daroval pět služebností. Jsou to starší v těle Kristově, kteří „pracují v oblasti slova a věrouky“ (viz 1. Timoteovi 5,17). A Bůh konkrétně řekl, že jsou hodni „dvojnásobné mzdy“.

Během třiceti pěti let své služby, kdy cestuji, jsem nikdy neviděl výjimku z tohoto příkazu. Navštívil jsem sbory, kde pastor či jeho pomocný pastor nejsou dobře placeni, zatímco mnoho členů sboru si bydlí v krásných domech, řídí drahá auta, jejich děti chodí do placených škol a tak podobně. Je opravdovou ironií, že když se člověk zblízka podívá na finanční situaci členů takového sboru, zjistí, že mají problémy. Podnikatelé neustále čelí nějakým potížím a dlouhodobým ztrátám. Výsledkem je, že mnozí z nich jsou po uši v dluhách. Mnoho rodin je často vystaveno problémům, které sžírají jejich peníze. Zdá se, že nikdo nemá nic našetřeno, aby mohl pomáhat lidem v nouzi. Každý vychází jen tak tak. A není to náhodou výsledek toho, že věřící ignorují Boží příkaz zaplatit dobře své vedoucí?

Více světla nám poskytne opak toho, co jsem právě uvedl. Navštívil jsem také sbory, kde jsou pastor i všichni jeho pomocníci velmi dobře zaplacení. Lidé ve sboru pro tyto služebníky často dělají něco navíc: koupí jim dárek, pozvou je na oběd a dalšími laskavými gesty jim projevují svou oddanost. Pozoroval jsem rodiny v takových sborech a musím říct, že jsou v církvi většinou již dlouho zasazené, daří se jim velice dobře a žijí úspěšně. Podnikatelé neustále uzavírají úspěšné smlouvy a velmi prosperují. Jsou připraveni kdykoli pomoci vdovám, svobodným matkám či rodinám v nouzi, protože k tomu mají zdroje navíc. Celkově jsou tyto sbory schopné evangelizovat mnohem lépe a dávat mnohem víc peněz na misie než sbory, které jsem zmiňoval

prve. Ještě nikdy jsem se nesetkal s výjimkou. To by nás ale nemělo překvapit. Jde to ruku v ruce s principem úcty.

Zamysleme se tedy. První typ sborů se chlubí tím, že neplýtvá penězi, protože svého pastora a jeho pomocníky platí adekvátně. Tyto sbory jsou přesvědčeny, že díky tomu mohou pro Boží království udělat víc. Mohou dávat na misii, pomáhat chudým a tak dále. Ale protože opomenuly Boží příkaz dobře zaplatit svým starším, nejsou schopny zasáhnout potřebné ani zdaleka tak jako jiné sbory, protože podnikatelé u nich jen živoří a nemají až tak velké příjmy. Proč si zkrátka nepřiznáme, že Boží moudrost je cestou k opravdovému zdaru? Když se zdráháme jednat podle toho, co Bůh říká ve svém Slově, protože si myslíme, že víme mnohem lépe, jak to udělat, je to v podstatě pýcha. Falešná pokora. Nepřímo říkáme, že to umíme lépe než Bůh, protože Bůh přece miluje chudého. Ano, ale zároveň nám říká, že těm, kdo šíří Jeho Slovo (a tím pracují pro Něho), máme zaplatit dvojnásobně.

Jsem si vědom, že tento princip byl zneužit, obzvláště malým procentem služebníků v Americe. Rmoutí mě, když vidím, jak vedoucí neustále mluví o penězích a materiálních věcech. Žijí velmi bohatým životním stylem a zaměřují se víc na dočasné věci a potěšení než na to, aby zachraňovali ztracené a dotýkali se zraněných. Nepochopili, pro co tluče Boží srdce, a sešli na cestu nádeníků. Jejich kázání je pak pokřivené a už nejsou efektivní. Přečtěte si, co Bůh takovým vedoucím říká:

Všichni jeho strážní jsou slepí, nic nevědí; všichni jsou němí psi, neumějí štěkat. Hekají, leží, milují dřímotu. Ale jsou to psi hltaví, neznají nasycení. A to jsou pastýři! Nemají porozumění. Všichni se obrátili na svou cestu, všichni bez výjimky k svému nekalému zisku.

- Izajáš 56,10–11

Všimněte si posledních slov „všichni bez výjimky k svému nekalému zisku“. Překlad Contemporary English Version cituje: „Jste pastýři, kteří zneužívají své ovce k sobeckému zisku.“ Existují vedoucí (a velmi rád říkám, že jich je jen pár), kteří zneužili ženy v církvi, peníze i další prostředky určené ke službě Bohu pro své osobní potěšení. Vzali toto pravidlo o dvojí cti a překroutili je. Jejich smýšlení je zatemnělé. Všechno obrátili naruby a místo, aby sloužili, zneužívají službu pro svůj prospěch. Vzdálili se od jejího pravého smyslu a poslání, jímž je sloužit Božímu lidu a zasahovat ztracené. Pokud se nezmění, jejich konec bude velice zlý.

Ano, jak v reálné službě, tak i v Bibli vidíme, že princip úcty lze zneužít. Musíme se však zeptat: Měla by nás možnost zneužití přivést k tomu, že se odkloníme od biblického příkazu dávat Božím služebníkům dvojnásobnou finanční poctu? Když jsou dvě věci špatné, nikdy se to v Božích očích nebude rovnat správnému. Není to jako v matematice, že minus a minus je plus.

Úžasný zvrat

Nejvýraznější příklad toho, jaké jsou důsledky, když se vedoucímu v církvi nedostane finanční pocty, jsem zažil, když jsme začínali službu jako cestující kazatelé. Jeli jsme s manželkou sloužit do sboru, který měl asi sto dvacet lidí. Tento sbor existoval už léta a počet členů stále kolísal mezi třiceti pěti a sto dvaceti. Nedokázali to prolomit a zasáhnout svou komunitu ve větší míře. Přitom jejich oblast čítala přes dvě stě padesát tisíc obyvatel.

Měli jsme tam kázat na různých setkáních čtyři dny. Pastor se nás zeptal, zda by nás mohl ubytovat u sebe doma, protože zaplatit hotel by bylo pro sbor příliš nákladné. Souhlasili jsme, protože jsme byli dlouholetými přáteli ještě z doby, než jsme začali službu jako cestující kazatelé.

Dorazili jsme k nim v sobotu večer. Všiml jsem si, že pastorský pár nebydlí v domě, ale v pronajaté části dvougeneračního bytu.

Měli staré auto a neměli toho moc. Avšak to málo, co měli, nám dali plně k dispozici. Jejich pohostinnost byla neuvěřitelná. Byl to velice laskavý a milý pár. Překvapilo mě, že manželka navíc pracuje jako letuška pro větší leteckou společnost. Patnáct až osmnáct dnů v měsíci bývala mimo město.

Setkání ve sboru probíhala docela dobře, přesto bylo v ovzduší cítit jakési zvláštní napětí. Nedokázali jsme se přes něj prolomit. Nedokázali jsme uvolnit proud Boží moci, přítomnosti ani pomazání. Vypadalo to, jako by něco stálo v cestě. Lidé ze sboru byli srdeční a mnozí z nich Boha opravdu vroucně milovali. Vůbec jsem tomu nerozuměl.

Třetí den jsem trávil hodně času na modlitbách. V duchu jsem byl velice zneklidněný a nedokázal jsem určit proč ani se zbavit zvláštního břemene. Když jsem se modlil, začal jsem přemýšlet o tom, že o pastora s manželkou není dostatečně dobře finančně postaráno. Nakonec jsem zaslechl, jak Bůh řekl: „Dnes se musíš s touto záležitostí při službě vypořádat.“

Zeptal jsem se jak, a Bůh mi ukázal, že způsob, jak rozbít tuto bariéru, je, vyučovat lidi o tom, jak důležité je být finančním požehnáním pro svého pastora. Vnímal jsem velice silně, že mám pro ně udělat finanční sbírku. Pořád jsem ale přesně nevěděl, jak to lidem podat.

To odpoledne mi jejich pastor řekl: „Johne, dnes večer nepovedu sbírku na tvou službu já. Přál bych si, abys sbírku vedl ty.“

Usmál jsem se, protože jsem okamžitě věděl, že to jsou otevřené dveře pro můj plán. Místo aby sbírka byla použita pro naši službu, bude pro pastora a jeho manželku. Když mě pastor ten večer uvedl na pódium a předal mi slovo, pošeptal mi: „Pamatuj Johne, že co se týká sbírky, máš naprostou svobodu.“

Opět jsem se jen usmál. Věděl jsem, že bude velmi překvapený, jakým směrem se při sbírce vydám. Postavil jsem se za kazatelnu a poprosil shromážděné, aby si se mnou otevřeli Bibli, První list Timoteovi 5,17. Dalších čtyřicet pět minut jsem vyučoval o tom, jak důležité je finančně se postarat o svého pastora.

Bez nadsázky mohu říct, že jsem shromáždění přísně napravoval. V jednu chvíli jsem dokonce řekl: „Jak je možné, že manželka vašeho pastora musí být půl měsíce mimo domov? Vždyť tento pár by na tom měl být finančně tak dobře, aby mohla být doma a mohla sloužit po jeho boku.“

Pastor se stále víc červenal. Při této konfrontaci byl velmi nervózní. Báł se, že si lidé budou myslet, že to celé naplánoval on. Obával se, že mnoho rodin odejde. (Rád bych teď něco vysvětlil. Nikdy bych nepřišel do nějakého sboru a nezačal tam vyučovat něco, co není základní doktrínou, kdybych věděl, že s tím vedoucí toho sboru nebude souhlasit. Tentokrát tomu bylo ale jinak. Jen jsem si všiml, že se během mého poselství pastorovi na tváři zrcadlí obavy.)

S radostí mohu říct, že církev přijala všechno, co mi ten večer Bůh vložil na srdce. V závěru poselství jsem řekl: „Dnes večer mě pastor požádal, abych vyhlásil sbírku na naši službu. Přesto bych rád udělal něco jiného. Dnešní sbírka bude věnována pastorovi a jeho manželce. A mimochodem, tento dar si nebudete moct odečíst z daní. Chci, abyste ukázali, jak si vážíte Božího daru pro vás, svého pastora.“

Byla provedena sbírka a bohoslužba skončila. Mluvil jsem pak s několika lidmi a během toho se pastor vytratil do své kanceláře. Jakmile jsem si všiml, že odešel ze sálu, vydal jsem se za ním. Když jsem ho našel, nemohl jsem si nevšimnout, že v obličejí už není rudý, ale bledý. Věděl jsem, že to znamená dobrou zprávu. Usmál jsem se a zeptal se ho: „Kolik se vybralo ve sbírce?“

Řekl mi cifru a já jsem málem omdlel. Bylo to víc než třikrát tolik, kolik se kdy v nedělní sbírce pod mým vedením vybralo. Tušil jsem, že to bude hodně, ale číslo, které mi řekl, bylo mnohonásobně vyšší, než kolik jsem si myslel, že sbor o tomto počtu členů dokáže dát dohromady.

Následující pondělí mi onen pastor telefonoval. Nadšeně mi řekl: „Johne, posílám ti nahrávku nedělní bohoslužby.“

Jeho nabídka mě zaskočila, proto jsem váhavě odpověděl: „Tak jo, poslechnu si, o čem jsi včera kázal.“

Okamžitě mě zastavil: „Ne, já jsem vůbec nekázal! Celé dvě hodiny spontánně přicházeli lidé ze sboru na pódium a podávali svědectví o úžasných finančních zázracích, které se jim během minulého týdne staly v rodině nebo v podnikání. Žasl jsem, ale nebyl jsem překvapen. Věděl jsem, že Bůh udělá něco úžasného, ale netušil jsem, že to bude tak brzy.“

O tři roky později jsem se do toho sboru vrátil. Už se nescházeli v pronajatém prostoru skladiště. Přestěhovali se do bývalé střední školy, kterou zrenovovali. A to není všechno. Tuto budovu neměli v pronájmu, koupili si ji! Sbor pětinasobně vyrostl! Manželka pastora mohla zanechat své práce, protože se jí dostalo finanční pocty; rodiny i podnikatelé ve sboru neuvěřitelně prosperovali.

Neříkejte: „To se mi líbí“

Takhle to funguje vždycky. Když své vedoucí finančně poctíme, bude se nám v osobním životě také dařit. Jako příklad uvedu Yonggi Choa, pastora jedné z největších církví na světě v Soulu v Jižní Koreji. Svou církev zakládal před lety na smetišti, a nyní, v době, kdy píšu tuto knihu, má ve svém sboru víc než padesát tisíc milionářů. Mám to z úst dvou z jeho blízkých spolupracovníků.

Yonggi Cho byl u nás několikrát hostem. Hráli jsme spolu golf a trávil jsem čas s ním a jeho společníky při jídle v restauraci. Většinou měl s sebou několik podnikatelů a pomocníků, kteří se o něj starali, nakoupili, co potřeboval. Velmi dobře jsem si všiml, že si ke stolu nikdy nesedli dřív, než se posadil on. Velmi si jej vážili. Mohlo by být důvodem, proč má církev, která vznikla v nejchudší části města, tak velký počet bohatých členů, právě to, že si svého pastora váží a projevují mu úctu?

Mám velmi blízkého přítele, jmenuje se Al Brice. Je pastorem skvělého sboru ve Fayetteville v Severní Karolíně. V roce 1980 hrál Al v amatérském golfovém turnaji Spojených států. Je to skvělý golfista. Younggi Cho se svými pomocníky a přáteli také rád hrál golf, takže si Ala velmi oblíbil.

Přijednépříležitosti, kdy Younggi Cho se svými spolupracovníky navštívil Spojené státy, si měl zahrát golf s Alem. Jeden z mužů, který s Choem jezdíval, vystoupil z auta a vytáhl vak s golfovými holemi. Vak byl zbrusu nový, značkový, koupil si ho v New Yorku na Páté Avenue. Stál ho tisíce dolarů. Al chtěl být zdvořilý, a tak mu vak pochválil. K jeho velkému překvapení ten muž okamžitě začal vytahovat své hole z vaku. Potom vytáhl Alovy hole z jeho starého vaku a dal je do svého nového, značkového. Al okamžitě začal protestovat: „Ne, přestaňte, co to děláte?“

Korejec odpověděl: „Vážím si vás. Chci vám ten vak darovat.“ Můj přítel se jej snažil zastavit, ale on si to nenechal rozmluvit.

O pár měsíců později byl Al v Koreji a připravoval se na hru golfu s Yonggi Choem a jeho společníky. Ve specializovaném obchodě zahlédl pár překrásných golfových bot a jen tak mimochodem pronesl: „Paráda, to jsou ale super boty!“ Jeden z mužů Yonggi Choa je okamžitě popadl a vyrazil směrem k pokladně. Al řekl: „Ne, ne, nepotřebuju nové boty. Jen jsem podotkl, že jsou dobré.“

Ten muž mu odpověděl: „Ne, pane. Vážím si vás a rád bych vám je koupil.“ Když mi to Al vyprávěl, smál se a s laskavostí dodal: „Naučil jsem se neříkat, co se mi líbí, když jsem v doprovodu mužů ze sboru Yonggi Choa, protože vím, že by mi to okamžitě koupili.“ Tito věřící jednájí v nezměrné úctě, a právě proto jsou tak požehnaní.

Požehnaný život

Měl jsem ještě jednoho přítele, Jacka. Právě odešel k Pánu. Jeho život byl velice požehnaný a mocný. Svou službou ovlivnil stovky tisíc lidí.

Když byl Jack mladý a ve službě začínal, měl jeho pastor sbor, který byl velice respektovaný v celých Spojených státech. Jack svému pastorevi léta sloužil, a poté byl uvolněn do jiné části země, aby tam založil sbor.

Během několika let jeho sbor dosáhl počtu pěti tisíc lidí. Často jsem u něj ve sboru kázal a moc rád jsem s Jackem trávil čas. Velice živě si vzpomínám, jak často mluvil o tom, jak moc měl rád svého bývalého pastora, jak si ho vážil a respektoval jej. Mluvil o něm jako o svém duchovním otci. Jack mi také řekl: „Johne, rozhodl jsem se, že pokaždé, když se se svým pastorem setkám, předám mu šek na tisíc dolarů.“ Žasl jsem, jak velká je jeho úcta.

Jeho poznámka mě přivedla k zamyšlení se nad tím, jak obrovskou odměnu ve svém životě zažíval. Členové jeho církve jej hluboce milovali. Jeho pohřeb trval víc než čtyři hodiny a budova byla nacpaná k prasknutí. Přišlo se s ním rozloučit víc než pět tisíc lidí, a nebyli to jen členové jeho sboru, ale také mnoho dalších lidí z města, kteří k němu do sboru vůbec nechodili. Vážilo si ho velice mnoho lidí z celé komunity.

Církev jej měla v úctě. Toužili Jackovi dobře zaplatit, on ale velmi moudře investoval, takže jejich plat vůbec nepotřeboval.

Rozhodl se, že jej věnuje zpátky službě. Neviděl jsem mnoho lidí, kteří by kráčeli v tak obrovském Božím požehnání jako tento muž. Manželka i dcery jej hluboce milovaly. Bydlel v krásném domě a měl mnoho přátel. Jack vždy vyjadřoval penězi úctu svému duchovnímu otci. Díky tomu se ocitl v místě, kde mohl přijímat úžasnou odměnu v mnoha oblastech svého života.

Naše setkání

Milovaný, věrně činíš ve všem, co konáš pro bratry, a zvláště pro cizí. Oni vydali před církví svědectví o tvé lásce. Dobře učiníš, vypravíš-li je, jak je důstojno Boha. Neboť pro jeho jméno se vydali na cestu a od pohanů nic nepřijímají. My jsme povinni se takových ujímat, abychom se stávali spolupracovníky pro pravdu.

- 3. Janův 1,5–8

Cestuji po celém světě a kážu v různých sborech. Všiml jsem si, že výsledky služby jsou velice odlišné v těch zemích, kde se o náš tým starají s největší pohostinností, a v těch, kde s námi zacházejí jako s běžnými hosty.

Byl jsem i na místech, kde jsem se sám sebe ptal, proč mě tam vůbec pozvali. Ubytovali nás v omšelém hotelu či motelu. V pokoji nám nepřipravili pitnou vodu ani občerstvení. Pokojová služba nebyla k dispozici. Pastor mě ve své kanceláři přivítal velmi chladně, bez jakékoli vděčnosti. Několikrát jsem se setkal s postojem, který nepřímou říká: „Naše práce tady je nesmírně důležitá. A ty to ber jako výsadu, že tu vůbec můžeš kázat.“

Když mě představovali, ostatní lidé seděli a dívali se na mě s nezájmem. Téměř jsem slyšel jejich myšlenky: Zase jeden... *Tak co, máš pro nás něco nového?* Když pak kážu, mám pocit, že jsem na skřipci.

Z takových setkání odjíždím naprosto vyčerpaný. Po celou dobu kázání zápasím s duchovním vzdorem, místo abych čerpal z hladových srdcí. Pak mi pastor podá výtěžek ze sbírky, který je tak chatrný, že kdyby sbor tuto částku vybral každý týden, nebyl by schopen fungovat. Jsem ale rád, že mohu říct, že se mi to nestává často.

Na jednu konkrétní událost si vzpomínám velice dobře. Celý týden jsem měl ještě s jedním služebníkem kázat na konferenci. Pastor mi řekl, že během konference sbírky činily víc než dvě stě padesát tisíc dolarů. Měl jsem z toho radost. Když jsem odjížděl, podal mi šek na šest set dolarů. Dost málo i na spropitné. Jen deset procent toho, co vybrali, by bylo dvacet pět tisíc. Takže jsem dostal o něco málo víc než dvě desetiny procenta, tedy 0,2 %.

Už jsem se naučil, že to mou službu neovlivní, protože Bůh je ten, kdo nás vždy přenese, když se potřebujeme dostat někam dál. Pokaždé, když jsme v minulosti dostali od nějaké církve podobné spropitné (myslím, že se tomu ani nedá říkat spropitné, protože je to velmi vzdálené od obvyklého spropitného, které necháváme v restauraci číšníkům), ještě tentýž týden jsme dostali velký dar buď od nějakého člověka, nebo jsme kázali ve sboru, kde se k nám zachovali opravdu velmi štědře. Je to paráda. Je to, jako by nám Bůh říkal: „Já vím...“

Vím, že Bůh je věrný a že nás vždy zaopatří. Nestává se, že bych kvůli zaopatření nemohl spát. Spíš jsem zarmoucen kvůli těm, kdo takovéto drobečky dávají. To oni přicházejí o příležitost přijmout skvělou odměnu za to, že poctili toho, koho jim Ježíš poslal.

Na druhé straně ale také kážu na setkáních, kde se o mě královsky starají od chvíle, kdy mě vyzvednou na letišti, až do okamžiku, kdy mě tam zase vyloží. Setkávám se s nadšením, laskavostí i neskutečnou pohostinností.

Když dorazím do hotelu, čeká mě v pokoji obrovský koš s ovocem, zásoba pití i občerstvení tak velká, že bych s tím vystačil celý týden. Sbor si u mých spolupracovníků předem zjistí, co mám rád, jakému jídlu dávám přednost. Dokonce se mi stalo, že když jsem přišel na pokoj, našel jsem tam drobné dárečky jako například krásné pero, košili, golfové míčky či kolínskou. Ubytují mě v nejhezčím hotelu v okolí a ujistí se, že mám plný pokojový servis a další maličkosti, které mi pobyt v jejich městě zpříjemní, takže se cítím jako doma. A nejen to, ale také mi poskytnou osobního asistenta.

Když pak přijdu za kazatelnu, lidé mě přivítají vestoje a s potleskem. Jsou Bohu vděční za to, že jim poslal svého vyslance, a s nadšením očekávají Boží Slovo. Velmi pozorně naslouchají. Během kázání se nikdo nikam nepřemisťuje, nikdo si nepovídá se sousedem, protože nechce o nic přijít. Jsou vděční za Boží přítomnost během kázání. Nakonec vezmou náš stůl s nabídkou knih útokem, aby si opatřili další materiály ke studiu.

Takové sbory jsou s námi v kontaktu a měsíce i roky poté nám říkají: „Tenkrát, když jsi u nás byl, to byl pro nás zlom.“ Nebo: „Náš sbor ani zaměstnanci už pak nebyli stejní. Posunulo nás to na vyšší úroveň.“ Někdy se sám pro sebe usmívám, protože jsme předtím byli ve sboru, kde se k nám nechovali příliš uctivě. Kázal jsem totéž slovo, přijel jsem s tímtéž záměrem, ale výsledky byly téměř nulové. Poté, co odjedu, se už se mnou nikdy nespojí, aby mi vydali svědectví o tom, co později zažívali. Opět to jen ukazuje, že to nesouvisí se mnou, ale s postojem, s jakým mě lidé přijímají.

Ježíš říká: „Kdo přijímá vás, přijímá Mne, a kdo přijímá Mne, přijímá toho, kdo Mne poslal.“ Jak bychom chtěli, aby se lidé chovali k Ježíši, kdyby byl pastorem u nás ve sboru? Nebo kdyby to byl služebník, který k nám do sboru přijíždí, aby během víkendu kázal na konferenci či bohoslužbě? Je to tak. To, jak se

chováme k těm, které nám On posílá, je přesně to, jak se chováme k Němu samotnému. A také jak se chováme k Otci.

Cti Boha

Podívejme se tedy znovu na princip úcty. Bůh říká: „... ty, kdo mne ctí, poctím, ale ti, kdo mnou opovrhují, budou prokleti (budou bráni na lehkou váhu – dosl. překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele)!“ (1. Samuelova 2,30)

Tento verš si musíme nechat zakořenit v srdci. Ty, kdo ctí Boha, poctí i On. Řekněte si nahlas: „Jestliže budu mít Boha v úctě, i On mě bude mít v úctě.“ Opakujme si to stále dokola, rozjímejme o tom, dovolme, ať to pronikne hluboko do našeho srdce. Ctít Boha znamená získat Jeho poctu. Tato pravda je úžasná! Pojďme ještě o krůček dál. V Bibli čteme:

Cti Hospodina svým majetkem a prvotinami ze vsí své úrody.

- Přísloví 3,9

Máme ctít Hospodina i svým majetkem. Rozšířený překlad Bible uvádí: „Cti Hospodina svým kapitálem i svým dostatkem (ze spravedlivé práce) a všemi prvotinami veškerého svého příjmu.“ Překlad Comtemporary English Version: „Cti Hospodina tím, že mu dávaš své peníze.“ Jedním ze způsobů, jak můžeme ctít Hospodina, je, dávat Mu peníze. A jak Mu můžeme dávat peníze? Vždyť On nepoužívá naši měnu! Odpověď je jednoduchá: Tak, že je dáme tomu, koho On k nám posílá.

Pokud budeme v Bibli pečlivě studovat dávání desátků a darů, zjistíme, že pro ně existují tři hlavní důvody. Prvním důvodem je zaopatřit určeného služebníka, který nám nějakým způsobem slouží. V předchozí kapitole jsme se dozvěděli, že takový služebník je hoden „dvojí ctí“. Druhým důvodem je zaopatření jeho potřeb

při konání díla služby. A konečně třetím důvodem je to, abychom mohli pomáhat chudým, vdovám, sirotkům a lidem na okraji společnosti.

Ke každému z těchto důvodů bych rád uvedl jeden z mnoha veršů. První důvod vidíme v Prvním listu Korintským, kde Pavel píše: „Jestliže jsme u vás zaseli duchovní věci, bude to něco mimořádného, když budeme sklízet vaše tělesné věci? ... Tak i Pán nařídil, aby ti, kteří evangelium zvěstují, z evangelia žili.“ (1. Korintským 9,11;14)

V překladu New Living Translation se píše: „Pán vydal nařízení, aby ti, kteří kážou Dobrou zvěst, byli podporováni těmi, kdo z ní mají užitek.“ Stejný princip nalézáme i ve Starém zákoně. Finanční příjmy kněží a Lévitů tvořily desátky lidu. Lévité nedostali žádnou zemi, na níž by mohli hospodařit jako ostatní kmeny Izraele.

Druhý důvod najdeme v Pavlově listu církvi ve Filipcích:

Víte i vy, Filipští, že se v počátcích evangelia, když jsem vyšel z Makedonie, se mnou žádný sbor nepodílel v příjmech a vydáních, jen vy jediní; vždyť i do Tesaloniky jste mi víc než jednou poslali na mé potřeby. ... Mám všechno, a ještě mi přebývá. Jsem plně opatřen, když jsem přijal od Epafrodita to, co jste mi poslali, příjemnou vůni, oběť vítanou, Bohu milou.

- Filipským 4,15–16;18

Vidíme, že jejich finanční dary umožnily Pavlovi dosáhnout díla, k němuž byl povolán. Peněz je jednoduše zapotřebí k tomu, abychom mohli vykonávat službu veřejnosti. Pavel zde vyjadřuje, že „má všechno“ (byl plně zaopatřen). Filipští se svým dáváním stali jeho partnery v zasahování dalších lidí.

Třetí důvod je popsán ve Starém zákoně, kde Bůh přikázal, aby lidé přinášeli desátek, který náležel Lévitům (služebníkům), příchozím, sirotkům a vdovám (viz Deuteronomium 26,12). V Novém zákoně s tím všichni vedoucí souhlasili: „Jen žádali, abychom pamatovali na jejich chudé, což jsem právě i já sám pilně činil.“ (Galatským 2,10)

Termínem „chudí“ byli označováni příchozí, sirotci a vdovy. Když lidé dávají peníze služebníkům, můžou tak jejich prostřednictvím pomoci potřebným, aniž by se s nimi osobně setkali.

Již jsem to zmiňoval. Když dáváme peníze těm, které Bůh vybral do služby, ctíme tím samotného Boha. A tak se nabízí otázka: Kolik lidí v dnešní době znevažuje Boha, když dávají méně, než by měli? Mnoho lidí nedává desátky. Mnoho lidí nedává dary těm, kteří zasévají duchovní pravdy do jejich života. Stěžují si, že služebníci neustále mluví o penězích. Pak řeknou například toto: „Proč nemůžou jen kázat a konečně přestat mluvit o sbírkách a desátkách? Mně se v poslední době moc dobře nedaří.“ A není to náhodou právě ten důvod, proč se jim nedaří? Není to kvůli tomu, že nedali Boží dílo na první místo? V podstatě ctí víc sami sebe než Boha.

Nyní toto praví Hospodin zástupů: Přemýšlejte o svých cestách! Zaseli jste mnoho, sklízíte málo; jíte, ale nejste nasyceni, pijete, ale opít se nemůžete, oblékáte se, ale nezahřejete se, a ten, kdo se nechává najmout za mzdu, dává ji do děravého váčku. Toto praví Hospodin zástupů: Přemýšlejte o svých cestách! Vystupte do hor, přivezte dřevo a stavte dům; oblíbím si ho a budu oslaven, praví Hospodin. Vyhlíželi jste mnoho, a hle, je málo, a když jste to přinesli domů, odfoukl jsem to. Proč? je výrok Hospodina zástupů. Protože můj dům je zcela zpustošený, a vy si běháte každý za svým domem.

Jak je to možné? Předpokládejme, že by určití lidé, které v Bibli tak obdivujeme, měli v těžkém období ke služebníkům a penězům stejný postoj jako někteří lidé v dnešní době. Za časů Elijáše bylo mnoho vdov, které během hladomoru zemřely. Přesto tam byla jedna, která žila podle principu úcty. Měla akorát tak dost mouky a oleje na to, aby připravila pro sebe a svého syna poslední jídlo. Pak se oba chystali zemřít. Prorok jí však řekl, že má nejdřív připravit jídlo pro něj. No páni, dnes by mu dali co pro to! Hnali by ho nejprve v církvi a pak by ho vláčeli i na sociálních sítích. Mnoho lidí by jej kritizovalo: „Jak si může dovolit žádat něco takového od chudé vdovy, která je na pokraji vyhladovění? Vždyť by se o ni měl sám postarat!“ Nicméně Boží slovo, které prorok přijal, znělo, že vdova má projevit úctu Hospodinu tím, že nejprve nakrmí Jeho služebníka. Ona to udělala a Bůh učinil, co slíbil. Mouka a olej jí nedošly po celou dobu sucha (viz 1. Královská 17).

Když zadržíme desátky nebo dary a nedáme je těm, které nám Bůh posílá, škodíme jen sami sobě, protože nectíme Hospodina. Bůh sám pak prostřednictvím proroka promluvil:

Což smí člověk okrádat Boha? Ale vy mě okrádáte! Ptáte se:
Jak tě okrádáme? Na desátcích a darech pozdvihování.

- Malachijáš 3,8

Kdybych se musel rozhodnout, raději bych šel vyloupit banku, než abych okrádal samotného Boha. Proč? Protože mám větší bázeň před Bohem než před člověkem. Jsem ale moc rád, že se takto rozhodovat nemusím. Nechci okrádat vůbec nikoho. Přesto Bůh řekl: „Vy mě okrádáte!“ Všimněme si, že neřekl: „Okrádáte mé služebníky!“ Ne. Když nedáváme desátky a dary svým vedoucím, okrádáme Boha, protože zadržovat peníze těm, které nám Bůh posílá, znamená znevažovat Jeho. Poslyšte, co říká Hospodin dál: „Sneste všechny desátky do obilnice, ať je v mém chrámě co jíst. Jen mě v tom vyzkoušejte, praví Hospodin zástupů, zda vám nezotvírám nebeské průduchy a nevylijí na vás požehnání, že ho ani nepoberete.“ (Malachijáš 3,10; Bible21)

Vidíte to? Bůh sám prohlašuje, že když přineseme desátek, požehnání bude tak velké, že na něj nebudeme mít dostatek místa, ani je nepobereme. V podstatě takové požehnání bude něčím, co nedokážeme pojmout. Celá léta jsem slýchal, jak služebníci a kazatelé hlásali, že Bůh požehná naše finance a majetek takovou měrou, že to ani nebudeme schopni pojmout. Rád bych k tomu něco namítl. Peníze jsou něčím, co lze pojmout. I kdybych měl veškeré peníze tohoto světa, stále bych je dokázal pojmout. O čem to tedy Bůh mluví, když říká, že nebudeme schopni Jeho požehnání pojmout, že je neuneseme? Odpověď najdeme v Příslaví:

Cti Hospodina svým majetkem (což jsou dary služebníkům a službám) a prvotinami ze vší své úrody (desátek). Tvé sýpky se naplní hojností a tvé sudy budou přetékat novým vínem.

- Příslaví 3,9–10

Sýpky představují skladovací prostory. To jsou bankovní účty, skříně, nádrže v autě, garáže a podobně. Jsou to místa, kde skladujeme zboží, které lze pojmout, uchopit. Takže je pravda, že Bůh žehná našim financím. Co je však tím požehnáním, které nebudeme schopni pojmout? Pro které nebudeme mít místo, kam bychom ho mohli uložit? Odpověď najdeme, když budeme číst dál: „tvé sudy budou přetékat novým vínem“. Sud je velká nádoba, která se používá k uchovávání vína. Všimněme si, že v tomto verši je to něco, co nebude moct pojmout Boží požehnání, protože Bůh zde říká, že budou *přetékat*. Co symbolizuje nové víno? V Bibli nové víno vždy představuje čerstvou přítomnost Božího Ducha. Bůh říká, že když Jej budeme ctít tím, že budeme vedoucím v církvi dávat, co jim náleží, přijmeme plnou odměnu v podobě Jeho přetékající přítomnosti! To je to nejlepší zaslíbení ze všech!

Znovu a znovu vídám, jak ti, kteří jsou štědrí a projevují úctu svým vedoucím financemi, jsou zároveň ti, kdo jsou materiálně pozeňnaní, takže jim dost přebývá na každé dobré dílo, s nímž se setkají. U toho to však nekončí. Na vlastní oči také vídám, že v životě zakoušejí hojnost Boží přítomnosti. Mělo by nás to překvapit? Ne. Vždyť je to Boží zaslíbení! Když jsem rozebral a vysvětlil tuto pravdu, dostal jsem odpověď na svou otázku: Proč jsem nedokázal vnímat silnou Boží přítomnost na setkáních, kde byla služebníkům odepřena úcta, na místech, kde pastor finančně strádal nebo kde mě brali jako obyčejného hosta, dalšího z mnoha? Lidé tam nebyli štědrí. Jakmile se však změnili a začali být štědrí, Boží přítomnost se v jejich sborech projevovala mnohem silněji.

Když si přečtete celou Bibli s ohledem na to, o čem píšu v této kapitole, zjistíte, že kdykoli Boží lid štědře dával, projevovaly se v hojnosti také zázraky, svoboda, spasení, Boží přítomnost a prosperita. Boží pozeňnaní si nemůžeme koupit. Je to však duchovní princip, který Bůh vetkal do své milosti. Poslechněte si, co píše apoštol Pavel věřícím v Makedonii: „Oznamujeme vám, bratři, Boží milost, která byla dána sborům v Makedonii: Ve veliké zkoušce soužením se rozhojnila jejich překypující radost a jejich hluboká chudoba do bohatství štědrosti. Dosvědčuji, že dali podle své možnosti, ba i nad možnost; sami od sebe...“ (2. Korintským 8,1–3)

Pavel jejich štědrost přičítal přímo Boží milosti. To Boží milost jim dala schopnost zajít „až nad možnost“. Stejně tak, jako si nemůžeme koupit milost, nemůžeme si koupit ani přízeň. Můžeme se však dostat do správného bodu, kde obojí můžeme přijmout. Když budeme dávat dvojnásobnou finanční poctu těm, kteří nám přinášejí Boží Slovo, dostaneme se do místa, kde nás může poctít Bůh. A součástí Boží pocty je milost a přízeň. To je duchovní zákon.

12

Úcta k těm, kteří jsou na stejné úrovni jako my

Kdo poctí vás, poctí mne; a kdo poctí mne, poctí toho, který mne poslal. Kdo poctí proroka proto, že je to prorok, obdrží odměnu proroka; a kdo poctí spravedlivého proto, že je to spravedlivý, obdrží odměnu spravedlivého. A kdo by jednomu z těchto maličkých dal napít proto, že je učedník, i kdyby mu dal jen pohár studené vody, amen, pravím vám, jistě nepřijde o svou odměnu.

- Matouš 10,40–42 (autorova parafráze)

Nyní se dostávám od těch, kteří stojí v autoritě nad námi, k těm, kdo jsou na stejné úrovni jako my. Nejsme jim nadřazeni, ani oni nám. Tato situace je Ježíšem definována slovy: „... a kdo poctí spravedlivého proto, že je to spravedlivý, obdrží odměnu spravedlivého.“

Dvojnásobná odměna

Dovolte mi, abych začal svědectvím, které je krásným příkladem úcty na této úrovni. Už po několik let беру svou rodinu na plavbu lodí. Po celou dobu, co s námi naši čtyři synové bydleli, si ani

jednou nestěžovali na to, že s Lisou hodně cestujeme a že jsme často mimo domov, když šíříme Boží Slovo. Nejenže nás v našem povolání podporovali, ale byli z něj velmi nadšení. Byli jsme vždy velmi vděční za Boží zaopatření, když jsme jim na konci každého roku mohli dopřát tuto zvláštní odměnu ve formě prázdnin na výletní lodi. Našim klukům se plavba vždy nesmírně líbila, protože jsme byli mimo dosah signálu mobilních telefonů a neměli jsme po ruce počítač, abychom psali a četli e-maily. Měli jsme dohodu, že po celou dobu necháme počítače vypnuté a nebudeme vůbec pracovat. Celý týden jsme patřili jen jim.

Jednou, když jsme se vrátili z takové plavby, jsem se rozhodl zavolat řediteli naší služby. Uvítal mě několika velmi nepříjemnými zprávami. Když jsme byli na dovolené, jeden pastor z našeho města, jehož jsem znal, nám přebíral jednu z klíčových zaměstnankyň. Tato žena měla na starosti veškerá mezinárodní práva k překladům našich knih. Její postavení vyžadovalo hodně znalostí i dlouhý zácvik, protože musela spolupracovat s nakladateli po celém světě. Navázat s nimi vztah a dobrou spolupráci bylo velmi důležité a trvalo to dlouho.

Kdybych řekl, že mě to rozladilo, bylo by to slabé slovo. Opravdu jsem vůči tomuto pastrovi necítil nic pozitivního. Celé měsíce nám trvalo, než jsme takovou pracovníci zacvičili, a on neměl dost slušnosti, aby mi zavolal a zeptal se mě, jak to ovlivní naši organizaci, když jí nabídne práci. Dokázal bych jeho jednání pochopit, kdyby nebyl spasený, kdyby to byl člověk ze světa. Nedokázal jsem však pochopit, jak může Boží služebník v Božím království přetáhnout člověka ze služby někoho jiného, aniž by to předem s tím druhým služebníkem projednal. A navíc to byl můj přítel.

Několik dnů jsem na modlitbách bojoval s pocitem hněvu. Jak teď rychle seženeme někoho, kdo tuto ženu nahradí? Děsil jsem se času, který ztratíme tím, že budeme zaučovat nového člověka.

Opět jsem byl plný kritických myšlenek. Chtěl jsem pochopit, proč to udělal, ale nedávalo mi to smysl. Jak jen mohl být tak necitlivý? Po dvou nebo třech dnech ke mně při modlitbě promluvil Pán: „Synu, chci, abys mu dal své nové hodinky.“

Když jsme se plavili na výletní lodi, objevil jsem v jednom obchůdku na Jamajce pěkné hodinky. Byl to nový model hodinek značky Citizen a vypadal opravdu skvěle. Už léta jsem si nekoupil hodinky, a tyto mě nadchly svým moderním vzhledem.

Jakmile ke mně Bůh promluvil, netrvalo mi dlouho, abych prohlédl Boží moudrost. Dával mi tak příležitost uvolnit jakékoli špatné myšlenky, které se mi v srdci začínaly vůči tomuto pastorovi formovat, a nahradit je úctou. Bůh mě tím chránil před tím, abych si nedržel urážku a střežil si svůj vztah jak s Ním, tak se svým přítelem. Už během modlitby jsem se začal usmívat, a nakonec jsem se rozesmál. Žasl jsem nad Boží moudrostí i láskou. Bůh jednal ve prospěch obou svých synů. S nadšením jsem Bohu řekl ano a veškerý hněv i nepřátelství vůči onomu pastorovi byly rázem pryč. Bylo to rychlé vysvobození. Teď jsem byl nadšený, že mohu svému bratrově v Kristu dát něco, čeho si velice vážím a co je pro mě velmi cenné.

Další den večer jsme spolu mluvili po telefonu. Když už bylo veškeré nepřátelství pryč, mohl jsem s ním svobodně mluvit. Vyšlo najevo, že z jeho strany to byla neúmyslná chyba. Přiznal se mi, že si to pořádně nepromyslel, a velmi se mi omlouval. Díky konfrontaci pochopil, že jeho jednání nebylo správné. Kdyby však se mnou Bůh předem nejednal, mohl to být velmi nehezký telefonní hovor. Tón mého hlasu i můj postoj by asi zapálily nepěkný požár a způsobily by v našem vztahu problém.

V tuto chvíli bych rád řekl, že konfrontace je dobrá, musí k ní ale dojít se správným postojem srdce. Nejprve nám musí záležet na tom druhém člověku, ne na nás. Řekl jsem mu, proč bylo špatné,

jak jednal, řekl jsem mu to ale v upřímné lásce, díky čemuž to pro něj bylo snadné přijmout. Když jsme skončili, zeptal jsem se, zda bych mohl za ním přijít do kanceláře. Souhlasil, a tak jsme si dohodli schůzku.

Když jsem dorazil, sršel zvědavostí. Onu záležitost jsme už uzavřeli, a tak nevěděl, jaký je důvod mé návštěvy. Řekl jsem mu, že bych mu chtěl dát hodinky. Byl naprosto zaskočený a odpověděl mi: „Johnne, hodinky potřebuju, protože žádné nemám.“ Když mi to řekl, měl jsem obrovskou radost. Vytáhl jsem je z krabičky a podal mu je. Vyzkoušel si je. Neseseděly mu, protože má širší zápěstí než já. Problém byl, že jsem ty nadbytečné články pásku nechal v obchodě na Jamajce. Řekl jsem mu, že mu chybějící články objednáám přímo u výrobce. Snažil se mě přesvědčit, že to udělá sám, já jsem mu ale nechtěl dát neúplný dárek.

Od té doby jsme si byli blíží než kdy předtím. Navzájem se velmi respektujeme. Mám velkou radost, když ho vidím s mými hodinkami na ruce. Líbí se mi na něm mnohem víc než na mně. I naši bývalou zaměstnankyni jsem několikrát potkal, a vždy jsem byl nadšený z toho, že se jí dobře daří.

Pořád jsem ale musel čelit faktu, že jsme ji potřebovali nahradit. Věděl jsem ale, že se o nás Bůh postará. Jednal jsem správně a věděl jsem, že jsem díky tomu otevřel dveře pro Boží zaopatření.

Nyní bych rád něco napsal o odměně, kterou přináší úcta. O několik týdnů později naše personalistka najala na místo bývalé zaměstnankyně ženu, která se jmenovala Darcie. Kdybych měl Darcii popsat, řekl bych, že je to tygřice v lidské podobě. Viděl jsem jen málo lidí, kteří jsou tak horliví pro to, aby se Boží Slovo dostalo do rukou věřících po celém světě, jako je ona. Když k nám přišla, okamžitě se zapojila. Ostatní zaměstnanci na podobných pozicích jen vyčkávali, až všechno nějak klapne a zapadne do sebe, nikoli však Darcie. Modlila se, a pak se nenechala odbýt,

dokud u mezinárodních vydavatelů nezískala souhlas vydat naše knihy.

Její předchůdkyně dělala skvělou práci. Během devíti měsíců se jí podařilo zvýšit počet překladů našich knih z osmnácti na dvacet tři. Darcie během devíti měsíců dosáhla zvýšení z dvaceti tří jazyků na čtyřicet! Ano, čtete správně. První žena dokázala zajistit překlad našich knih do pěti nových jazyků. Darcie dokázala víc než třikrát tolik, sedmnáct nových jazyků během stejného časového úseku. Ve chvíli, kdy píšu tuto knihu, vydáváme knihy ve více než stu jazycích. A to jen díky Boží milosti. Našimi materiály jsme mohli požehnat víc než dvacet milionů pastorů a vedoucích ve víc než dvou stech zemích.

Nevěřím, že by k tomu došlo, kdybych tenkrát neprojevil úctu pastorovi, který nám přebral naši zaměstnankyni. Dostali jsme svou odměnu. Boží Slovo, které nám bylo svěřeno, se nyní dotýká mnohonásobně více lidí než dřív. Darcii se dokonce podařilo dostat některé naše knihy po desetitisících do rukou vedoucích v zemích, které jsou vůči evangeliu velice nepřátelské. O některých místech, kam dodáváme naše materiály, nemohu mluvit ani s partnery naší služby, protože bych tím vedoucí v těchto pronásledovaných národech vystavil velkému nebezpečí.

Nenapadá mě žádná jiná větší odměna než možnost dotýkat se tolika životů Božím Slovem. Bůh však ještě neskončil. Měl pro nás přichystanou ještě jinou odměnu, o níž jsem neměl ani zdání. O několik měsíců později jsem v neděli ráno kázal v jednom sboru. Po bohoslužbě mě vzal pastor na oběd a pozval také jednoho podnikatele. Když jsme byli na toaletě, zeptal se mě: „Johne, jaké hodinky by se ti líbily?“

Asi nemusím říkat, že mě jeho otázka trochu zaskočila. Chvíli jsem koktal, a nakonec jsem řekl: „To radši ani nechtěj vědět.“

Trval na svém: „Ne, Johne, fakt to chci vědět. Jaké hodinky se ti líbí?“

Protože jsem viděl, že neustoupí, odpověděl jsem mu: „Už několik let sním o hodinkách značky Breitling.“

Hodinky Breitling vyrábí oddělení společnosti Bentley Motor. Jsou neuvěřitelně drahé a těžko se shánějí. Nedají se jen tak někde koupit. Před lety jsem je obdivoval u jednoho člověka, který je měl. Velmi mě zaujal jejich design, a tehdy jsem si pomyslel, že bych je jednou velmi rád měl. Moc rád létám, i když nejsem pilot. Tyto hodinky byly původně navrženy pro piloty. Jednou jsme s Lisou v jednom velkém městě našli obchod, kde se daly koupit. Zarazila nás ale jejich cena a já jsem se rozhodl, že tolik peněz za hodinky nedám. Stále se mi však líbily.

Když ten muž uslyšel mou odpověď, povytáhl rukáv kabátu a sundal si nedávno zakoupené špičkové hodinky Breitling Navitimer. Pak mi je připnul na zápěstí a s úsměvem mi řekl: „Johne, když jsi dneska ráno kázal, Bůh mi řekl, abych ti je dal.“

Nejraději bych skákal radostí, zároveň jsem ale stál jako solný sloup a nezmohl se na slovo. On vůbec nemohl tušit, že hodinky značky Breitling jsou mé vytoužené, nemohl to vůbec tušit, kdyby mu to neřekl sám Bůh. A navíc to byl právě model nejvyšší řady námořnického stylu. Jaká byla asi šance, že na ruce bude mít právě tyto hodinky?

Několik hodin po prvotním šoku z toho, že mám své vysněné hodinky, jsem si vzpomněl, jak jsem před několika měsíci daroval své nové hodinky svému příteli pastorovi jako výraz úcty. Došlo mi, že Bůh nyní udělal to, co řekl, že udělá: že mě na oplátku také poctí. Pamatujete si přece: „Ty, kdo mě poctí, poctím,“ (viz 1. Samuelova 2,30). Možná namítnete: „Ale Johne, ty jsi nepoctl Boha, poctl jsi toho pastora.“ Pamatujete si, že Ježíš řekl: „Kdo

ctí mého služebníka, ctí Mne, a kdo ctí Mne, ctí mého Otce“? (Matouš 10,40; autorova parafráze)

Pokaždé, když se na ty hodinky podívám, a mám je na ruce i teď, když píšu tuto knihu, vidím překrásný dar svého Otce. Znamenají pro mě mnohem víc, než kdybych si je koupil sám. Znamenají pro mě také mnohem víc než jen velmi drahé hodinky, které mi daroval jeden muž. Nejde ani tak o samotné hodinky jako o to, co je za nimi. A to pro mě tolik znamená. A Bůh učiní svým způsobem totéž pro všechny, kteří Jej poctí tím, že budou projevovat úctu Jeho služebníkům.

Láska spolu se svatou bázní

Doufám, že už to začíná být jasnější: mít někoho v úctě znamená opravdově milovat. Abychom mohli jednat v úctě, potřebujeme k tomu obojí: svatou bázeň i bezpodmínečnou lásku.

Láska ať je bez přetvářky. Ošklivte si zlo, Iněte k dobrému.
Vroucně se navzájem milujte bratrskou láskou, v
prokazování úcty předcházejte jeden druhého.

- Římanům 12,9–10

V těchto dvou verších je toho řečeno tak mnoho! Zaprvé Pavel píše, že opravdová láska nezná přetvářku. Definice přetvářky je následující: „utajení skutečného charakteru či motivů“ (Websterův slovník, 1828). Je to člověk, který se navenek chová, jako by měl úctu, ale uvnitř je plný kritiky, závisti a dokonce opovržení. V naší nepřítomnosti nás haní, špiní či pomlouvá. V jižní části Spojených států se rozvinula kultura, která má k tomu velice blízko. Všichni známe pověstnou jižanskou pohostinnost, výrazy jako jižanský gentleman nebo jižanská kráska. Tyto termíny naznačují, že lidé v této části země se těší úctě a půvabu. Přesto došlo k tomu, že mnozí lidé, kteří byli takto vychováváni, jsou takoví jen kvůli přetvářce, aby naplnili očekávání druhých. Ve skutečnosti jsou naprosto jiní.

V minulosti jsem se na jihu Států setkal s tím, že o člověku v jeho nepřítomnosti mluvili velmi špatně. Titíž lidé později v jeho přítomnosti o něm mluvili s obrovským obdivem, láskou a úctou. V jiných částech země je to jiné. Lidé se nemusí snažit naplňovat podobná očekávání, takže jsou víc přímočaří. Obzvláště lidé na severovýchodě. Tam je běžné, že pokud se jim nelíbíte, řeknou vám to bez okolků přímo do očí. Nevyrůstali v přetvářce. Jsou strážliví, přímí, až strozí.

Opravdová úcta musí být projevena bez přetvářky. Úcta s přetvářkou zkrátka nejdou dohromady. To by vedlo jen ke klamu, a za to, co je klamně či padělané, určitě žádná odměna není. Pavel dál pokračuje ve stejném duchu: „Láska ať je bez přetvářky. Ošklivte si zlo, lněte k dobrému.“ Ošklivit si zlo a lnout k dobrému, to je bázeň před Hospodinem. V Přísloví 8,13 se píše: „Bázeň před Hospodinem znamená nenávidět zlo...“ Bázeň před Hospodinem nás uchrání před klamem. Uchrání nás před tím, abychom byli slepí vůči pokryteckému chování. Podívejme se znovu na Boží napomenutí. Izajáš uvádí: „Protože se tento lid přibližoval svými ústy a ctili mne svými rty, ale jeho srdce se ode mne daleko vzdálilo – jejich bázeň přede mnou je naučena z příkazu lidí...“ (Izajáš 29,13)

Výraz, který je v hebrejštině použit pro „příkaz lidí“ znamená doslova „časté opakování slov či zvuků, aniž by člověk přikládal důležitost jim či principům“. Bůh zde říká, že lidé projevují úctu svými ústy, a v jiné části Izajáše mluví o tom, že projevují úctu svými skutky, ale jejich srdce je od úcty vzdálené. Je to tedy úcta s přetvářkou, což vlastně není skutečná úcta. Proč se oddali takovému chování? Protože nemají bázeň před Hospodinem. Jejich „bázeň přede Mnou“ se skládá z rutiny, z něčeho, co se jim stalo pouhým zvykem.

Častokrát to vidíme i v církevních kruzích. Jsme tak soustředěni na to, abychom byli zdvořilí, že zapomeneme být od srdce

upřímní. Uvedu příklad. Steve spěchá na setkání. Má pět minut zpoždění, přitom je velmi důležité, aby přišel včas. Když jde po ulici, na protější straně zahlédne Jima, bratra z církve, kterého už týdny neviděl. Pomyslí si: *Hele, Jim. Doufám, že mě nezahlédne. Nemám čas si s ním povídat. A ani nemám chuť se s ním bavit.*

Najednou se jejich pohledy setkají a Jim si to namíří přímo přes ulici k němu, aby svého bratra v Kristu pozdravil. Stevovi je jasné, že už se mu nevyhne, jinak by si mohl Jim myslet, že je nezdořilý. A tak zamíří směrem k Jimovi, který už přechází ulici. Steve promluví jako první, protože spěchá a potřebuje toto setkání co nejrychleji vyřídit. „Jime, chvála Bohu, je skvělé, že tě vidím.“

Jim mu opětuje pozdrav a zeptá se ho, jak se mu daří.

Steve odpoví: „Skvěle, ale víš, jdu pozdě na důležité setkání. Zavolám ti a zajdeme někdy spolu na oběd, jo?“ Pak se rozejdou.

Vraťme se teď ke krátkému rozhovoru Steva s Jimem. Zaprvé Steve řekl: „Chvála Bohu, je skvělé tě vidět.“ V tuto chvíli neměl Steve na Boha ani pomyšlení. Je to jen rutina, kterou si vypěstoval, aby projevil nadšení a víru, když potká jiného bratra. Zadruhé nebylo skvělé, že ho vidí. Předtím tajně doufal, že si ho Jim nevšimne. Takže hned svým prvním výrokem se lapil do klamu a lži, aniž by se za to styděl.

Pak setkání ukončil poznámkou: „Zavolám ti a zajdeme někdy spolu na oběd, jo?“ Nemá ale v plánu Jimovi volat a zvat ho na oběd. Je to pro něj jen způsob, jak vybruslit z nepříjemné situace, v níž se ocitl. Je to jen další lež.

Lhal by Steve záměrně? S největší pravděpodobností ne. Proč není usvědčován? Protože se naučil milovat s přetvářkou kvůli nedostatku bázně před Hospodinem. To jej vede k naučenému

životnímu stylu. Navenek sice ukazuje lásku a úctu, ale ve skutečnosti je to jen prázdná forma lásky.

Díky bázni před Hospodinem jsme si vědomi toho, že Bůh do detailu zná nejen každé slovo, které vyřkneme, ale i každou naši myšlenku i záměr srdce. Až přijde soudný den, budeme se zodpovídat dokonce i z každého marného slova (viz Matouš 12,36). V Bibli čteme: „Pojďte, synové, a poslouchajte mě, vyučím vás bázni před Hospodinem. ... Strěž svůj jazyk od zlého a své rty před klamnými řečmi. Odvrát se od zlého a čiň dobré, hledej pokoj a usiluj o něj.“ (Žalm 34,12;14–15)

Je skutečně třeba milovat v pravdě. Toho je možné dosáhnout jedině, když budeme horlivě toužit po Boží bázni a budeme žít v bázni před Hospodinem! Je hrozné žít v klamu a přetvářce. Před touto pastí nás může zachránit jedině zbožná bázeň.

Pokládat druhé za přednější než sebe

V listu Římanům Pavel pokračuje: „Vroucně se navzájem milujte bratrskou láskou, v prokazování úcty předcházejte jeden druhého.“ (Římanům 12,10) Úcta vždy dává přednost druhým, protože si druhých váží. Pavel totéž vyjadřuje i v jiném listu:

Je-li tedy nějaké povzbuzení v Kristu, je-li nějaké potěšení lásky, je-li nějaké společenství Ducha, je-li nějaký soucit a slitování, naplňte mou radost a smýšlejte stejně, mějte stejnou lásku, buďte jedné duše, jednoho smýšlení, nic nedělejte ze soupeření ani z ješitnosti, nýbrž v pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe. Nevěnujte pozornost každý jen vlastním zájmům, nýbrž každý i zájmům těch druhých. Mějte tedy v sobě to smýšlení, které bylo i v Kristu Ježíši.

- Filipským 2,1–5

Pokládat druhé za přednější než sebe znamená prokazovat jim úctu. O těchto slovech bychom měli přemýšlet, rozjímat o nich a modlit se, abychom je naplňovali ve všem, co děláme. Kdybychom to dokázali, kdybychom tuto pravdu měli hluboce zakořeněnou v srdci, pak bychom chodili v nesmírném požehnání, neboť toto je skutečná úcta.

Všimněme si, že Pavel píše: „Mějte tedy v sobě to smýšlení, které bylo i v Kristu Ježíši.“ Nikdy nezapomenu, co mi Bůh řekl, když jsem byl ještě mladý křesťan. Jel jsem v autě a slyšel jsem, jak mi říká: „Johne, víš, že tě pokládám za přednějšího než sám sebe?“

Tato slova mě znepokojila. Byl jsem v šoku a říkal jsem si, že to je určitě nepřítel, který se mě snaží polapit pyšnou myšlenkou. Jak by mohl Ten, který stvořil celý vesmír a všechno, co je v něm, říkat mně, tomu mrňavému človíčkovi, že si mě váží víc než sebe samého? Že mě pokládá za důležitějšího? Málem jsem na to řekl: „Odejdi od mě, satane!“ Ale uvnitř svého ducha jsem vnímal, že to je Ježíšův hlas. Musel jsem se ale ujistit, protože jsem dobře věděl, i když jsem byl teprve duchovní kojenec, že nám Boží Slovo přikazuje „zkoušet duchy“ (viz 1. Janův 4,1).

Řekl jsem tedy: „Pane, tomu neuvěřím, dokud mi nedáš tři svědectví z Nového zákona.“ Když jsem to říkal, třásl jsem se, ale věděl jsem, že to musím udělat.

Ve svém srdci jsem vnímal, že Pán nemá s mou prosbou žádný problém. Ve skutečnosti si myslím, že byl rád, že jsem Ho o to požádal. Téměř okamžitě jsem uslyšel, jak říká: „A co se píše ve Filipským 2,3?“

Znal jsem tento verš z paměti, tak jsem jej nahlas vyslovil: „... nic nedělejte ze soupeření ani z ješitnosti, nýbrž v pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe.“

Bůh mi odpověděl: „Tady máš první svědectví.“

Okamžitě jsem namítl: „Ale Pane, o tom tady Pavel nemluví. Vysvětluje Filipským věřícím, že si mají jeden druhého vážit víc než sami sebe. Nemluví tady o tom, jak si Ty vážíš mě.“

Bůh mi namítl: „Nepřikazuji svým dětem nic, co bych také sám nedělal!“

To mě zasáhlo.

Pak pokračoval: „Toto je problém mnohých rodin. Rodiče dětem říkají, aby nedělaly něco, co sami dělají, nebo aby dělaly, co oni naopak nedělají. Mnozí rodiče dětem říkají, že se nemají hádat, a přesto se před nimi neustále hádají a pak se diví, proč se hádají jejich děti. Já takto nejednám.“

Pořád jsem si nebyl jistý, proto jsem řekl: „Tak to je jedno místo. Potřebuji ještě dvě další.“

Pak jsem slyšel: „Kdo zemřel na kříži? Ty nebo Já?“

Došla mi slova.

Pak jsem zaslechl: „Visel jsem na kříži a nesl tvé hříchy, tvé nemoci, choroby, chudobu i soud, protože jsem tě pokládal za přednějšího než sebe.“ (A uvedl mi odkaz na verš v Bibli z 1. Petrův listu 2,24.)

Už mi začalo docházet, že to byl dozajista Boží hlas. On si mě opravdu vážil víc než sám sebe, jinak by na sebe nevzal můj soud a nezemřel by místo mě. Věděl jsem, že se brzy dozvím i třetí verš, a aniž bych se na něj zeptal, zaslechl jsem v srdci: „A toto je třetí svědectví: Vroucně se navzájem milujte bratrskou láskou, v prokazování úcty předcházajte jeden druhého.“

(Římanům 12,10) Pak ke mně opět promluvil: „Jsem prvorozený z mnoha bratří (viz Římanům 8,29), mám v úctě své bratry a sestry a pokládám je za přednější než sebe.“

Možná namítnete: „No jo, Johne, ale to je Ježíš! Takovou láskou milovat nikdy nedokážeme.“ Úžasné je, že dokážeme! V Bibli čteme, že Duch Svatý vylil Boží lásku do našich srdcí (viz Římanům 5,5). Důkaz poskytují vlastní slova apoštola Pavla. Přečtěme si, co napsal ohledně svých spoluobčanů:

Mluvím pravdu v Kristu, nelžu, a dosvědčuje mi to mé svědomí v Duchu Svatém, že mám veliký zármutek a neustálou bolest ve svém srdci. Přál bych si, abych já sám byl zavržen od Krista místo svých bratrů, svých příbuzných podle těla.

- Římanům 9,1–3

Při těchto Pavlových slovech se stále chvěji. Vyjadřuje zde, a zcela jistě to není přetvářka, že by byl raději zavržen od Krista, od spásy a od věčnosti, jen aby mohl vidět, jak jeho spoluobčané docházejí spásy. Jak mohl mít obyčejný člověk tak obrovskou lásku a úctu? Pro lidskou lásku je to nemožné. Jedině Boží láska, jež vedla i Ježíše, dokáže druhé ctít tímto způsobem. Pavel si v srdci vypěstoval lásku a úctu natolik pevnou, že to vyústilo až v tento jeho nářek. Ještě k tomu dodám, že Duch Svatý by mu nikdy nedovolil napsat tato slova, pokud by to Pavel nemyslel opravdu vážně. Když píšete Bibli, nemůžete lhát.

Vidíte ten potenciál znovuzrozených? V Římanům 5,5 se velmi důrazně píše: „... Boží láska je vylita v našich srdcích skrze Ducha svatého, který nám byl dán.“ Proto nám Ježíš říká: „Dávám vám nové přikázání, abyste se navzájem milovali; jako já miluji vás, abyste se i vy navzájem milovali.“ (Jan 13,34) Bylo to nové přikázání, protože lidé ve Starém zákoně v takové lásce jednat nedokázali. Všimněme si Jeho slov: „jako já miluji vás“. On se

nám zcela vydal. Byl oddělen od Otce a zvolal: „... Můj Bože, můj Bože, proč jsi mne opustil?“ (Matouš 27,46) Vědomě se rozhodl stát se chudým, nechat se oddělit od Boha, abychom my mohli mít život věčný. Měl nás v největší úctě. Pavel dokázal říct tatáž slova o svých spoluobčanech. Otče, pomoz nám, prosím, jednat s takovou láskou! Ty jsi nám k tomu dal potenciál. Teď je potřeba, abychom rozvinuli spolupráci s Duchem Svatým.

Taková je, bratři a sestry, skutečná úcta: pokládáme ostatní věřící a všechny, kteří potřebují Ježíše, za hodnotné, cenné, drahé a vzácné. To nás motivuje, abychom do Božího království přinášeli ať už službu, modlitbu či peníze. Bude nás to motivovat jednat tak, jako jednali Makedonští. Jejich úcta byla hodná Krista, a Pavel používá jejich lásku k tomu, aby motivoval i korintské věřící:

Oznamujeme vám, bratři, Boží milost, která byla dána sborům v Makedonii: Ve veliké zkoušce soužením se rozhojnila jejich překypující radost a jejich hluboká chudoba do bohatství štědrosti. Dosvědčuji, že dali podle své možnosti, ba i nad možnost; sami od sebe nás velmi naléhavě prosili o tu milost, aby se mohli účastnit na službě pro svaté. A učinili to nejen tak, jak jsme očekávali, ale dali sami sebe nejprve Pánu a skrze Boží vůli i nám. Vybídli jsme tedy Tita, aby u vás také dokončil i tuto milost tak, jak již dříve začal. Ale jako se ve všem rozhojňujete, ve víře, v slovu, v poznání, ve vší horlivosti i v lásce, kterou jsme ve vás vzbudili, tak se rozhojňujte i v této milosti. Neříkám to jako příkaz, nýbrž skrze horlivost druhých chci vyzkoušet také ryzost vaší lásky. Znáte přece milost našeho Pána Ježíše Krista: ačkoli byl bohatý, stal se kvůli vám chudým, abyste vy jeho chudobou zbohatli. Řeknu vám o tom své mínění. Je to užitečné pro vás, kteří jste tuto milost nejen začali již od loňska připravovat, ale sami jste ji i chtěli. Nyní ji také dokončete, aby stejně tak, jako jste pohotově chtěli, jste to i

dokonalí z toho, co máte. Neboť je-li ochota dát přiměřená tomu, co člověk má, a ne tomu, co nemá, je vítaná. Neměla by jiným přinést úlevu a vám soužení, ale mělo by to být na základě vyrovnání. V nynější době váš přebytek pomůže jejich nedostatku, aby jejich přebytek zase pomohl vašemu nedostatku, a tak aby nastalo vyrovnání...

- 2. Korintským 8,1-14

Pavel používal úctu Makedonských, kterou vyjádřili těm, jež byli v nouzi, aby vybídl věřící v Korintu k projevení lásky, již Bůh vložil do všech věřících. Tato láska už je v nás. Boží láska je v našem srdci. My musíme jen spolupracovat s Duchem Svatým, abychom ji rozvinuli. Neříkejme: „No, já takový ale nejsem. Nemám takovou povahu.“ Takové řeči nám jen brání žít tak, aby nám to přinášelo opravdové naplnění a skutečnou radost těm, kdo jsou nám nablízku. Zabrání nám to přijmout velkou odměnu nejen v tomto životě, ale hlavně v tom budoucím. Nesmíme se držet zpátky. Mějme ke svým bratrům a sestrám v Kristu úctu. Celou věčnost pak budeme vděční, že jsme ji měli.

13

Úcta k těm, kdo nám jsou svěřeni

Kdo poctí vás, poctí mne; a kdo poctí mne, poctí toho, který mne poslal. Kdo poctí proroka proto, že je to prorok, obdrží odměnu proroka; a kdo poctí spravedlivého proto, že je to spravedlivý, obdrží odměnu spravedlivého. A kdo by jednoho z těchto maličkých poctil tím, že by mu dal napít proto, že je učedník, i kdyby mu dal jen pohár studené vody, amen, pravím vám, jistě nepřijde o svou odměnu.

- Matouš 10,40–42 (autorova parafráze)

Nyní se dostávám k těm, kdo nám jsou svěřeni, tedy k lidem pod naší autoritou. Tuto skupinu Ježíš určuje slovy: „A kdo by jednomu z těchto maličkých prokázal úctu tím, že by mu dal napít proto, že je učedník, i kdyby mu dal jen pohár studené vody, amen, pravím vám, jistě nepřijde o svou odměnu.“

Maličcí

V Bibli jsou výrazem „maličcí“ označovány malé děti nebo lidé, kteří jsou svěřeni pod naši autoritu a do naší péče. Zaměřím se

na ty druhé. V prostředí rodiny jsou to děti. Mnohokrát se stává, že ti, kdo jsou v autoritě, se k těmto maličkým nechovají správně nebo je dokonce zneužívají. To vyvolává Boží hněv, proto nás Ježíš velmi přísně varuje:

Kdo by však svedl k hříchu jednoho z těchto maličkých, kteří věří ve mne, pro toho by bylo lépe, aby mu na krk pověsili velký mlýnský kámen a potopili ho do mořské hlubiny. Běda světu pro svody! Svody sice musí přijít, avšak běda tomu člověku, skrze kterého svod přichází! ... Dávejte si pozor, abyste nepohrdli ani jedním z těchto maličkých. Neboť vám pravím, že jejich andělé v nebesích stále hledí na tvář mého Otce, který je v nebesích.

- Matouš 18,6–7;10

To je velice přísné varování. Když Ježíš říká, že to bude *strašné* (viz anglický překlad Matouše 18,6: Bude to strašné, pokud někdo svede k hříchu jednoho z těchto maličkých...; pozn. překladatele), můžeme si být jistí, že to opravdu *strašné* bude! Proč je Bůh tak přísný? Bůh je ten, kdo delegoval autoritu. Bůh je láska a uvolnil svou autoritu právě kvůli lásce a ochraně. Pokud jsou ale místo ochrany a lásky maličci zneužívání a využívání nebo je jim ubližováno, je to pro Boha přímá urážka a potupa. Možná si řeknete, že to není potupou pro Boha, ale spíš pro Jeho lid. Tak to ale není, protože Ježíš říká: „Amen, pravím vám, cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nejmenších bratří, mně jste učinili.“ (Matouš 25,40; kurzívu přidal autor) Jak se chováme k těm, kdo jsou nám podřízeni, ukazujeme, jak bychom se chovali k Ježíši. Pamatujte na to, až budete jednat se svými dětmi, partnery, zaměstnanci, studenty a dalšími.

Ti, jimž byla svěřena autorita, mají zodpovědnost napravovat a kárat. Někteří maličci upadnou kvůli vedoucím, kteří zanedbali nápravu, když jí bylo potřeba. Dítě, které si může dělat, co chce, nedopadne dobře. Nebude zdravé. Pavel ve svém druhém dopisu

Korintským ukazuje, jak důležitá je disciplína: „Možná si říkáte, že přeceňuji autoritu, kterou mi Bůh dal. Ale já se nenechám zastrašit. Všechno, co dělám, je kvůli tomu, abych vás vybudoval, ne proto, abych vás srazil.“ (2. Korintským 10,8; The Message) V obou listech Korintským není těžké najít, jak se Pavel stavěl k disciplíně a vykonávání kázně. K těmto maličkým byl velmi tvrdý, ale zároveň si jich velmi cenil, proto je napravoval a vychovával. Jasně říká, že autorita k vykonávání kázně je dána proto, aby lidé byli budování, což s sebou nese službu těmto lidem a ochranu. Pokud jste vedoucí, musíte se sami sebe zeptat: *Je tohle mojí motivací?* Jestliže ctíte maličké, pak to vaší motivací bude. Proto je také budete napravovat, když bude potřeba.

Na druhé straně pomyslného spektra jsou však lidé, kteří dělají pravý opak. Kvůli těm, které mám na mysli, maličci klopýtají a padají. Svou autoritu používají ze sobeckých důvodů. Jejich náprava je zničující. Nemají v srdci lásku k těm, o které se starají. Lásku, jež by vyrostla na modlitbách a rozjímání. V našem srdci by měla hořet touha vidět, jak ti, kdo jsou nám svěřeni, vzkvétají a dobře se jim daří. Budou maličci dělat mnoho chyb? Ano, samozřejmě. Jen si vzpomeňte, když vy jste byli mladí a nezralí. Už jste na to zapomněli? Já jsem byl těžkým oříškem pro ty, kteří byli nade mnou. Dělal jsem spoustu hloupých chyb a hřešil jsem. Byl jsem impulsivní, jednal jsem rychleji, než myslel, mnohokrát jsem v nesprávnou dobu z úst vypustil hloupé a směšné věci. Jsem moc vděčný, že to se mnou vedoucí nevzdali.

Vzpomínám si, jak jsme před léty s manželkou začali budovat náš tým zaměstnanců. Měli jsme jich hrstku (nyní jich je něco přes padesát) a jejich chyby nám dělaly starosti. Pamatuji si, jak jsem kdysi Lise řekl něco, co považuji za prorocké slovo pro nás oba. Přineslo nám to tehdy nápravu a porozumění. Řekl jsem jí: „Liso, proč by nám Bůh svěřil lidi, kteří by od nás nic nepotřebovali?“ Oba jsme souhlasně přitakali.

Vedení církve

Během let jsem procestoval tisíce sborů a viděl jsem různé druhy vedení. Jsem velmi nadšený, když se setkám s vedoucími, kteří přemýšlejí tvořivě. Boží dům stavějí velmi nezvyklými způsoby. Naše metody se stávají přijatelnějšími pro ty, kteří nejsou spasení. Snažíme se vytvořit atmosféru, v níž se nevěřící cítí být vítáni. Nechceme staré tradiční prostředí, které je pro lidi mimo církev cizí. Zbavili jsme se formálního kněžského roucha, písní z minulého století, církevního jazyka a na oznámení, která se dříve předávala jen mluveným slovem, používáme multimédia. To je jen pár věcí z mnoha. Osobně jsem přesvědčen, že to je v souladu s Boží moudrostí.

Mimochodem bych chtěl říct, že je důležité mít na paměti, že Bůh souhlasí s metodami, které jsou vnímavé vůči hledajícím. Apoštol Pavel to potvrzuje v Prvním listu Korintským 10,33–11,1: „... stejně jako i já se chci všem ve všem líbit a nehledám svůj prospěch, nýbrž prospěch mnohých, aby byli zachráněni. Napodobujte mě, jako i já napodobuji Krista.“ Když píše „ve všem“, má na mysli metody. Napodoboval to, co dělal Ježíš, když zasahoval ztracené. Přesto Bůh nesouhlasí s poselstvími, která jsou upravena pro hledající tak, aby lahodila jejich uším. I ohledně této záležitosti se Pavel velice jasně vyjadřuje: „Získávám si teď lidi, nebo Boha? Či se snažím líbit lidem? Kdybych se chtěl ještě líbit lidem, nebyl bych Kristův otrok.“ (Galatským 1,10) Nikdy bychom neměli přinášet zkompromitované evangelium jen proto, abychom zasáhli víc lidí. Pokud to děláme, budujeme shromáždění „padělaných“ učedníků, kteří mohou jednoho dne čelit riziku, že jim Ježíš řekne: „Odejděte ode Mne, nikdy jsem vás neznal,“ (viz Matouš 7,20–23). Jejich krev pak bude na našich rukou. Pavel informoval skupinu vedoucích: „Proto vám dnešního dne dosvědčuji, že jsem čistý od krve všech lidí, neboť jsem nic nezamlčel a oznámil jsem vám celou vůli Boží.“ (Skutky 20,26–27) Nemůžeme kázat jen z vybraných pozitivních částí Bible. Musíme také varovat a napravovat (viz Koloským 1,28).

Ježíš nám jasně říká, že Duch Svatý „usvědčí svět z hříchu“ (viz Jan 16,8). Shromáždění, které nepřináší usvědčení těm, kdo žijí v hříchu, protože se snaží kázat přijatelná a příjemná poselství, se neliší od laodicejské církve, kterou vidíme v knize Zjevení. Ježíš se už už chystal vyplivnout toto společenství ze svých úst, protože Mu nedovolili, aby prostřednictvím Ducha Svatého přinášel zbožné pročišťování. Proto této církvi říká: „Hle, stojím u dveří a tluču...“ (Zjevení 3,20) To poukazuje na extrémní nebezpečí poselství, jež lahodí sluchu hledajících.

Když však apoštol Pavel mluví o metodách, které jsou přijatelné pro hledající, říká také toto:

Neboť ačkoliv jsem svoboden od očekávání všech lidí, učinil jsem se dobrovolně otrokem všech, abych jich co nejvíc získal: náboženské lidi, lidi bez náboženství, puntičkářské moralisty, lehkovážně nemorální lidi, ztracence a poražené, i ty bez morálky. Všechny. Nepřijal jsem jejich způsob života. Uchoval jsem si Krista, ale vstoupil jsem do jejich světa a pokusil se pochopit věci z jejich úhlu pohledu. Stal jsem se služebníkem v každém možném ohledu, abych se pokusil přivést ty, s nimiž se setkám, k životu s Bohem.

- 1. Korintským 9,19–22 (The Message)

Přečtěme si znovu tato slova: „... ale vstoupil jsem do jejich světa a pokusil se pochopit věci z jejich úhlu pohledu.“ Nedávno jsem promlouval ke stovkám pastorů a řekl jsem jim, ať zkusí přijít na svou vlastní bohoslužbu jako návštěvník a sledovat ji očima nespasného člověka. Pak jsem dodal: „Jestliže budete upřímní, uděláte pak mnoho velkých změn.“

My v těle Kristově bychom měli být prvními, kdo budou používat nejnovější technologie. Svět by měl od nás čerpat inspiraci a tvořivost. Proč by měly světské věci vykazovat kvalitu, a Boží království pouze druhořadost a zastaralost? Ne. Stejně

jako byl Daniel a ostatní Hebrejci s ním moudřejší než synové nejskvělejšího království tehdejšího světa, Babylonu, měli bychom být i my známí svým inovativním myšlením.

Prohlašujme Boží Slovo v moci Ducha Svatého bez jakéhokoli kompromisu, ale zabalme je tak, aby mohlo být přijato i lidmi mimo církev. Naše poselství musí neposlušným a nespaseným přinášet mocné usvědčení v srdci. Musíme volat po naprostém podřízení se Ježíši Kristu. Musíme kázat, že pokud jej chceme následovat, musíme se Mu stoprocentně odevzdat. Můžeme to však dělat s radostí a svá poselství musíme doplnit novým způsobem. Stát se křesťanem neznamená ztratit nadšení a tvořivost. Naopak. Tyto vlastnosti máme v hojnosti nacházet v Kristu. Pokud máme úctu k maličkým, budeme věnovat čas tomu, abychom kvůli nim přemýšleli kreativně. V tom má Bůh zálibení.

Život přináší, nebo život vysouší?

Přečtěme si, co napsal Petr vedoucím v církvi:

Starší (pastory a duchovní vedoucí v církvi) mezi vámi vybízím, já spolustarší ... Páste (krmte, střežte, vedte a pečujte o) Boží stádo, které je u vás (to je vaše zodpovědnost); dohlížejte na ně ne z donucení, ale dobrovolně, podle Boha, ne z nízké ziskovosti (motivováni výhodami a ziskem, které s tím úřadem souvisí), ale ochotně a radostně, ne jako páni (arogantní, diktátorští a panovační) nad svým podílem, ale jako ti, kteří se svému stádu (shromáždění) stávají vzorem (příkladem křesťanského života).

- 1. Petrův 5,1–3 (AMP)

V církvi dvacátého prvního století najdeme mnoho druhů vedení, pro něž lze použít mnoho různých termínů, pokud bychom je chtěli popsat: tradiční, pokrokové, zákonické, kladoucí důraz

na budování týmu, diktátorské, zmocňující, mikromanažérské, a seznam by mohl pokračovat dál. Celý tento obsáhlý seznam však lze vystihnout dvěma hlavními kategoriemi: život přináší a život vysouší. Rozdíl mezi nimi spočívá v srdci vedoucího.

Někteří vedoucí toho navenek dosáhnou mnoho, ale za sebou zanechávají zraněné, pohmožděné či dokonce mrtvé. Pak jsou vedoucí, kteří toho také mnoho dosáhnou, ale zároveň ty, které vedou, budují. Velmi úzce to souvisí s úctou nebo neúctou v srdci vedoucího.

Lidé, kteří jsou vizionáři, se mohou k budování služby postavit dvěma způsoby. Vedoucí, jenž nemá úctu v srdci, je příčinou pádu maličkých a na lidi se dívá jako na prostředek, který má sloužit jemu a jeho vizi. A pak skutečný vedoucí, jenž buduje život druhých a na svou vizi se dívá jako na prostředek, který má sloužit lidem. Takový vedoucí má úctu k těm, jež mu byli svěřeni do péče. Je zajímavé, že pouhý motiv srdce je schopen v lidech vyprodukovat tak rozdílné výsledky. Ježíš řekl: „Ale moudrost je ospravedlněna svými výsledky.“ (Matouš 11,19; dosl. překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele) Na shromážděních jsem viděl emocionálně vyprahlé lidi (naštěstí jen velmi zřídka), ale také zdravé jednotlivce a rodiny. Vše se točí kolem úcty.

Vedoucí, který má úctu ke svým lidem, je bude povzbuzovat. Jeho největší radostí je vidět, jak ti, kdo mu byli svěřeni do péče, krácejí v důvěrném vztahu s Bohem a dorůstají do svého životního povolání. Kombinace těchto dvou hlavních aspektů křesťanského života ukazuje, co znamená život v pravdě. Přečtěme si, co Jan říká o lidech, jež mu byli svěřeni do péče: „Neboť jsem se velice zaradoval, když přicházeli bratři a vydávali svědectví o tom, že stojíš v pravdě, a o tom, jak chodíš v pravdě. Nemám větší radost, než když slyším, že mé děti chodí v pravdě.“ (3. Janův 1,3–4)

Chodit v pravdě znamená obojí: znát Boha a sloužit Bohu. Ježíš říká, že v den soudu se setká s lidmi, kteří dělali mocné skutky

v Jeho jménu, ale odpoví jim: „Odejděte ode Mne, nikdy jsem vás neznal.“ Minuli totiž nejdůležitější aspekt spasení – důvěrné poznání Boha. Dobrý vedoucí bude klást důraz na vztah s Bohem.

U soudu budou také lidé, kteří Boha znali, ale Bůh v nich neměl zalíbení. Dostali určité dary, aby jimi sloužili v Božím domě, ale svou zodpovědnost zanedbávali. V ten den řekne Pán těm, kteří své talenty zakopali a skryli: „Služebníku zlý a líný!“ (viz Matouš 25,26).

Každý věřící má povolání budovat Boží dům. V Efezským 2,10 je jasně napsáno: „Vždyť jsme jeho dílo, stvořeni v Kristu Ježíši k dobrým skutkům, které Bůh předem připravil, abychom v nich žili.“ Nebyli jsme stvořeni jen proto, abychom někým byli, ale abychom také něco dělali. Je to smutné, když lidé nepřinášejí vyvážené vyučování. Slyšel jsem, jak kazatelé tvrdili: „Nejde o to, co děláme, ale kým jsme!“ Pěkná hříčka se slovy, ale nevyvážený obraz křesťanského života. Když se stáváme věřícími, opravdu přestáváme se svými vlastními skutky. Přesto v Bibli vidíme, že jakmile jsme spasení, začíná pro nás Boží práce. Máme nést ovoce, jež je pak důkazem, že naše víra je opravdová (viz Jakubův 2).

Vyučování, které klade důraz na to, kým jsme, ale zanedbává to, k čemu jsme byli povoláni, vybízí lidi k tomu, aby pouze chodili do církve, ale nikdy do ní nezakořenili a nebyli v Božím domě aktivní. Když jsou lidé v církvi zakořeněni, budou ve svém povolání růst, což pak povede k větší odměně u soudné stolicе Kristovy. V Kristu Ježíši jsme byli stvořeni k tomu, abychom vykonali určité dílo. Toto dílo bylo naplánováno ještě předtím, než jsme byli stvořeni v lůně matky. A jednou budeme vydávat počet z toho, co pro nás Bůh předem připravil (viz Žalm 139,16).

Cílem vedoucího, který má lidi v úctě, je, vidět své maličké, jak krácejí v pravdě a jdou stále dál. Skutečný otec a matka touží po tom, aby jejich dítě došlo dál než oni, aby bylo úspěšnější.

Ježíš řekl, že touží po tom, abychom dělali větší skutky než On. Stejným způsobem bychom měli přemýšlet o těch, kteří jsou našimi následovníky. Vedoucí by měl hořet touhou vidět ty, kteří mu jsou podřízeni, jak toho dosahují. O tom psal apoštol Jan ve svém listu. Mělo by to být jednou z našich největších radostí.

O těchto věcech přemýšlejte

Moudrý vedoucí s dlouhodobou vizí je ten, kdo neustále připisuje svůj úspěch lidem, kterým slouží. (Samozřejmě veškerá chvála, sláva, úcta, čest i díkůvzdání patří Bohu, musíme mít ale na paměti, že Bůh si používá lidi.) Vedoucí projevuje úctu členům svého týmu tím, že chválí jejich snahu. A neměl by to dělat jen tak povrchně, ale od srdce. Jako vedoucí si velmi vážím těch, kdo nám pomáhají dosáhnout naší mise. Jsou pro nás darem z nebe. Hlídám si srdce, abych o našich zaměstnancích nesmýšlel negativně. Díky tomu si k nim mohu uchovat úctu. Pavel napsal:

Konečně, bratři, přemýšlejte o všem tom, co je pravdivé, ušlechtilé, spravedlivé, čisté, milé, co má dobrou pověst, jestli je nějaká ctnost a jestli je nějaká chvála, cokoli je hodno chvály ... a záměrně si takových věcí všímejte.

- Filipským 4,8 (AMP)

Vzpomínám si na jeden okamžik v našem manželství, kdy jsem v určité oblasti ztratil o Lise iluze. Upřímně musím přiznat, že jsem z ní vůbec neměl radost. Můj špatný postoj celé měsíce pomalu narůstal. Nelepšilo se to, ale naopak to bylo stále horší. Jednou, když jsme se pohádali, jsem bouchl dveřmi a odešel ven na louku. Nechtěl jsem jí být nablízku. Mrmlal jsem si pro sebe a stěžoval si na ni Bohu po celou cestu. Když jsem došel až na louku, zřetelně jsem ve svém srdci zaslechl: „Synu, chci, abys přemýšlel o tom, co Lisa dělá dobře, a děkoval Mi za to.“

Je jasné, že jsem v tu chvíli jen těžko hledal cokoli pozitivního. Jednu věc jsem však dokázal najít: byla skvělou mámou. Ve své frustraci jsem si však nebyl jistý, jestli najdu ještě nějaké další kladné vlastnosti. Jakmile jsem začal děkovat Bohu za to, že je skvělou mámou, napadla mě další věc. Děkoval jsem Bohu i za tuto oblast, a vzápětí mi na mysl přišla další. Tak to pokračovalo docela dlouhou dobu, až jsem nakonec dospěl do bodu, kdy jsem žasl nad tím, jak úžasnou ženu mám. Stalo se něco zajímavého: začal jsem se na naši situaci dívat z úplně jiného úhlu. To mě přivedlo k poznání, že jsem po celou tu dobu, kdy jsem z ní byl rozladěný, nebyl dobrým manželem. Vrátil se mi zdravý rozum a všechno jsem najednou viděl jinak. Uviděl jsem to z Božího pohledu.

Vrátil jsem se domů a začal Lise vyjmenovávat všechny vlastnosti, kterých si na ní vážím, a mluvit o všech věcech, které jsou na ní výjimečné. Mluvil jsem a mluvil a mluvil... plynulo mi to ze srdce samo. Když jsem předtím odcházel ven do polí, vypadala velmi našťavaně, až jsem si říkal, že bude nějakou dobu trvat, než se usmíříme. Protože jsem však k ní měl opravdovou úctu, která ze mě sama plynula, došlo k okamžitému usmíření. Od toho dne jsme v našem manželství zažívali uzdravení a obnovení a už jsme se nikdy nevrátili tam, kde jsme byli tenkrát, když jsme se stále hádali.

Totéž bude platit i o našich dětech, zaměstnancích, studentech i členech církve, pokud budeme dělat, co se píše v listu Filipským 4,8. Přemýšlejme o tom, co je dobré, milé a příjemné na těch, o něž se staráme. Zamysleme se, jak cenní jsou pro našeho Otce. Jsou to Jeho synové a dcery. Pokud nejsou spasení, soustředme se na fakt, že Ježíši stáli za to, aby za ně zemřel. Budeme-li takto jednat, uchráníme své srdce před neúctou a budeme požehnaní.

To ovšem neznamená, že se vyhneme nápravě, když to bude potřeba. Nápravu je třeba vykonávat přesně a efektivně. Naše děti a

zaměstnanci vědí, že si nedržíme nevraživost ani zášť. Mnohokrát prohodili něco o tom, že jsme přísní. Jakmile ale napomínání skončí, dokážeme se krátce nato spolu smát či vtipkovat. Tuto lekci jsem se naučil od samotného Boha. Když nás kárá a napomíná a my na to zareagujeme správným způsobem, okamžitě nám odpouští a zapomíná na to. Nedrží to v sobě. Nejedná tak, abychom dál museli nést část hanby. Tak jedná nepřítel. Bůh však naše chyby vhodí do moře zapomnění. Žádá nás jen o jediné: abychom se z Jeho napomenutí poučili a stejnou chybu neopakovali. Náš Otec je plný myšlenek o lásce, úctě a naději. Je jich mnohem víc než zrněk písku na celé zemi (viz Žalm 139).

Když si vedoucí váží svých maličkých, uvolňuje tím Boží dary v jejich životech. A když jejich dary vzkvétají a rostou, má z nich na oplátku užitek on, protože prostřednictvím darů lidí, kteří jsou u něj ve sboru, dochází k naplňování vize, kterou pro ně má. Setkal jsem se s pastory, kteří se svými zaměstnanci mluví svrchu. Nechápu to. Mluví s nimi velmi tvrdým, panovačným tónem a způsobem, jako by byli úplně hloupí. Titíž vedoucí pak říkají: „Mně se zkrátka nedaří najít schopné, kompetentní lidi. Potřebuji lepší zaměstnance.“ Nedivím se tomu. Neváží si svých lidí, proto nezískají žádnou odměnu.

Finance

Tak jako vedoucím prokazujeme úctu prostřednictvím financí, i maličkým budeme prokazovat úctu stejným způsobem. Před několika lety jsem pomáhal Lisině osobní asistenci s financemi. Plánovali jsme její měsíční rozpočet. V té době jsme svým zaměstnancům platili podle standardních platových měřítek, která byla běžná v křesťanských službách v Colorado Springs. Sečetl jsem její náklady a zjistil jsem, že s penězi vychází jen tak tak. Vyhrkl jsem: „Z takového platu se nedá pořádně žít.“ Moje žena, která stála poblíž, s tím naprosto souhlasila.

Okamžitě jsem zvedl telefon a volal našemu účetnímu. Řekl jsem mu: „Právě jsem pracoval na rozpočtu Lisiny asistentky. Neplatíme jí dost. Nikdo z našich zaměstnanců by neměl žít z tak nízkého příjmu. Chci, aby se plat všech našich zaměstnanců zvedl až na (uvedl jsem určitou sumu) ročně. A je mi jedno, jestli jsou to lidé, kteří pouze odesílají poštu nebo zvedají telefony.“

V telefonu bylo chvíli ticho, a pak náš hlavní účetní řekl: „Jestli to uděláš, lidi se budou rvát o to, aby mohli u tebe pracovat.“

Odpověděl jsem mu: „To není důvod mého rozhodnutí. Lidé v našem týmu věnují život tomu, aby nám pomáhali ve službě Bohu. Je potřeba, aby byli dobře zajištěni.“

Toho dne byl plat navýšen docela velkému počtu našich zaměstnanců. Bylo to pro ně velké překvapení a přijali tuto novinku s vděčností. Jedna mladá žena plánovala, že v tom týdnu podá výpověď. Chtěla se odstěhovat zpět ke své rodině do jiného státu, protože její finanční situace byla obtížná. Toho dne jí byl roční plat navýšen o pět tisíc dolarů. Nakonec výpověď nepodala.

Po této události u nás zůstala léta a brzy byla povýšena na vedoucí oddělení. Stala se jednou z nejproduktivnějších a nejcennějších zaměstnankyň, které jsme kdy měli. Během dalších let, které jsme spolu prožili, se posouvala vpřed mílovými kroky. Když pomyslím, o co by ona i naše služba Messenger International přišly, kdyby nás opustila kvůli nedostatku peněz, až mě zamrazí.

Naší odměnou nebyla pouze tato žena. Zažívali jsme ji v celé službě. Produktivita našich zaměstnanců jako celku najednou vzrostla, a od té doby stále roste. Přešli jsme na novou úroveň efektivity. Prokázali jsme úctu svým zaměstnancům a výsledkem byla větší produktivita práce.

Je na místě uvést malé upozornění. Už dřív jsem napsal, že Bůh se staví proti tomu, aby si někdo nárokoval úctu, aby ji

vyžadoval. Po úctě bychom měli toužit pouze ze dvou důvodů: zaprvé, abychom ji v srdci odevzdávali Bohu; zadruhé kvůli tomu, kdo nám ji prokazuje, protože víme, že získá velkou odměnu. Na počátku své služby jsem pracoval jako pomocný pastor pro velký sbor. Dostával jsem minimální mzdu. Náš celkový měsíční příjem se rovnal našim výdajům na bydlení a jídlo, takže nám nezbývalo na to, abychom si mohli koupit oblečení nebo nábytek. Takový plat nám nabídli a my jsme s tím souhlasili. Nechtěli jsme se chovat jako nádeníci, kteří si nárokují více.

Po prvním roce nám zvýšení platu nenabídli. Nepřidali nám ani po dvou letech. To už jsme ale měli dvě děti. Naše životní náklady narůstaly a my jsme byli stále na stejné finanční úrovni jako v den, kdy jsme začínali.

Během těch dvou let několikrát za mnou přišel jiný pomocný pastor a chtěl, abych s ním a několika dalšími pomocnými pastory šel za hlavním pastorem požádat o zvýšení platu.

Vždy jsem mu řekl, že se do toho nezapojím. Doporučil jsem mu, aby to nedělali ani oni. „Není na mně, abych jim říkal, jak si mě mají vážit, jak mi mají projevit úctu,“ byla vždy má odpověď.

Můj přítel však namítal: „Johne, abychom s manželkou vyšli, musí nám rodiče posílat peníze, proto potřebujeme víc.“

Řekl jsem mu, že je mi to líto, ale že budu dál důvěřovat Bohu. Snažil jsem se mu pomoci ve víře a vysvětlit mu, že naším zdrojem je Bůh, ne výplatnice. Moc to nepomohlo.

Nemůžu říct, že bychom s rodinou nebyli pod tlakem. Zažívali jsme však pokoj a nikdy nám během těch let nic nescházelo. Měli jsme doma jen málo nábytku: postel, které chybělo čelo, dvě malá křesílka, několik stolků a lampiček, kuchyňský stůl a židle na podlaze bez kobereců. To bylo všechno. Přesto jsme byli

svědky, jak se náš dům během jednoho roku zaplnil nábytkem. A většinou šlo o velice pěkné kousky vyráběné na míru. Žasli jsme nad Božím zaopatřením.

Po dvou letech nás náš pastor uvolnil ke službě cestujících kazatelů. Už jsme nebyli na jeho výplatnici. Měli jsme našetřeno tři sta dolarů a splátky za dům a auto činily víc než tisíc dolarů měsíčně. Aby to bylo ještě zajímavější, během jedné modlitby mě Bůh vedl k tomu, abych nepsal pastorům a vedoucím a nenabízel se, že k nim přijedu sloužit. Řekl mi, že Mu mám důvěřovat.

Na konci listopadu roku 1989 jsem měl dvě domluvená místa, kde jsem měl kázat. Prvním byl malý sbor o počtu asi sto lidí, který se scházel v budově pohřební služby v Jižní Karolíně. Tam jsem měl jet první týden v lednu. Tím druhým místem byla malá církev s dvěma sty lidí v Tennessee, kam jsem měl jet na konci února. V prosinci nám končila výplata z našeho sboru. Museli jsme důvěřovat Bohu.

Kdybych se nenaučil důvěřovat Bohu v oblasti financí, když jsme ještě byli pomocní pastoři u nás ve sboru, nebyl bych nyní schopen tuto situaci zvládnout. Byla by to pro mě příliš velká překážka. Hledal bych zaopatření u lidí, místo u Boha. Pravděpodobně bych se uchýlil k žádostem o peníze či plánování, jak je sehnat. Pohltilo by mě to tak moc, že bych tomu věnoval čas, který jsem měl věnovat hledání Boha a poselství, jež jsem měl přinést Jeho lidu.

Malý plat, který jsem pobíral od našeho sboru, pro mě nakonec byl obrovským požehnáním. Kdybych tehdy svého přítele poslechl a šel s ním za hlavním pastorem říct mu, jak nás má platit (ctít), nevím, kde bychom dnes byli. Během prvního roku naší samostatné služby jsme museli mít víru, že dostaneme tisíc dolarů týdně. V době, kdy píšu tuto knihu, musíme věřit, že týdně dostaneme víc než sto dvacet pět tisíc dolarů, abychom

udrželi službu v chodu. Je to opravdu úžasné. Během třiceti let, co naše služba funguje, jsem neprobděl jedinou noc kvůli starostem o peníze.

Pokud pracujete pro někoho jiného, pracujte z celého srdce za platových podmínek, které jste si dohodli. Když svému zaměstnavateli prokážete úctu tím, že budete odvádět skvělou práci, do níž vložíte celých sto procent, Bůh na oplátku prokáže úctu vám. Odměna přijde buď od vašeho zaměstnavatele, nebo nějakou jinou cestou, podle toho, jak se Bůh rozhodne. Ať tak či onak, svou odměnu získáte. Když nám náš sbor vyplácel malý plat, Bůh nám velmi poželhal. Dům byl plný nábytku, měli jsme auto, měli jsme co jíst. Žili jsme si nad rámec toho, co nám umožňoval náš příjem. V Bibli se píše: „Lepší je málo, které má spravedlivý, než bohatství mnoha ničemů.“ (Žalm 37,16) Tento verš se pro nás stal skutečností. Bůh byl tím, kdo nám vždy poželhal.

A jaký závěr z toho plyne? Jestliže jste zaměstnanci, buďte si stoprocentně jistí, že pokud prokážete úctu Bohu tím, že svému zaměstnavateli dáte celých sto procent, získáte odměnu. Na druhé straně ale také platí, že jako zaměstnavatel získáte velkou odměnu plynoucí z darů, jež mají vaši zaměstnanci, pokud jim prokážete úctu. Zaměstnavatelé a pastoři, Bůh ve vašich lidech skryl obrovskou odměnu. Musíte ji uvolnit. Mějte k nim úctu v každé podobě.

14

Úcta v rodině – úcta k dětem

Po sedmi letech služby v místní církvi a téměř třiceti letech služby po celém světě jsem zjistil, že největší potřeba úcty není v církvi ani na pracovišti, ale v rodině. Pravdou je, že kdyby otcové a matky byli příkladem úcty ve svých domovech, velmi mnoho by z toho vytěžila jak společnost, svět, tak i církve. Není totiž možné, aby se to pak nešířilo dál k lidem kolem nás.

Slova rodičů mají moc

V předchozí kapitole jsem psal o tom, jak je důležité, aby děti ctily své rodiče. Ale i opak je pravdou. Ctít znamená vážit si. Pokud si vážíme svých dětí, budeme se k nim chovat a mluvit s nimi takovým způsobem, aby v životě vzkvétaly.

Neustále slýchávám rodiče, jak se svými dětmi mluví tak ponižujícím způsobem, až se mi chce z toho plakat. Například otec, který se svou jemnou dcerou jedná velmi drsně a mluví s ní sprostě. Nebo otec, který na hřišti kritizuje dovednosti svého syna. Občas potkám matku, která se chová, jako by ji děti zahanbovaly, a veřejně je ponižuje. A tak bych mohl pokračovat dál.

Když moje manželka byla teenager, došlo k něčemu, čemu se dalo snadno zabránit. Lisa byla aktivní pubertářka a nikdy si nedělala příliš velké starosti s váhou. Vážila se vždy jen na letním táboře a na pravidelných lékařských prohlídkách. Nárůst váhy byl pokaždé jen známkou toho, že normálně roste.

Lisa asi rok plavala za dva plavecké týmy. Díky tomu mohla jíst prakticky cokoli a kdykoli. Potom se zranila a kvůli tomu během prvního ročníku na střední škole musela vynechat tréninky. Tím se její fyzická aktivita snížila, ale ona pořád jedla stejné množství jídla jako předtím.

Když jednou přišla ze školy, otec si ji zavolal. Podíval se na ni, přejel ji pohledem shora dolů, a velice nepěkně jí řekl, ať se otočí. Po chvíli prohlásil: „No teda, ty džíny jsou ti pěkně těsné! Kolik vlastně vážíš?“ Řekla mu váhu, kterou měla v létě na táboře.

„No to ani náhodou! Na to zapomeň. Máš nejmíň šedesát kilo! Běž se zvážit.“

S pocitem hanby a zmatku se vydala do koupelny, kde měli osobní váhu. Lisa překvapeně zjistila, že váží skoro šedesát pět kilo.

Vrátila se a řekla otci, kolik váží. Otec jí velmi nepěknými výrazy sdělil, že to je podle něj až příliš. Že nevypadá přitažlivě a že ji nikdo z kluků nikdy nepozve na rande. Když skončil svou přednášku, Lisa šla do svého pokoje a pořádně si prohlédla své tělo. Poprvé v životě je opravdu nenáviděla.

Od toho okamžiku se pro ni její váha stala hnací silou života. Začala ji sledovat až příliš a stále se zaobírala myšlenkami o své postavě. Začala běhat a zmenšila porce jídla. Její snaha se začala vyplácet. Kluci si jí začali všimnout a jí se jejich pozornost velmi líbila. Nakonec došla k závěru: *Pokud budu štíhlá, budu dobrá a hodná lásky a pozornosti. Pokud budu tlustá, nebude to tak.*

Kvůli takovému smýšlení se dostala do bludného kruhu. Nakonec to skončilo anorexií a bulimií. Lisa jídlo milovala i nenáviděla. Moc ráda jedla, ale nenáviděla se, když byla tlustá. A tak se uchýlila k projímadlům a podobným prostředkům, aby si tělo vyčistila. Protože byla ještě velmi mladá, její tělo si na ně rychle zvyklo. Nakonec skončila v nemocnici, protože v jejích střevech víc než měsíc nedošlo k žádnému pohybu. Když jí bylo dvacet dva let, Bůh ji ve všech oblastech uzdravil. Její mocné svědectví si můžete přečíst v knize *You Are Not What You Weigh* (*Tvá váha nejsi ty*).

Člověk se ale musí ptát, jestli by se tomu všemu dalo předejít, kdyby s ní tenkrát otec jednal jinak. Co kdyby použil nějaký jiný způsob, jak přistoupit k problémům s váhou a stravou? Neměla by pak Lisa o sobě jinou představu?

V našem manželství jsem jasně viděl, jak to funguje. Když jsem si Lisu vzal, vážila padesát dva kilo. Řekl jsem si, že jí budu velmi často říkat, jak je krásná a že vypadá skvěle. Nepřestával jsem svou ženu chválit ani po prvním roce manželství, ani když byla těhotná nebo když kojila.

Pořád jsem jí říkal: „Jsi krásná.“ „Kdybys mi ve dvaceti řekla, že moje žena bude po všech těch letech manželství vypadat tak nádherně, byl bych nadšený!“ Nebo: „Teď vypadáš líp, než když jsem si tě bral!“ A všechno to tak i myslím, protože takto ji zkrátka vidím. Myslím, že to je moje velká výhoda. Neustále totiž hledám cesty, jak Lisu vybudovat. Jsem její manžel, a to je jedna ze zodpovědností, které od Boha mám.

Pavel na toto téma píše: „Takto jsou povinni i muži milovat své ženy jako svá těla. Kdo miluje svou ženu, miluje sebe. Neboť nikdo nemá své tělo v nenávisti, ale *živí* je a pečuje o ně, jako i Kristus o církev.“ (Efezským 5,28–29) Všimněme si výrazu *živí*. Znamená to, že tělu poskytuje to, co potřebuje k růstu. Neustále

hledám cesty, jak živit svou ženu prostřednictvím slov. O tomto tématu se zmíním do větší hloubky v příští kapitole, protože s úctou také souvisí.

Když jsem takto „živil“ svou manželku, ona dál věřila Boží moudrosti a zaslíbením, která jí Bůh dal, když ji uzdravil. Bůh dál řešil to, co jí dělalo starosti. Tím, že jsem jí byl oporou, jsem vytvořil atmosféru, v níž moje žena mohla bez překážek důvěřovat Bohu. Po třiceti sedmi letech manželství a po čtyřech dětech stále váží tolik jako v době, kdy jsme se vzali. Necvičí nijak pravidelně, takže by někdo mohl říct, že to má dané geneticky. Já však vím své, protože si velmi dobře vzpomínám na tu ustrašenou, nejistou dívku, která ve dvaceti letech těžce bojovala se svou váhou.

Děti jsou odměnou

Neúctu vůči dětem nemusí rodiče vyjadřovat pouze tvrdými či negativními slovy, ale také tím, že ve vhodný čas zanedbávají chválu a přijetí. Děti potřebují časté povzbuzování, usměrňování a ujišťování. To, že je milujeme a vážíme si jich, musí nejen slyšet, ale také vidět. Pokud tomu tak není, je velmi pravděpodobné, že ty věci budou vyhledávat na špatných místech. Synové a dcery touží po uznání. Pokud se rodiče soustředí na jejich chyby či špatné vlastnosti, vysílají jim špatný signál a sklídí pak přesný opak toho, co jejich děti potřebují k tomu, aby rostly a dospívaly správně.

K velké škodě může dojít v případě, kdy by stačilo jen pár správných slov ujištění, jež by všechno napravila a ke zranění by vůbec nemuselo dojít. Ironií osudu je, že takoví rodiče vůbec nevidí, že mají lví podíl na výsledku. Jsou frustrovaní a stěžují si přátelům, jak těžké to se svými dětmi mají. Přitom ve většině případů mohli předejít právě těm věcem, na které si stěžují, kdyby chyby svých dětí napravovali s úctou.

Slova otce či matky mají v životě dítěte velmi velkou váhu. Když dítě neustále poslouchá slova o svých slabostech, neúspěchu a

porážce, výsledkem v jeho životě mohou být obrovské zábrany až závažná onemocnění. Rodiče jsou často čím dál víc znechucení chováním svého dítěte, protože se zdá, že je stále horší, ale právě tím začíná zlověstný kruh. Pokud se s tím včas nejedná, nesprávné chování rodičů způsobí, že přijdou o odměnu, kterou Bůh dává prostřednictvím dětí:

Hle, synové jsou dědictví od Hospodina, plod lůna je mzda.

- Žalm 127,3

V tomto verši vidíme přímou zmínku o zaslíbené odměně, která přichází prostřednictvím našich dětí. Proč víc rodičů nepřemýšlí o tomto zaslíbení, které se týká vztahu rodič – dítě? Bohužel se spíše zdá, že dochází k pravému opaku. Často slychávám, jak si rodiče na své teenagery stěžují: „Kdybych ho jen tak mohl zamknout doma v pokoji a pustit ven, až mu bude dvacet.“ Nebo: „Proč ty pubertální roky nemůžeme nějak přeskočit?“ Vzpomínám si, že jsem podobné hlášky slyšel, když naši kluci byli ještě batolata. Začalo mi to dělat starosti. Říkal jsem si totiž: *To se i moji chlapečci promění v taková monstra, až přijdou do puberty?*

Dostalo se mi však náhledu, který jiní rodiče často nezažijí. Dovolím si podělit se s vámi o něj. Když naši dva nejstarší synové byli ještě batolata, sloužil jsem jako pastor mládeže. Jelikož jsem se účastnil pastorského poradenství, získal jsem „přístup“ do mnoha rodin. Netrvalo dlouho a všiml jsem si určitého vzorce. Zjistil jsem, že pokud rodiče veškerou svou energii soustředili na kritizování negativního chování svých dětí, bylo to s dětmi stále horší a horší. Když ale rodiče o svých dětech mluvili v souladu s Božími zaslíbeními, staly se tyto děti nakonec tím, co o nich rodiče promlouvali. Když se podíváme na Pavlův druhý dopis Korintským, dává to naprostý smysl: „... když nehledíme na věci viditelné, ale na neviditelné; neboť viditelné věci jsou dočasné, neviditelné však věčné.“ (2. Korintským 4,18)

Boží zaslíbení se nacházejí v oblasti neviditelné pravdy vytyčené v neměnném Božím Slově. To by mělo být naším zaměřením. S Lisou pravidelně promlouváme Boží zaslíbení nad svými dětmi. Než se naučily mluvit, říkali jsme o nich „Hospodinovi učedníci (vyučovaní Bohem a poslušni Jeho vůli), a hojný bude pokoj tvých synů“ (viz Izajáš 54,13). A také, že jsou našimi šípy (viz Žalm 127,4), zrozenými k zázrakům a divům (viz Izajáš 8,18). A mnoho dalších překrásných zaslíbení z Božího Slova.

Velmi pečlivě jsme jim vybírali jména. Nejprve jsme si zjistili, jaký mají význam, a pak jsme se modlili za Boží vedení. Chtěli jsme jim dát takové jméno, které bude charakterizovat to, kým se stanou. Náš prvorozený se jmenuje Addison David. Jeho jméno znamená „milovaný, hodný důvěry“. Náš druhorozený syn je jmenuje Austin Michael a jeho jméno znamená „královský, ten, který je jako Bůh“. Třetího syna jsme pojmenovali Joshua Alexander a znamená to „Bůh zachraňuje a obhajuje lidstvo“. Čtvrtý syn se jmenuje Arden Christopher, což znamená „žhavý a ohnivý, ten, který je jako Kristus“.

Pokaždé, když vyslovíme jejich jméno, uvědomujeme si, co nad nimi promlouváme. Jako rodiče máme Bohem danou výsadu a autoritu uvolňovat požehnání do jejich životů. Každý z našich synů dorůstá do charakteristiky svého jména nikoli proto, že to vyznáváme, ale proto, že věříme tomu, co říkáme.

Měli jsme někdy příležitost vidět, že jsou přesným opakem toho, jak jsme je pojmenovali? Bylo by naivní si myslet, že ne. Byly doby, kdy se chovali naprosto jinak, než co jejich jména znamenají. Museli jsme přijít s nápravou a disciplínou, jednali jsme s jejich nesprávným chováním a ochraňovali jsme to, co bylo vysloveno o jejich charakteru. (Poznámka na okraj: zbožný konflikt je dobrý, když ale zaútočíme na charakter, místo abychom jednali s chováním, může to být zničující.)

Rodinná tragédie

Jako pastor mládeže jsem zažil i jinou životní lekci. Tragédii, která vznikla kvůli tomu, že rodiče nechtěli své děti káznit a vést k disciplíně, když to bylo potřeba. Než se dostanu k tomu, co jsem na vlastní oči viděl, uvedu příklady z Bible.

Král David měl s různými manželkami mnoho synů. Zaměříme pozornost na dva z nich: na nejstaršího Amnána a na jeho třetího syna Abšalóma. Amnón se zachoval velice ohavně ke své nevlastní sestře Támar, jež byla vlastní sestrou Abšalóma. Předstíral, že je nemocný a požádal svého otce, aby mu Támar přinesla jídlo. Když přišla, poslal všechny služebné pryč a znásilnil ji. Pak začal nenávidět už jen pohled na ni, takže ji ze své komnaty vyhnal. Zneuctil královskou dceru a zničil jí život tím, že na ni přivedl takovou hanbu.

Amnónova bezbožnost velmi rozhněvala jeho bratra Abšalóma. Nenáviděl svého nevlastního bratra za to, že zneuctil jeho sestru. V tichosti vyčkával. Byl si jistý, že král David za to Amnána spravedlivě pokárá a potrestá.

Čas ubíhal, ale nic se nedělo. Přestože král z toho neměl radost, neudělal nic. Abšalóm byl naprosto zoufalý. Vzal svou sestru Támar k sobě a postaral se o ni.

Kdysi nosila překrásné královské roucho určené panenským dcerám krále, nyní byla oděna hanbou. Překrásná mladá dívka, které si kdysi lidé velice vážili, žila nyní v izolaci. Kdo by si ji chtěl vzít za manželku, když už nebyla panna? Nebylo to fér. Její život byl zničený, zatímco muž, který jí tuto ohavnost učinil, si žil vesele dál, jako by se nic nestalo. Ona musela nést veškerou tíhu a její život byl v totálních troskách.

Abšalóm den za dnem pro svoji sestru truchlil. Sen o princezně byl nyní jeho noční můrou. Čekal celý rok, přesto jeho otec

neudělal vůbec nic. Vedle nenávisti k Amnónovi začala v jeho srdci narůstat také nelibost vůči otci.

Uběhly dva roky a nenávist k Amnónovi přerostla v myšlenky na vraždu, kterou si Abšalóm pečlivě naplánoval, aby pomstil svou sestru. Proč by to neměl udělat, když ti, kdo měli autoritu jednat v této záležitosti, nic neudělali? Abšalóm uspořádal hostinu pro všechny Davidovy syny, a když to Amnón nejméně čekal, zabil ho a utekl do Gešúru. Jeho pomsta na Amnónovi byla dokonána. Avšak temná zášť vůči otci kvůli tomu, že nic neudělal, hořela stále silněji, i když byl ve vyhnanství. Dříví na oheň přidala ještě další otázka, jíž se užíral: *Proč pro mě otec nikoho neposlal?* Urážka se nakonec proměnila v nenávist.

Abšalómovy myšlenky byly stále víc otrávené jedem hořkosti, až se stal odborníkem na Davidovy slabé stránky. Jeho život zahalilo pozlátko kritiky. Přesto stále doufal, že jej otec zavolá zpátky. David to však neudělal, a to jeho nenávist jen umocnilo.

Představte si, co si asi myslel: Můj otec je lidmi tak opěvován, ale oni jsou slepí a nevidí jeho opravdovou povahu. Jde mu jen o sebe a Boha používá jako zástěrku. Je mnohem horší než jeho předchůdce Saul! Ten přišel o trůn a království, protože odmítl zabít krále Amálekvců a ušetřil několik nejlepších kusů ovcí a býků. Můj otec ale spáchal cizoložství se ženou svého nejvěrnějšího muže, a pak se snažil svůj hřích zamaskovat a nechal zabít toho, kdo mu byl věrný až k smrti. Je to vrah a cizoložník. A právě proto Amnóna nepotrestal!

Abšalóm strávil v Gešúru tři roky. David překonal smutek ze smrti svého syna Amnóna a Jóab jej přesvědčil, aby Abšalóma zavolal zpět do Jeruzaléma.

Čas ubíhal. Abšalómova nenávist rostla. Začal k sobě shromažďovat ty, kteří podobně jako on nebyli spokojeni s

jeho otcem. To se mu povedlo, protože se všem lidem otevřel. Byl ochoten naslouchat jejich stížnostem, přičemž celou dobu opakoval, že kdyby byl králem on, pomohl by jim, ale bohužel králem není. Soudil případy, na které jeho otec neměl čas. Je možné, že se rozhodl soudit, protože se jemu samotnému v životě nedostalo spravedlnosti. Zdálo se, že má o lid opravdový zájem. V Bibli se píše, že Abšalóm ukradl srdce Izraele a odvrátil je od svého otce Davida. Měl však o ně skutečný zájem, nebo mu šlo jen o to, jak svrhnout svého otce, kterého nyní tolik nenáviděl?

Abšalóm si získal Izraelce a povstal proti svému otci. Konflikt nabral na síle a král David musel nakonec uprchnout, aby si zachránil život. Chvilí se zdálo, že Abšalóm se prohlásí za nového krále, všechno ale dopadlo jinak. Byl zabit, když se rozhodl pronásledovat Davida. K tomuto soudu došlo ve chvíli, kdy David nařídil, že se jeho synovi nesmí nic stát.

Abšalóma šířaly vlastní nenávist a hořkost. Byl mužem, který měl obrovský potenciál, byl dědicem trůnu, ale na vrcholu všeho zemřel. Dalo se tomu předejít, kdyby jeho otec přinesl Amnónovi nápravu? To je docela možné. A co Támar? Pravděpodobně zůstala sama a zahořklá. Byl by její život jiný, kdyby její otec Amnóna potrestal? Určitě ano. Myslím si, že by k těmto tragédiím nemuselo dojít, kdyby David svým dětem projevoval úctu tím, že by je káznil. Tím, že David odmítl potrestat jednoho ze svých synů, znevážil všechny své děti.

Znevážení kvůli nevykonané kázni

Nyní se vrátím k tomu, co jsem zažil jako pastor mládeže. Mnozí z rodičů, kteří za mnou přišli do kanceláře prosit o radu, nevěřili, že vyžadování kázně u dětí je důležité. Zkrátka odmítali káznit své děti stejně jako král David. Byli přesvědčeni, že neposlušnost svých synů a dcer vyřeší tím, že je budou „milovat“. Takový přístup ale nefunguje. Jejich děti byly opravdu ve strašném stavu,

byly vzpurné a neuctivé, a chovaly se tak všude, kde přicházely do styku s nějakou autoritou, tedy ve škole, v práci, na skupince mládeže a podobně.

Je zajímavé, že tito mladí lidé, kteří místo disciplíny dostávali „lásku“, měli své rodiče v opovržení. Bylo to ironické, ale zároveň velmi smutné. Rodiče se snažili získat si lásku svých dětí, dostalo se jim ale naprosto opačné reakce. Je to smutné, protože jejich děti učinily rozhodnutí, která jejich rodinu stála hodně trápení po mnoho dalších let.

Velmi jasně si vzpomínám, jak jsem napomenul jednu slečnu, která velmi nepěkně mluvila se svými rodiči u mě v kanceláři. Říkal jsem si v duchu: *Proč to vlastně dělám? Proč ji nenapomenou rodiče?* Snažili se „milovat“ své děti, a tím je vyvést ze špatného chování. Ve skutečnosti se ale v Božím Slově píše, že máme dělat něco úplně jiného. Rodič, který své dítě nevychová a nekárá, ho ve skutečnosti nenávidí:

Kdo zadržuje svou hůl, nenávidí svého syna, kdo ho však miluje, usilovně ho kázní.

- Přísloví 13,24

Byl jsem svědkem toho, jak tito mladí lidé dospívají a mají zkažený život. Dostali se do problémů, kterým se dalo vyhnout, kdyby se jim během dětství a mládí dostalo správného vychování. Proč? Protože: „Hůl a pokárání dá moudrost, ale chlapec ponechaný sám sobě dělá hanbu své matce.“ (Přísloví 29,15) Proč tito rodiče nenaslouchali Boží radě? Mysleli si, že jsou moudřejší, a v podstatě tím znevážili jak Boha, tak své děti.

Tento vzor se stále opakoval: když rodiče nekáráli a nenapravovali své dítě, skončilo to tak, že dítě nakonec svými rodiči opovrhovalo. Na druhé straně ale když byli rodiče příliš tvrdí a neměli ke svým dětem úctu, jejich děti je pak nesnášely.

Často si nesly zranění na duši, které pak způsobilo poruchy osobnosti. Spousta z nich bojovala s nejrůznějšími strachy.

Zjistili jsme, že když se naše děti nechovaly správně, káznění bylo nejúspěšnější, když přišlo rychle a bylo přesné. A pak už bylo po všem. Není zdravé stále v sobě nosit hořkost a připomínat druhým chyby. Zanedlouho po ukáznění jsme všichni byli zase samý smích a objímání. Když dětem odpustíme, je to, jako by se vůbec nic nestalo. Když nám Bůh odpustí, na naše hříchy už nevzpomíná. Kázeň způsobí, že se děti ze svých chyb poučí, ale dál svou vinu nenesou.

V naší rodině byla Lisa tou, která našim dětem projevovala úctu tím, že se o ně starala, milovala je a byla k nim něžná. Já jsem byl tím silnějším představitelem stálé, zbožné disciplíny. Naučili jsme se těžit ze silných stránek toho druhého. Díky Lisině příkladu jsem se naučil víc si s dětmi povídat a používat něžnost. Lisa se z mého příkladu naučila znát hodnotu vedení ke kázni. Spojili jsme své silné stránky, které nám Bůh dal, a díky tomu v životě svých dětí vidíme Boží požehnání.

Odměna, která přišla dřív, než jsme ji čekali

Náš nejstarší syn Addison absolvoval střední školu s vyznamenáním a poté ho přijali na jednu z deseti nejlepších podnikatelských univerzit v zemi. Studium měl začít v září roku 2005.

Každý rok o prázdninách nám pomáhal ve službě. Byla to jeho letní brigáda. Na začátku července mi telefonoval. Jeho hlas zněl trochu nervózně. Zeptal se mě: „Tati, můžu si s tebou o něčem promluvit?“

Okamžitě mi bylo jasné, že jde o něco důležitého. Odpověděl jsem: „Jasně, o co jde?“

Řekl mi: „Tati, já nechci v září nastoupit na univerzitu. Chtěl bych dál pracovat pro vaši službu. Chci tobě a mámě pomáhat šířit Boží Slovo.“

Moje odpověď přišla záhy. Věděl jsem, že je velmi blízko Bohu a že by s tím za mnou nikdy nepřišel, aniž by se za to předtím modlil. V srdci jsem vnímal, že to je správné. Byl jsem tím nadšený a poctěný. Odpověděl jsem mu tedy: „To by bylo skvělé! Moc rádi tě budeme mít jako spolupracovníka na plný úvazek.“

Nyní vám řeknu, k čemu došlo během dalšího roku a půl. Jen několik měsíců poté, co pro nás začal Addison pracovat, přišel za mnou náš vedoucí personálního oddělení a doporučil mi, abych Addisona povýšil na místo vedoucího pro církevní styky. Toto oddělení fungovalo již několik let a mělo za úkol spolupracovat se sbory a pastory a dodávat jim materiály a vyučování k našim knihám. V době, kdy píšu tuto knihu, je ve Spojených státech asi dvacet pět tisíc sborů, které je využívají. V Austrálii je používá pravidelně asi tisíc sborů.

Doporučení na povýšení nepřišlo proto, že Addison je náš syn. Mým požadavkem bylo, aby naše děti neměly žádné výsady. Spíš si myslím, že to často mají mnohem těžší, protože musí zvládat jednak to, že jsme rodina, ale také to, že jsme jejich zaměstnavatelé. Když náš vedoucí zaměstnanců přišel za mnou s touto žádostí, věděl jsem, že se zakládá pouze na výkonu a schopnostech našeho syna.

Souhlasil jsem, a ještě dnes žasnu nad výsledkem. Během dalšího roku se naše oddělení styku s různými sbory ztrojnásobilo. Všude, kam jsme jeli, nás vítali a vyprávěli svědectví o tom, jaký skvělý vztah mají jejich pastoři se skupinou lidí, kteří pracují v Addisonově oddělení. Addison má úžasný dar motivovat a budovat tým, a jeho nadšení je nakažlivé. Díky jeho vedení a jeho lidem se pastorům dostávaly včas modlitby, odpovědi na jejich dotazy i žádosti.

Zjistil jsem, že když jsem takto projevil úctu svému synovi, Bůh odměnil nejen mě, ale celou naši organizaci. Ježíš nám řekl, že když prokážeme čest maličkým, zajisté o svou odměnu nepřijdeme. Můj nejstarší syn z nás sejmul tíhu a rozšířil styky s ostatními sbory způsobem, jaký bych si ani nedokázal představit. Byl pro nás zdrojem několika naprosto neskutečných kontaktů při šíření Božího království. Kdo by byl řekl, že jednadvacetiletý mladík toho tolik dokáže? A nejen to. Díky němu se Boží Slovo prostřednictvím našich materiálů a vyučování dostalo do sborů, kam já se osobně asi nikdy nepodívám. To znamená, že pro věčnost bude získáno mnohem víc lidských životů!

Přišel den, kdy vedoucí personálního oddělení odcházel do důchodu. Všichni ve vedení jsme se shodli, že Addison je správnou volbou pro jeho nástupce. On tuto funkci přijal, a během několika málo let jsme byli svědky jednoty a efektivity celého našeho týmu, která byla k neuvěření. Jako organizace jsme toho dokázali mnohem víc, než jsem si dovedl představit. Jsme efektivní a panuje u nás příjemná atmosféra plná radosti a spokojenosti.

Náš druhorozený syn Austin se do našeho týmu připojil rok po absolvování vysoké školy. Stal se naším marketingovým manažerem. Hned od začátku inovoval prezentaci našich poselství na veřejnosti. Vybuodoval si tým, díky němuž se kniha mé ženy *Bez soupeře (Without Rival)* dostala na seznam bestsellerů New York Times. Má kniha *Zničte Kryptonit (Killing Kryptonite)* se objevila na mnoha národních i mezinárodních žebříčcích popularity včetně USA Today. Když Lisa vydala svou další knihu, vydavatel dokonce nabídl, aby veškerou reklamu a marketing převzal Austinův tým.

Náš třetí syn Alec se k týmu připojil poté, co si trošku přičichl k inženýrství na technice. Má schopnost vidět svět jinýma očima, a díky tomu dokáže natočit krátké filmy, které lidi odzbrojí a

přinesou jim pravdu. Tato videa jsou mocná a mají miliony sledovatelů na YouTube i na Facebooku. Ovlivňují život mnoha lidí zcela zásadním způsobem. V době psaní této knihy Alec vede naši produkční společnost Messenger Studios.

Také náš čtvrtý syn Arden se připojil k našemu týmu. Nejprve ale sloužil v místní církvi ve Virginii a v Austrálii. Když se k nám přidal, založil novou odnož Messenger International, která se jmenuje Sons&Daughters (Synové&Dcery). Přináší naše poselství mladým lidem narozeným v osmdesátých a devadesátých letech minulého století a také generaci po nich. Slýchám o ní, kamkoli se hnu, a jsem nadšený, když vidím zapálené mladé muže a ženy, kteří jsou vydaní vizi získat svět pro Ježíše a kladou důraz na čistotu a jednotu.

Nad našimi syny žasnu. Léta jsem se modlil: „Otče, tito kluci nejsou moji, ale patří Tobě. Já jsem jen správcem toho, co patří Tobě. Pane, učiň s nimi, cokoli se ti bude zdát dobré. Pokud je chceš mít na druhé straně planety, ať se tak stane. Jen Tě prosím, aby ve svých životech naplnili Tvou vůli.“

To, co jsem Bohu říkal, jsem opravdu myslel vážně. Víím, že se může stát, že nás jednou rozdělí ohromná vzdálenost, když se vydají jiným směrem, zatím ale mám tu výsadu se svými syny velice úzce spolupracovat. Všem se nám moc líbí, že můžeme společně používat různorodé dary, které nám Bůh dal, a spolu zasahovat lidi pro Boha.

Když jsme se blížili k šedesátce, začali jsme s Lisou přemýšlet o našem odkazu. V současné době jsme nadšení, když vidíme, že další generace roste a kvete tak, jak jsme si ani nedokázali vysnit. Dva z našich synů již podepsali smlouvu s velkým vydavatelem knih, a my jsme v údivu nad tím, co jim Bůh dal, aby pro Jeho lid napsali.

Totéž vidím i u jiných rodičů, kteří mají své syny a dcery v úctě. Pokud si děti vážíme, budou rozkvétat. A jejich zdar a úspěch přinese odměnu těm, kdo si jich vážili. Díky těmto odměnám jsme i my produktivnější v tom, jak se dotýkáme životů lidí pro věčnost. To je Boží plán, to je Boží Slovo a duchovní zákon, který byl vyřčen samotným Ježíšem. Když rodiče své děti správně vychovávají, milují je správným způsobem a mají své děti v úctě v poslušnosti Bohu, pak je jim zaslíbena zbožná odměna. V pozdním věku to bude radost místo smutku. Jejich stáří bude obklopovat síla a podpora.

15

Úcta v rodině – úcta k manželce

V rodině nejsou pod mužovou autoritou jen děti, ale také manželka. V jedné z dřívějších kapitol jsem psal, že je důležité, aby manželka měla úctu ke svému manželovi. Stejně jako děti mají mít úctu k rodičům a rodiče k dětem, tak musí mít úctu manželka k manželovi a také manžel k manželce.

Měj svou manželku v úctě

Petr napsal:

Stejně muži: žijte se svými ženami podle poznání jako se slabší ženskou nádobou a prokazujte jim úctu jako spoludědičkám milosti života, aby vaše modlitby neměly překážku.

- 1. Petrův 3,7

Petr velmi konkrétně píše, že manželkám se má projevovat úcta. Někteří muži si tento verš vykládají tak, že žena je v duchovních věcech na nižší úrovni než její manžel. „Slabší

nádoba“ však neznamená, že žena je méně než muž. Znamená to pouze, že nedokáže unést tak velký tlak jako muž! Fyzická síla průměrné ženy je menší než síla průměrného muže. Rozšířený překlad Bible tento verš uvádí následovně: „... prokazujte ženám úctu jako (fyzicky) slabším.“ Přečtěme si Petrova slova z překladu New Living: „Stejným způsobem vy, manželé, musíte prokazovat úctu svým manželkám. Jednejte s nimi s porozuměním, takto spolu žijte. Možná je žena slabší než vy, ale je vaší rovnocennou partnerkou, co se týče Božího daru nového života. Pokud s ní nebudete jednat, jak se má, *vaše modlitby nebudou vyslyšeny.*“ (kurzivu přidal autor)

Jsme rovnocennými partnery – spoludědici – milosti. V poslední části tohoto verše vidíme něco, co souvisí s odpovědí na modlitby: jestliže manžel nemá svou ženu v úctě, jeho modlitby nebudou vyslyšeny. To je velmi silné kafe! Asi by to byl mizerný život.

Jen si to zkusme představit. V trůnní místnosti nebude nikdo naslouchat našim modlitbám. Naše slova se vůbec nedostanou k Božímu sluchu, jestliže nebudeme mít úctu ke své manželce. To je pro mě dostačující argument a zaručeně to upoutá mou pozornost. My jako manželé bychom měli opravdu zpozornět a přemýšlet o tom! Dobrá zpráva je, že to platí také naopak. Tedy jestliže máme svou manželku v úctě, pak si můžeme být jistí, že nás Bůh slyší.

Nyní budu chvíli promlouvat k manželům. Chováte se ke své ženě, jako by byla vzácná? Nasloucháte jí, nebo se vypnete a myslíte si přitom: *No jo, je to přecitlivělá, emocionální ženská?* Já jsem na to musel přijít velmi tvrdým způsobem. Když jsme se vzali, bral jsem rady své ženy na lehkou váhu. Po nějaké době jsem si však všiml, že to, co říká, je v souladu s Boží moudrostí. Myslel jsem si, že u nás doma jsem já ten duchovnější. Jak velmi jsem se mýlil!

Lisa měla v mnoha případech pravdu. Modlil jsem se za to a protestoval: „Bože, já se modlím někdy i víc než dvě hodiny denně. Ona se modlí možná tak deset či dvacet minut. A ještě k tomu většinou ve sprše.“ (I v tom jsem se samozřejmě mýlil. Má žena vedla modlitební život a každý den komunikovala s Bohem. Toto jsem se já naučil až mnohem později.)

Pokračoval jsem: „Proč má tak často pravdu, a já se mýlím?“

Bůh mi okamžitě odpověděl: „Synu, nakresli na papír kruh.“

Tak jsem to udělal.

Pokračoval dál: „Teď nakresli po celém kruhu značky v podobě X.“

I to jsem udělal.

„A teď nakresli čáru přímo přes ten kruh, abys jej rozdělil na dvě poloviny. Všimáš si, že padesát procent značek je v jedné polovině a zbytek v té druhé?“

Souhlasil jsem s Ním.

Pak mi Bůh řekl: „Ty značky X představují Mou moudrost a radu. Informace, které potřebuješ, abys činil moudrá rozhodnutí. Kruh je jeden, je ale rozdělen na dvě poloviny. Ty jsi jedna polovina a Lisa je ta druhá. Jste jedno tělo, spolu tvoříte celý kruh. I když jste jednotlivci, každý z vás představuje jednu polovinu. Když se ale podíváš pouze na svou polovinu, kruh nebude celý.“

A pokračoval: „Asi vidíš, že polovina moudrosti je umístěna na Lisině straně a ta druhá na tvé. Ty jsi veškerá rozhodnutí ohledně rodiny činil na základě informací ode Mě, ale pouze na své polovině kruhu. Nečerpal jsi z Mých informací na Lisině

straně. Tobě dám část informací, a jí také. Abys však byl moudrý vedoucí, musíš se naučit čerpat od Lisy to, co dám jí, a společně musíte všechno probrat, než jako vedoucí vašeho domu učiníš rozhodnutí.“

Toto setkání s Bohem naprosto změnilo můj manželský život. Došlo mi, že když jsem byl svobodný, byl jsem celým kruhem. Nyní však jako ženatý tvořím jedno tělo se svou ženou. Už nemůžu fungovat tak, jak tomu bylo, když jsem byl svobodný.

Slabší nádoba

Podívejme se znovu na Petrova slova: „A vy, muži, mějte ke svým manželkám porozumění. Prokazujte jim úctu jakožto slabšímu pohlaví a jako spoludědičkám daru života, aby vašim modlitbám nestálo nic v cestě.“ (1. Petrův 3,7; Bible21) Máme mít pro své manželky porozumění a žít s nimi s porozuměním. Z Božího Slova, které jsem během modlitby přijal, jsem pochopil, jak mám se svou ženou úspěšně žít.

Co se týká úspěšného přebývání v manželství, v Božím Slovu je ještě mnohem víc zásad, které musíme přijmout. Mnoha rozvodům by se dalo předejít, kdyby si muži udělali čas a hledali Boží moudrost ohledně toho, jak se ženy od mužů liší. Když vezmeme muže a ženy, dáme dvě a dvě dohromady, dostaneme ucelený obraz Boží podoby. Ano, tak to je. Nemůžeme vidět Boží povahu jen v muži nebo jen v ženě. Jak to vím? Píše se o tom v Bibli: „Bůh stvořil člověka (*lidstvo, lidské bytosti*) ke svému obrazu, stvořil ho k obrazu Božímu, stvořil je muže a ženu.“ (Genesis 1,27; kurzívu přidal autor)

Bůh stvořil člověka ke svému obrazu, „člověk“ zde ale znamená „muž a žena“. Bible je konkrétní v tom, že lidstvo je vždy představováno mužem a ženou, a lidstvo je stvořeno k obrazu Božímu. Z toho důvodu Pavel píše: „Avšak v Pánu není ani žena bez muže ani muž bez ženy.“ (1. Korintským 11,11)

Když se vrátím k tomu, co napsal Petr, vidíme, že muž má ctít svou manželku dvěma způsoby: zaprvé jako slabší nádobu, zadruhé jako spoludědičku daru milosti života. Krátce budeme mluvit o tom prvním. Manžel má ctít manželku jako slabší nádobu. To znamená, že se k ní má chovat jako k dámě. Muž je silný a svou sílu má používat k tomu, aby svou manželku chránil. Tento příkaz se týká také obyčejných věcí jako například: má jí otevřít a podržet dveře, nabídnout židli v restauraci, chránit ji před drzými lidmi a podobně.

Protože muž je hlavou domácnosti, měl by své ženě dávat přednost. To znamená, že pokud máte peníze jen na jeden nový oděv pro zvláštní příležitosti, prokažte jí úctu tím, že budete trvat na tom, aby si koupila nový kostým ona, a nikoli vy nový oblek. Pokud chcete při výběru dovolené jet každý jinam, zvolte její návrh. Vést v Božím království znamená sloužit, nikoli dominovat. Jediný případ, kdy by mělo vaše rozhodnutí převážit touhy vaší manželky, je ten, kdy jste si jistí, že je to nejlepší pro ni, pro rodinu či pro Boží království. Jinak vždy dávejte přednost jejím touhám před svými. To je jeden z důvodů, proč jste vedoucí– abyste za ni položili život. Toto znamená mít úctu ke své manželce. Pak budete požehnaní a odměněni a vašim modlitbám nebude nic bránit.

Spoludědičky

Podle Petra je druhým důvodem, proč ctít své manželky, to, že jsou našimi spoludědičkami milosti života. To znamená, že žena je ve svém postavení před Bohem rovnocenná muži. U Boha nemáte nějakou výhodu proto, že jste muži. Někteří lidé této lži o nadřazenosti hluboko v srdci věří, je to ale absurdní. S tímto falešným učením přišli šovinističtí muži, kteří se však jednoho dne postaví před Boží trůn a budou se z něho zodpovídat. Již víc než dvacet let cestuji po sborech, a jak z této zkušenosti, tak z Božího Slova jsem zjistil, že Bůh svou přízeň odnímá rodinám

či církvím, které na ženy pohlížejí jako na duchovně podřazené mužům. Ve skutečnosti se na takových místech často nachází duchovní útlak, tíha a svázanost.

Je potřeba si položit několik otázek. Proč v některých církvích není ženám dovoleno zapojit se do týmu vedoucích? Proč ženy nesmějí sloužit na hlavní bohoslužbě v neděli ráno? Proč v některých sborech nesmějí být ženy součástí pastoračních týmů? Proč mezi vedoucími máme pouze zástupce otců a nikoli zástupce matek? Církev bez názoru matky je stejná jako rodina bez matky. Je v ní jen otec, který má vychovávat děti. Může to zvládnout, ale chybí tam velmi důležitý aspekt a děti tím trpí. V rodinách, kde matka tragicky zemřela nebo rodinu opustila, Bůh dává muži milost, aby vychoval zdravé děti. Když však církev odmítne názor matky, ženy, milost tam chybí, neboť se tím církev uzavřela Boží moudrosti.

Možná nebudete souhlasit a namítnete: „Ale v Bibli se píše, že vedoucím má být muž jedné ženy.“ Podívejme se tedy, o čem zde Pavel píše: „Biskup tedy má být bezúhonný, muž jedné ženy...“ (1. Timoteovi 3,2)

Tento výrok je opravdu genderově konkrétní, není neutrální. Vedoucí má mít pouze jednu ženu. Nicméně se musíme zamyslet ve světle celého Božího Slova, o čem tu je řeč. Pavel píše lidem, kteří byli zvyklí číst Starozákonní svitky. Ve Starém zákoně vidíme mnoho příkladů mužů, kteří měli víc než jednu ženu: Abraham, král David, Šalomoun, Jákob, Elkána (manžel Chany a Peniny), a to jsou jen někteří.

Přesto v celém Starém zákoně nenajdeme jediný případ, kdy by žena měla víc než jednoho manžela. Nebylo to zvykem, dokonce to nebylo ani dovoleno a bylo to proti zákonu. Proč by měl tedy Pavel psát, že žena musí mít pouze jednoho manžela, aby mohla být vedoucí v církvi? Nebylo to potřeba. Možná vás napadne,

že přeháním. No, jestliže se tedy chceme jeho slov tak křečovitě držet, pak musíme říct, že tím Pavel vymezil, že vedoucím v církvi nesmí být žádný muž, který je svobodný. A to by bylo směšné, ne? Někteří jsme v tomto ohledu až příliš úzkoprsí.

Vůbec nejde o to, jakého pohlaví člověk je. Jde o Boží povolání a Boží dar v jeho životě. Muži, kteří odrazují své manželky nebo ženy v církvi od toho, aby sloužily ve svém povolání, přivřeli nad svým domovem či službou nebeská okna. Ano, občasné požehnání se sem tam objeví, postrádají ale plnost požehnání z nebes.

Tělo Kristovo bylo ochromeno kvůli neúctě, s níž se ženy setkávají. Existuje však dobrá zpráva! Tak to nezůstane. Prorok Joel i apoštol Petr v Božím Duchu předpověděli plné obnovení žen ve službě, k němuž dojde v posledních dnech církve.

Řekli: „I stane se v posledních dnech, praví Bůh, že vyleji ze svého Ducha na každé tělo; vaši synové a vaše dcery budou prorokovat, vaši mladíci budou vídat vidění a vaši starci budou mívát sny. I na své otroky a na své otrokyně v oněch dnech vyleji ze svého Ducha, a budou prorokovat.“ (Skutky 2,17–18) Všimněte si, že prorokovat budou synové i dcery, otroci i otrokyně, tedy muži i ženy.

Totéž předpověděl i žalmista: „Panovník pronáší výrok. Zvěstuje jej veliký zástup žen.“ (Žalm 68,12)

Žalmista zde nepíše o zástupu mužů a žen. Píše konkrétně o ženách. Uvedu i jiné překlady Bible: „Hospodin vydal příkaz a mnoho žen rozneslo onu zvěst.“ (anglický překlad Good News Translation) „Hospodin oznamuje vítězství a rty žen roznášejí tuto dobrou zprávu.“ (anglický překlad New Living Translation) Ženy jsou ty, kdo mají rozhlašovat Boží Slovo, a nejen dalším ženám, ale také mužům. Tuto pravdu potvrdil i Ježíš. Není zajímavé, že

prvním evangelistou byla Marie Magdalská? Pověřil ji tím sám Ježíš. Ježíš jí řekl: „Nedrž se mne, neboť jsem ještě nevystoupil ke svému Otci. Jdi k mým bratrům a řekni jim: ‚Vystupuji k Otci svému i k Otci vašemu, k Bohu svému i k Bohu vašemu.‘“ Marie Magdalská šla a zvěstovala učedníkům: „Viděla jsem Pána,“ a oznámila jim to, co jí řekl. (Jan 20,17–18)

Když se podíváme do Lukášova evangelia, zjistíme, že Marie byla hlavním mluvčím. Ježíš neposlal jen ji, ale celou skupinu žen, aby ohlásily Jeho vzkříšení apoštolům. V Bibli se píše: „Byly to Marie Magdalská, Jana a Marie Jakobova a ostatní s nimi. Říkaly to apoštolům...“ (Lukáš 24,10) Takže ženy zvěstují Boží Slovo mužům a Ježíš je ten, kdo je poslal! Není zajímavé, že první, kdo promluvil o příchodu Mesiáše v chrámu, byla prorokyně Anna? A mluvila jak k mužům, tak k ženám. Simeon byl první, kdo o něm promluvil k Josefovi a Marii. Ale první, kdo mluvil k zástupům v chrámu, byla Anna. „A v té hodině přistoupila, děkovala Bohu a říkala o něm všem, kteří očekávali vykoupení Jeruzaléma.“ (Lukáš 2,38)

Není zajímavé, že Filip měl čtyři dcery, které přinášely slovo Hospodinovo? „Ten měl čtyři dcery, panny, které prorokovaly.“ (Skutky 21,9) Prorokovaly vedeny inspirací slova přímo od Hospodina. Jak bychom mohli naplnit Velké poslání, pokud by polovina těla Kristova byla v neúctě a nenaplňovala by své povolání? Když muž přispívá k tomu, aby se Boží povolání v životě jeho manželky naplňovalo, získá velkou odměnu. Viděl jsem to na svém vlastním životě.

(Poznámka: V Bibli je v Novém zákoně několik veršů, u kterých se na první pohled zdá, že protirečí tomu, co jsem právě uvedl. Je velmi důležité studovat tyto verše v souladu se záměrem, s jakým byly napsány. Vyjasnění tohoto tématu však není cílem této knihy. Věnují se mu však mnohé další materiály vážených vedoucích, kteří je podrobně studovali. Jedním z nich je například

kniha Loren Cunninghamové a Davida Joele Hamiltona *Why Not Women?* (*Proč ne ženy?*.)

Moje manželka

Když bylo Lise pět let, přišla o oko. Měla zhoubný nádor sítnice, což je zjednodušeně řečeno rakovina sítnice. Během své školní docházky až dodnes nosí v pravé oční jamce protetickou náhražku. Asi si dovedete představit, že se jí ve škole děti posmívaly. Někteří nevyzrálí spolužáci ji titulovali jmény Kyklopka či Jednoočka. Stávalo se, že uprostřed dne utekla ze školy domů a plakala. Její maminka jí moudře radila, aby zůstala silná a tyto hloupé spolužáky ignorovala, ale ji to stále bolelo.

Na střední škole Lisa zjistila, že k tomu, aby odmaturovala, musí úspěšně projít výukou dvou předmětů, které ji hrozně děsily. Jedním byl ústní projev a druhým psaní na stroji. Zkusila oba, ale bylo to marné. Setkala se s výchovným poradcem a požádala ho, aby z těchto předmětů byla uvolněna. Jak by se mohla postavit před lidi a souvisle k nim promlouvat? Psaní na stroji bylo pro ni téměř nemožné, protože přišla o vnímání prostoru. Poradce měl pro Lisu pochopení a z obou předmětů ji uvolnil. Místo nich si vzala jiné dva předměty.

Už dříve jsem zmiňoval, že Lisa poznala Ježíše Krista na konci svého vysokoškolského studia. Krátce poté jsme se vzali a odstěhovali do Dallasu v Texasu, kde jsme byli součástí velkého sboru. V tu dobu byla velmi rezervovaná a vůbec nebyla společenská. Ženy v církvi z jejího chování usoudily, že je namyšlená. Ve skutečnosti však byla úplně jiná, než jaké signály vysílala. Pořád si v sobě nesla strach, který způsobily ztráta oka a vřeměch, jenž zažívala během školních let.

Na počátku našeho manželství jsme potřebovali dva příjmy, tak si Lisa našla práci u kosmetické firmy. Měla nabízet a prodávat

jejich produkty. Byl jsem účasten několika jejích prezentací a zjistil jsem, že je v této oblasti velmi nadaná a že má dobré znalosti o kosmetických výrobcích. Lisa však byla vystrašená. Bála se o kosmetických produktech před lidmi mluvit. Musel jsem jí tedy pomoci a iniciovat několik prvních setkání a prezentací.

O rok později jsme procházeli velkým obchodním centrem v Dallasu a já jsem řekl: „Liso, měla by ses tu ucházet o práci kosmetičky. Jsi mnohem lepší než všechny ty ženy tady, které prodávají kosmetiku a líčí své klientky.“

Hádala se se mnou, že nemám pravdu. Ten týden pracovala v tomto centru v jiném obchodě. Pokaždé, když procházela dveřmi, zněla jí v uších má slova. Tajně si šla podat žádost o místo, a k jejímu velkému překvapení jej nakonec dostala!

Přijali ji, aby pracovala pro kosmetiku Elizabeth Arden. Dívce, která tam pracovala před ní, se moc nedařilo. Lisa během několika týdnů vyprodala veškeré zásoby. Jednoho dne ji polekalo bouchnutí aktovky, která přistála na pultě, za níž stála. Byl to zástupce společnosti Elizabeth Arden. „Začínáme, Liso. Tady už nezůstaneš!“

Na jeho žádost šla na pohovor a byla povýšena do funkce hlavního koordinátora prodeje, což znamenalo, že měla na starost šestnáct obchodů v Dallasu a Fort Worthu, jeden v Novém Mexiku a další v Oklahomě. Neuběhly ještě ani dva roky a byla opět povýšena. Jako hlavní koordinátor měla na starost oblast osmi států. Dostala hodně přidáno, další pracovní benefity, zbrusu nové služební auto Ford Thunderbird. Hádejte, kdo se s ní mohl tím autem vozit a sem tam ho mohl i řídit? A kdo si mohl užívat toho, že dostala přidáno? Samozřejmě že já. Tomu se říká odměna, kterou přináší úcta!

O pár let později jsme se přestěhovali na Floridu, kde jsem přijal práci pastora mládeže ve velmi velkém sboru. O několik

měsíců později jsem na mládeži oznámil, že příští týden bude místo mě sloužit Lisa. Věděl jsem, že Bůh jí toho hodně dal a že doma dokáže komunikovat a vyučovat skvěle. A věděl jsem, že totéž dokáže před skupinou lidí.

Asi ani nemusím říkat, že se mé oznámení setkal se značným nesouhlasem. Nikoli ze strany mládeže, ale ze strany Lisy. Celý týden protestovala. „Nemůžeš mě donutit, abych to udělala! Nemůžu mluvit před mládeží. Nemám jim co říct.“ Stále jsem ji ujišťoval, že má co říct a že jí Bůh pomůže. Viděl jsem v ní dar a nechtěl jsem ho nechat ležet ladem.

O týden později kázala, a bylo to skvělé. Mládež byla nadšená. Během dalších měsíců jsme to ještě několikrát zopakovali. Pokaždé jsem se setkal se stejným odporem a pokaždé se se mnou dohadovala: „Už jsem jim kázala o všem, co vím.“

Zasmál jsem se a dodal: „To já dělám každý týden. Každý týden musím znovu spoléhat na Boha.“ Moc ji to však neutěšilo. Pokaždé, když k nim promlouvala, bylo to lepší a lepší. Mládež ji milovala.

Poté, co nás pastor ze služby mládeži uvolnil a vyslal nás vstříc naší vlastní cestovatelské službě, jsem začal dělat totéž. Když jsme byli na nějakých menších konferencích, čas od času jsem oznámil, aniž bych se Lisy předem zeptal, že příští lekci bude učit ona. Když jsem to udělal poprvé, byla tak rozladěná, že mě téměř polovinu noci nenechala spát. „Nemůžu uvěřit tomu, že jsi oznámil, že budu kázat místo tebe. Tohle není žádná mládežnická skupinka, kterou máš na starost. Tady jsme na oficiální konferenci! Já kázat nebudu. Od toho jsi tu ty.“

Pak se mě zeptala, o čem jsem vlastně mluvil, protože ona v době, kdy jsem vyučoval, byla na pokoji a ukládala děti ke spánku. Když jsem jí to řekl, zpanikařila: „Ty už jsi dnes kázal mé jediné poselství! O čem mám zítra mluvit já?“

Jen jsem jí řekl: „Miláčku. Je toho tolik, čemu tě Bůh naučil. Tito lidé to potřebují slyšet.“

Přela se se mnou až do tří do rána. Nakonec jsem se začal smát a řekl jsem: „Miláčku, v devět ráno kážeš. To je za šest hodin. Radši by ses měla vyspat.“ Je jasné, že další den ráno trefila Lisa do černého. Poselství bylo úžasné a lidé je s nadšením přijímali. A tak jsem to dělal i v jiných městech, a Lisa sloužila stále mocněji.

Něco však musím říct. Neznamená to, že to pro ni bylo snadné. Když mluvila poprvé před směsicí vysokoškoláků a mladých dospělých, malé procento mužů se zvedlo a hlučně odkráčelo pryč s tím, že nebudou poslouchat vyučování ženy. Asi je jasné, že se k nim v tu chvíli chtěla Lisa přidat. Nikdy se nesnažila o to, aby stála před lidmi. Udělala to jen z poslušnosti Bohu.

Se psaním tomu bylo podobně

Totéž jsem udělal ohledně psaní. Napsal jsem tři knihy a Lisa mi pomáhala s jejich korekturami. Zjistil jsem, že má dar psaní. Moje třetí kniha *Satanova návnada (The Bait of Satan)* se ve Spojených státech stala bestsellerem. Mluvil jsem s vydavatelem a řekl mu, že moje žena má svědectví o tom, jak ji Bůh vysvobodil ze strachu a manipulace v určitých oblastech jejího života. „Měl by sis s Lisou promluvit, aby napsala knihu, ale nevzkazuj to po mně, oslov ji přímo.“

Za několik týdnů nás vydavatel doma navštívil. Lisa neměla ani tušení, že nepřišel za mnou, ale za ní. Podívala se na mě pohledem, kterým říkala: „O co tu jde?“

Domluvil setkání, kde si se svými lidmi chtěl poslechnout, jaké bylo její svědectví a co má na srdci. Po chvíli řekl: „Tvůj manžel si je jistý, že máš důležité poselství, které je potřeba sepsat do knihy. Když jsem si tě nyní vyslechl, souhlasím s ním.“

Do dnešního dne Lisa napsala několik knih včetně několika bestsellerů. Prostřednictvím svých knih se dotkla života lidí po celém světě. Nyní stojí před zástupy deseti tisíců lidí každý rok.

Kdo by si to byl pomyslel! Žena, která se vyhnula předmětům ústního projevu a psaní na stroji. A co nyní dělá pravidelně? Promlouvá k tisícům lidí z pódia i z televize a píše knihy! Jak to dělá? Postavila se strachu díky moci Boží milosti. Díky popostrčení manžela, který rozpoznal Boží dar v Jeho královské dceři, je požehnáno mnoho lidí. Co by se stalo, kdyby si všichni manželé v církvi začali svých žen vážit a projevovali jim úctu?

Jaká byla moje odměna za to, že jsem projevil úctu své manželce? Odměn bylo tolik, že je nedokážu ani všechny vyjmenovat. Život Lisy rozkvetl naplno, nejen její služba. Když je někdo osvobozen, je vskutku svobodný. Jako Boží milost v mém životě otevřela dveře Lise, nyní její dar činí totéž pro mě. Díky Lise se mi po celém světě otevřely dveře k mnoha důležitým věcem. Pozvali mě na mnoho míst, kde mi pak vedoucí řekli: „Tvá žena ovlivnila život tolika našich žen, že jsme museli pozvat i tebe.“

Další odměnou je to, že žiji se ženou, která je šťastná. Když člověk nekráčí v Božím povolání, které obdržel, je jeho srdce obtížené, protože nerealizuje to, k čemu ho Bůh stvořil. Je sklíčený. Pokud se však nachází uprostřed Boží vůle, pak je to tak, jak říká Ježíš: jeho břemeno je lehké (viz Matouš 11,28–30). Když pracujeme pro Ježíše, je to pro nás pramenem radosti, a i když útoky na nás jsou větší a častější, je to snadné, protože je to Boží plán. Moje žena je nyní o mnoho šťastnější a nadšenější Boží dcera, manželka, matka i služebnice evangelia. Kdyby chyběla jedna částička, strádaly by i ostatní oblasti. Lisa si dává velký pozor, aby měla priority ve správném pořadí. Naše rodina má přednost před službou. V rodině zažíváme ohromnou milost, což jí umožňuje cestovat a naplňovat své povolání. Naše manželství nebylo nikdy tak spokojené a naše láska tak velká, jako když jsme poslušní Božímu povolání.

Odměnou, o které si myslím, že je tou největší, jsou stovky tisíc životů, které jsou na věky ovlivněné Lisinou službou Božím Slovem. Jednoho dne, až budeme stát před Božím trůnem, budeme mít výsadu zahlédnout rozsáhlost dalekosáhlých výsledků její práce. Jednou jsem se zeptal našich chlapců: „Kluci, zdá se vám, že je něco špatného na tom, že maminka s tátou hodně cestují a kážou a vy to musíte zvládat bez nich? Máte pocit, že jste o nás ochuzeni? Nebo si myslíte, že je to dobré a vidíte to i jako část své služby, že zaséváte svou maminku a tátou do životů potřebných lidí po celém světě?“

Náš nejstarší promluvil první a řekl: „Tati, bereme to jako naši část ve službě. Je to to, jak my můžeme zasahovat lidi pro Boží království.“ Ostatní tři s ním horlivě souhlasili.

V tu chvíli jsme se s Lisou na sebe radostně podívali. Uvědomili jsme si, jak velká Boží milost spočívá na jeho služebnících, když Mu jsou poslušní. Naši kluci přijmou velkou odměnu nejen v tomto životě, ale také u soudné stolice Kristovy. Je skvělé vidět odměnu, kterou přináší úcta. Zpočátku jsme si to neuvědomovali, ale zachvátilo nás to přesně tak, jak Boží Slovo zaslubuje: „I stane se, jestliže opravdu uposlechněš Hospodina, svého Boha, a budeš zachovávat a plnit všechny jeho příkazy, které ti dnes prikazuji ... Přijdou na tebe všechna tato požehnání, dostihnou tě, jestliže uposlechněš Hospodina, svého Boha.“ (Deuteronomium 28,1–2)

Úctu lidem neprojevujeme kvůli tomu, abychom přijali odměnu. Projevujeme ji proto, že je to v souladu s Božím srdcem a je to pro nás potěšením. Odměna však přijde tak jistě, jako ovoce, které vyrostě ze zasetého semínka. Takže manželé, neváhejte. Prokazujte úctu svým manželkám. Ať se to stane vaším životním stylem. Odměna, kterou vám Bůh jejich prostřednictvím touží dát, je větší, než si dokážete představit.

16

Úcta ke všem

Nyní budeme chvíli mluvit o těch, kteří jsou mimo náš domov, mimo církve či práci. Tedy o těch, s nimiž přicházíme do styku v běžném každodenním životě. Petr napsal velmi jednoduše:

Všechny ctěte...

- 1. Petrův 2,17

Jednodušší už to být nemůže. Podívejme se i na jiné biblické překlady: „Prokazujte respekt všem lidem (a jednejte s nimi uctivě)“ (rozšířený překlad Bible), „chovejte se ke každému, s kým se setkáte, s uctivostí“ (The Message), „každému prokazujte respekt“ (New Living Translation). Píše se tu o lidech, které Ježíš nazývá „naši bližní“. Určitě jste už slyšeli následující příběh. Podívejme se na něj do překladu The Message:

Jednou cestoval jeden muž z Jeruzaléma do Jericha. Na cestě jej přepadli lupiči. Vzali mu oděv, zbili ho a utekli a polomrtvého jej tam nechali ležet. Naštěstí šel po téže cestě i kněz. Když ho ale uviděl, zamířil na druhou stranu. Pak se objevil zákoník, Lévíta. I ten se mu však vyhnul.

Pak na něj narazil Samařan, který také šel tou cestou. Když viděl, v jakém stavu ten muž je, hluboce jej to zasáhlo. Poskytl mu první pomoc, vydezinfikoval a ošetřil mu rány. Pak jej naložil na svého oslíka a zavezl jej do hostince, kde jej pohodlně uložil. Ráno vzal dvě stříbrné mince a dal je hostinskému se slovy: „Dobře se o něj postarej. Kdyby tě to stálo víc, připiš mi to na účet, vše ti při zpáteční cestě zaplatím.“

Co myslíte? Který z nich byl tomu zbitému a oloupenému muži bližním?

„Ten, který se k němu zachoval laskavě,“ odpověděli učitelé zákona.

Ježíš řekl: „Jděte a jednejte také tak.“

- Lukáš 10,30–38

Kněz ani Lévíta nepokládali člověka, který byl tak blízko smrti, za hodnotného. Samařan, cizinec, ano. V Bibli se konkrétně píše, že jej to hluboce zasáhlo (hluboce se to dotklo jeho srdce – dosl. překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele). Vidíme, že opravdová úcta skutečně pramení ze srdce. Udělal si čas na to, aby zraněnému poskytl vše, co bylo potřeba, aby jej zachránil. Dokonce šel ještě o krok dál. Ubytoval jej v hostinci. Za člověka, se kterým se nikdy předtím nesetkal, zaplatil dvoudenní mzdu, aby o něj bylo dobře postaráno. Nepotřeboval k tomu slyšet Boží hlas ani se za to modlit. Ze srdce plného lásky, slitování a respektu vůči druhému člověku udělal to, co bylo potřeba. To je klasický příklad úcty k lidem.

Příklady z moderní doby

Mohu také uvést příklad úcty ke všem lidem z moderní doby. Mám teď na mysli svého přítele Billa Wilsona. Billa opustila matka, když mu bylo jedenáct. Nechala ho jednoduše sedět u stoky. Řekla mu, aby tam seděl a čekal, dokud se nevrátí. Nevrátila

se nikdy. Našel ho jeden křesťan a zaplatil mu letní tábor. Tento nesobecký skutek dal věci do pohybu.

O mnoho let později Bill Wilson založil organizaci Metro Ministries, která v New Yorku každý týden zasahuje víc než dvacet tisíc dětí. Stále řídí autobus a spolu se svým týmem a týmem dobrovolníků jezdí pravidelně do oblastí a čtvrtí, kde je velká potřeba vyučovat evangelium, a to jak skutkem, tak slovem. Je to úžasná služba. Zachránila už tisíce životů nejen v New York City, ale i na jiných místech. Bill inspiroval lidi po celé zemi i mimo území Spojených států k záchraně bezmocných dětí. Po celém světě vzniklo mnoho poboček Metro Ministries.

Je mnoho lidí, kteří se stejně jako Bill dotýkají znevýhodněných či bezmocných lidí. Jak jim můžeme pomoci? Nejlepší způsob je, podporovat jejich dílo modlitbou a financemi. Dokážete si představit, co by se dělo, kdyby každý člověk, který o sobě říká, že je křesťan, dal pravidelně každý měsíc podobným organizacím nějaký finanční obnos? Představme si, že muž, kterého v Ježíšově podobenství okradli a zbili, je hříšník a Samařan je opravdový věřící. Poté, co se o něj Samařan postaral, by si ten muž určitě rád vyslechl evangelium, které by mu Samařan zvěstoval. Když nám v srdci hoří Boží láska, vážíme si druhých lidí a podporujeme služby, které pomáhají potřebným nejen financemi, ale také jim zvěstují a přináší dobrou zprávu evangelia.

Další způsob, jak můžeme pomoci, je, připojit se k jejich týmu. Není potřeba se stěhovat do Brooklynu, do New Yorku nebo jiného vzdáleného místa, kde se služby jako Metro Ministries nacházejí. Zapojme se do nějaké akce, kterou pořádá naše místní církve. I kdyby to mělo být jen jeden den v měsíci, budeme organizovaně zasahovat životy potřebných lidí. Společně toho dokážeme mnohem víc než jako jednotlivci, i když tím nechci říct, že bychom měli přestat sloužit jako jednotlivci. Příkladem takové služby je právě skutek Samařana. V Bibli se však píše, o kolik víc

můžeme dokázat, když budeme spolupracovat s ostatními: „Pět z vás bude pronásledovat sto a sto z vás bude pronásledovat deset tisíc...“ (Leviticus 26,8)

Jestliže spolupracujeme, jsme mnohem efektivnější. Mějme na paměti, že Bůh ustanovil církev tak, abychom se navzájem potřebovali. Pavel prohlásil, že tělo Kristovo poroste, pokud spolu všechny údy spolupracují (viz Efezským 4,16). To je další důležitý důvod, proč být zasazen v místní církvi. Zkrátka a jasně, kdyby každý věřící dělal, co má, a to jako jednotlivec i jako součást strukturované služby, o co víc příběhů podobných tomu, který má Bill Wilson, bychom slyšeli?

Přestože Billova evangelizační činnost je velice důležitá, nemůže to u ní skončit. Existují bezčetné zástupy lidí, kteří nejsou znevýhodnění, kteří mají vše, co k životu potřebují, nebo dokonce žijí obklopeni luxusem, ale jsou zranění, zoufalí a v duši trpí. Takoví lidé se nacházejí nejen ve slumech a problémových okrajových částech měst, ale i v bohatých čtvrtích. Potkáváme je běžně v obchodech s potravinami, v nákupních centrech, v práci. Jsou to zranění či osamocení lidé, kteří potřebují, aby si jich někdo vážil. I oni jsou našimi bližními.

Každý den se setkáváme s lidmi. Někdy nejsme schopní rozpoznat jejich potřeby, protože jsme příliš zaměřeni na svou práci. Čím jsem starší, tím víc si uvědomuji, jak snadné je tyto lidi zasáhnout. Vše to začíná velmi jednoduše. V srdci se rozhodneme, že budeme mít úctu ke všem. Když to uděláme, stáváme se citlivými a jsme, často nevědomky, vedeni Božím Duchem. Náš každodenní život se pak stává neustálou službou.

Když máme úctu k lidem, nebudeme ignorovat ty, které nám Bůh přivede do cesty, ani s nimi nebudeme jednat hrubě. Místo toho s nimi budeme jednat způsobem, díky němuž poskytneme žíznivým prameny živé vody přímo z nebes. V souvislosti s

těmito lidmi mám velmi rád jeden verš, ke kterému mám už roky blízko a stále se ho držím: „Panovník Hospodin mi dal jazyk učedníků, abych uměl unaveného podpírat slovem; ráno co ráno mi probouzí uši, abych slyšel jako učedníci.“ (Izajáš 50,4)

Můžeme důvěřovat Bohu, že toto zaslíbení naplní. Mnoho lidí kvůli strachu raději s lidmi vůbec nemluví. Bojí se, že řeknou něco hloupého. Pokud ale budeme Bohu důvěřovat, že udělá, co řekl v tomto verši, pak budeme s jistotou vědět, že naše slova přinesou život, uzdravení a sílu těm, kdo jsou unavení, slabí a zoufalí.

Ale ani tady to nekončí. Jde to mnohem dál. Výraz „všem lidem“ se netýká jen strádajících. Každý, s kým se setkáme, bude vzkvétat, pokud jej budeme mít v úctě. Každé laskavé slovo, které řekneme od srdce, bude posluchačům sloužit k životu. V podstatě jsou v tomto výrazu „všem lidem“ zahrnuti zástupy lidí, s nimiž přicházíme každodenně do styku. S mnoha z nich se setkáme třeba jen jednou. Jedná se například o člověka, se kterým jedeme ve výtahu, o letušku nebo operátora, s nimiž jednáme po telefonu. Můžeme jim projevit úctu vřelým pozdravem nebo jen milým úsměvem.

Vzpomínám si, jak jsem jednou procházel parkem v Londýně a proti mně šla stará paní. Měla svěšenou hlavu. Bylo mi jí líto. Napadlo mě, že asi není zvyklá na to, aby ji někdo pokládal za vzácnou a choval se tak k ní. Hluboce mě to zasáhlo, tak jsem ji schválně velmi radostně a srdečně pozdravil. Nevěřičně se na mě podívala. Téměř jsem jí dokázal číst myšlenky: *Proč mě tady ten Američan tak laskavě a radostně zdraví? Jsem pro něj úplně cizí, a navíc žena...*

Než však mohla o tom dál přemýšlet, převážila touha být pro někoho vážená a důležitá, a najednou se její vzezření naprosto změnilo. Nesměle mi pozdrav opětovala. Asi už ji nikdy v životě neuvidím, ale věřím, že Boží láska, která k ní z mého srdce

plynula, zasela věčné semínko, jež jednoho dne přinese své ovoce. Tomu můžeme věřit. Můžeme žít v Duchu a věřit, že nejsme jen pouhé existence, ale vyslanci, kteří žijí v nadpřirozené Boží moci a přinášejí lidem skutečný život.

Je těžké se na lidi usmát? Je těžké pronést laskavá slova k někomu cizímu? Je těžké věřit tomu, že každé naše slovo bude přinášet život? Pokud ano, pak vám chybí víra v Boží moc a chybí vám také úcta k lidem. Budete-li se však modlit a požádáte-li Boha, aby vám do srdce vložil opravdovou úctu k těm, za které zemřel, pak to udělá, protože je to i Jeho touha.

Způsob života

Jakmile požádáte Boha, aby vám do srdce vložil úctu k lidem, změní se vám celý život. Budete se chovat jinak k číšníkům. Nebudete jen zírat do menu a vybírat si jídlo. Když za vámi přijdou ke stolu, podíváte se jim do očí a mile je pozdravíte. Než si objednáte, zeptáte se jich, jak se jmenují. Když s nimi budete mluvit, budete je oslovovat jménem, a co je nejdůležitější, slovně i finančně jim pak poděkujete za to, že vás obsluhovali. Nenecháte jim jen mizerné spropitné, ale budete-li si jich vážit, necháte jim velkorysé spropitné.

Čiňte vždy víc, než je běžné. Nespokojte se s průměrem. Zeptejte se sami sebe, jakou hodnotu ten číšník má. S odpovědí byste neměli mít problém – je tak vzácný, že za něj Ježíš zemřel.

Když mě různí služebníci vzali na oběd, několikrát jsem zažil, že spropitné, které nechali těm, co se o nás starali a obsluhovali nás, bylo opravdu ubohé. Jednou to bylo tak strašně málo, že jsem musel něco udělat. Když jsme s pastorem odcházeli k autu, řekl jsem mu: „Jdi napřed. Potřebuji se do restaurace pro něco vrátit.“ Než přijel s autem, byl jsem zpátky. V restauraci jsem na stole nechal mnohem větší spropitné. Jak by mohl být někdo, kdo nás

velice dobře obsluhoval, oceněn tak podřadným spropitným? A navíc ten číšník věděl, že jsme zrovna přišli z bohoslužby!

Vzpomínám si, že jsme jednou s Lisou dali číšnici padesátiprocentní spropitné (ve Spojených státech je běžné nechávat patnáct procent). Z našeho hovoru pochopila, že jsme křesťané. Byli jsme pro ni Božími vyslanci a chtěli jsme, aby věděla, jak je cenná. Odešli jsme dřív, než si stihla naše spropitné převzít, ale jsem si jistý, že ji to zasáhlo a že pocítila libou vůni našeho Spasitele. Pavel píše: „Neboť jsme Kristovou libou vůní Bohu mezi těmi, kteří jsou zachraňováni, i mezi těmi, kteří jdou do záhuby.“ (2. Korintským 2,15) Pravděpodobně se nyní na křesťany ve službě dívá mnohem pozitivněji a v budoucnu bude křesťanství a Bohu otevřenější.

Když prokazujete úctu těm, kdo vás obsluhují, často se vám dostane výjimečného jednání: větší porce, jídlo navíc, lepší obsluha a další překvapení. Věřící by neměli projevovat úctu proto, aby získali výhody. Je to ale požehnání, které s projevením úcty přichází. S Lisou často na letišti využíváme službu hlídaného parkoviště. Protože létáme velmi často, lidé nás tam už znají. Pokud je tam přítomno víc lidí z obsluhy, téměř se předhánějí, kdo bude u našeho auta první, aby nám je mohl odvézt a zaparkovat. Víte proč? Protože jim dáváme štědré spropitné. Také si s nimi povídáme a ptáme se jich, jak se jim daří a jak se má jejich rodina. Na našem letišti jsou dvě hlídaná parkoviště. Jedno je pod střechou, kde je vůz ochráněn před deštěm a jiným špatným počasím. Druhé je hned vedle, ale nemá střechu. Naše auto stojí vždy pod střechou. Tomu říkám odměna, kterou přináší úcta.

Stejně to probíhá u nás v potravinách. S Lisou šli často nakupovat hosté, kteří nejsou od nás z města. Vždycky říkali: „Je tu vůbec někdo, kdo by vás neznal?“ A není to proto, že bychom byli známí autoři knih a služebníci. Vlastně to o nás většina lidí u nás doma ani neví. Znají nás, protože si s nimi povídáme a

ptáme se jich, jak se jim daří. Někteří z těch, kdo vědí, co děláme, nás žádali o modlitbu, když měli nějaké potřeby. Když vejdemo dovnitř, celí se rozzáří. Mnohokrát dostáváme větší porce jídla nebo slevy, které ostatní lidé nedostanou. Chováme se tak proto, abychom získali nějakou slevu? Ne, tisíckrát ne! Jednáme tak, protože nám Bůh přikázal, abychom měli všechny lidi v úctě.

Praktické příklady

Uvedu ještě několik praktických příkladů, jak můžeme ctít všechny lidi. Když někoho potkáte, podívejte se mu do očí, oslovte jej laskavě, dejte mu na vědomí, že si ho vážíte a že je pro vás důležitý. Nesnažte se jen dosáhnout svého, jako například objednávky, žádosti, nákupu a podobně. Místo toho si udělejte čas a zeptejte se ho, jak se má. Pokud vám to čas dovolí, zeptejte se na víc než jen na jednu věc. Snažte se zjistit, co je pro něj důležité. Jakmile ten člověk zjistí, že o něj máte zájem, máte otevřené dveře k tomu, abyste mu nabídli ten největší dar, evangelium Ježíše Krista. Pokud mu ale neukážete, že vám na něm záleží, a snažíte se mu předat evangelium, bude mít často pocit, že se ho snažíte využít, udělat z něj dalšího novověrce, kterého si přidáte do sbírky.

Přemýšlejte, co můžete udělat pro lidi navíc, než je běžné, více, než se očekává. Dejte jim malý dárek nebo spropitné, i když to není třeba, nebo jim nabídněte pomoc. Nabídněte popelářům nebo dělníkovi, který pracuje nedaleko vašeho domu, láhev s limonádou. Shrňte sněh z příjezdové cesty sousedovi. Posekejte mu trávník. Když budeme projevovat lidem úctu, může to být zábava, obzvlášť, když to nečekají. Právě díky těmto maličkostem budete jiní než ostatní, a lidé pak budou chtít poslouchat evangelium Ježíše Krista.

Opět chci zdůraznit, že je důležité, abyste prosili Boha, aby vám do srdce vložil úctu ke všem lidem. Pokud se je budete snažit ctít, aniž by úcta pramenila z vašeho srdce, bude to jen padělek a bude

to velmi povrchní. Nakonec to přinese opačný efekt, než jaký chcete. Neupřímnost není těžké rozpoznat. Většina lidí ji velmi rychle vycítí. Na závěr poslední kapitoly se budeme společně modlit a prosit Boha, aby do našeho srdce vložil opravdovou úctu. Boží Slovo, které se vám prostřednictvím této knihy dostává, ve vás buduje víru a hlad po úctě. Jediné, co je potřeba, je požádat o to. Než to ale uděláme, je tu ještě poslední věc, kterou potřebujeme probrat.

17

Úcta k Bohu

Poslední, ale rozhodně ne nejméně důležitá, je úcta k Bohu. Ve skutečnosti je úcta k Bohu tou nejdůležitější a jedinou cestou k tomu, jak mít skutečnou úctu. Především je třeba ctít Boha. Úcta, která vytrvá, vyvěrá jediné z toho, že si Boha vážíme nade vše. V Přísloví 3,9 máme příkaz, abychom „ctili Hospodina“.

Máme si Jej vážit, respektovat a ctít Jej nade vše a nade všechny. Pokud si někoho nebo něčeho ceníme víc než Boha, tak jej znevažujeme. On je velký Král. On je hoden veškeré naší úcty, nejen její části. Pouze Bohu náleží veškeré naše uctívání.

Pamatujme na to, že naším hlavním cílem je ctít Boha. Naše úcta, kterou projevujeme autoritám, těm, kteří jsou na stejné úrovni jako my, i těm „maličkým“, proudí dál k Ježíši, a nakonec k samotnému Otci. Když úcta k lidem nahradí a vytlačí úctu a poslušnost Bohu, je to prchavá úcta nebo modloslužba, nikoli úcta, která vytrvá.

Prchavá úcta

Élí byl velekněz. Měl na starost Hospodinův stánek v době, kdy Samuel byl dítětem. Jeho synové však neměli bázeň před

Hospodinem, neměli respekt k Božímu lidu ani ke svým kněžským povinnostem. Nejlepší části oběti si brali pro sebe, a pokud s tím ten, kdo oběť přinášel, nesouhlasil a protestoval, vzali si to násilím.

Élí si byl proradného chování svých synů vědom. Věděl, jak zacházejí s oběťmi lidí i o jejich plotkách s mladými ženami, které sloužily u vstupu do stánku. Nakonec je pokáral a řekl jim: „Proč děláte takové věci? Od všeho tohoto lidu slyším o vašem zlém jednání! Ne, moji synové! To není dobrá zpráva, která, jak slyším, koluje mezi Hospodinovým lidem.“

- 1. Samuelova 2,23–24

Přestože je konfrontoval, dovolil jim, aby i nadále sloužili jako kněží. Měl totiž z toho užitek. Díky jednání svých synů byl nakrmen jeho nenasytný žaludek. Kdyby měl opravdovou úctu k Bohu, stáhl by je z jejich úřadu a nahradil by je zbožnými muži, kteří by Bohu sloužili z celého srdce. Přečtěme si, jaké slovo od Hospodina přišlo k Élímu prostřednictvím proroka:

I přišel k Élímu muž Boží a řekl mu: Toto praví Hospodin: Cožpak jsem se jasně nezjevil domu tvého otce, když byli v Egyptě, v domě faraonově? Ze všech izraelských kmenů jsem si ho vyvolil za kněze, aby obětoval na mém oltáři, páčil kadidlo a nosil přede mnou efód. Domu tvého otce jsem dal všechny ohnivé oběti synů Izraele. Proč pohrdáte mým obětním hodem a přidavnou obětí, které jsem přikázal ve svém příbytku? Ctil jsi své syny víc než mě, když jste tloustli nejlepším ze všech přidavných obětí Izraele, mého lidu.

- 1. Samuelova 2,27–29

Prorok přesně vystihl Élího motivy. Dal přednost tomu, že si jeho synové brali nejlepší část obětí násilím, před bezúhonností. Bůh Élímu ústy proroka řekl, že své syny *ctil* víc než Jeho

samotného. A tím nejenže přišel o svou odměnu, ale naopak utrpěl velkou ztrátu. Čtěme dál, co mu Bůh řekl:

Proto je toto výrok Hospodina, Boha Izraele: Opravdu jsem řekl: Tvůj dům a dům tvého otce bude přicházet přede mne navěky. Ale nyní je toto Hospodinův výrok: Ať je to ode mne vzdáleno, protože ty, kdo mne ctí, poctím, ale ti, kdo mnou opovrhují, budou prokleti! Hle, přicházejí dny, kdy odejmu tvou sílu a sílu domu tvého otce, takže ve tvém domě nebude stařec. Uvidíš tíseň v mém příbytku při všem, co bude v Izraeli dáno do pořádku; ve tvém domě nebude po všechny dny stařec. Nevyhladím ti od svého oltáře každého, abych skoncoval s tvýma očima a utrápil tvou duši, a všechn přírůstek tvého domu zemře v mužném věku. A znamením ti bude to, co přijde na tvé dva syny, na Chofního a Pinchasa: Oba zemřou v jeden den. Ustanovím si však věrného kněze, který bude jednat podle mého srdce a podle mé duše. Postavím mu trvalý dům a bude přicházet před mého pomazaného po všechny dny. I stane se, že každý, kdo bude ze tvého domu ponechán, přijde se mu klanět za trochu peněz a bochník chleba a řekne: Připoj mě, prosím, k jedné z kněžských skupin, abych mohl jíst kousek chleba.

- 1. Samuelova 2,30–36

Bůh řekl, že si pozvedne věrného kněze, který Jej bude poslouchat a nebude se snažit zalíbit lidem. To je opravdová úcta. Odměnou pro kněze, který měl nahradit Ělího, bude, že on ani jeho potomci nikdy nepřijdou o svůj úřad a budou mít hojnost požeňání.

Abrahamova úcta

Tímto způsobem ctil Hospodina i Abraham. Pro Abrahama nebylo nic dražšího než jeho syn Izák. Na tohoto zaslíbeného syna musel čekat dvacet pět let. Miloval ho víc než kohokoli nebo

cokoli jiného na světě. Přesto za ním jednou v noci přišel Bůh a chtěl po něm, aby prokázal, že více ctí Boha než svého syna. Bůh ho požádal, aby Izáka obětoval. Dokážete si představit ten zmatek v Abrahamově duši? Nebylo nic těžšího, o co by ho mohl Bůh požádat, aby se toho vzdal. Bylo by snazší vzdát se veškerého majetku než toho, kdo měl být pokračovatelem jeho rodu. Přesto u Abrahama vidíme opačnou reakci než u Élího. V Bibli čteme: „Abraham vstal časně ráno, osedlal osla, vzal s sebou dva své služebníky a svého syna Izáka, našťípál dříví k zápalné oběti a vydal se k místu, o kterém mu řekl Bůh.“ (Genesis 22,3) Na nic nečekal a hned druhý den brzy ráno vyrazil udělat to, co mu Bůh přikázal.

Abraham ctil Boha nade vše. Proto na něho těsně předtím, než vztáhl ruku na Izáka, aby jej zabil, zavolal anděl: „Nevztahuj ruku na chlapce a nic mu nedělej, protože teď jsem poznal, že jsi bohabojný a že jsi mi neodepřel svého syna, svého jediného.“ (verš 12) Víím, že se opakuji, ale musím znovu říct, že skutečná úcta je vedlejším produktem svaté bázně. Nyní se podívejme, jakou odměnu dostal Abraham za svůj čin nejvyšší úcty:

Hospodinův anděl zavolal z nebes na Abrahama podruhé a řekl: Při sobě jsem přísahal, je Hospodinův výrok: Protože jsi učinil tuto věc a neodepřel jsi mi svého jediného syna, proto tě jistě požehnám a tvé símě velice rozmnožím jako nebeské hvězdy a jako písek na mořském břehu. Tvé símě zdědí bránu svých nepřátel. Ve tvém semeni si budou žehnat všechny národy země, protože jsi mne uposlechl.

- Genesis 22,15–18

Pamatujte, že úcta vždy přináší odměnu, ať už ctíte Boha přímo nebo nepřímo tím, že ctíte Jeho služebníky.

Mojžíšova špatná volba

Mojžíš byl dalším člověkem, který téměř o vše přišel, protože projevil úctu někomu jinému než Bohu. Jeho chyba byla závažná. Bůh se velmi hněval. Dokonce se tak moc hněval, že Mojžíšův život měl vyhasnout. V Bibli čteme: „I stalo se cestou v tábořišti, že ho potkal Hospodin a chtěl ho usmrtit.“ (Exodus 4,24)

Než to začnu rozebírat, rád bych nejdříve nastínil, co se tu vlastně dělo. Hospodin se Mojžíšovi právě ukázal v hořícím keři a oznámil mu, že si jej vybral, aby vysvobodil Izrael z Egypta. Mojžíš sešel dolů z hory, vzal děti a manželku a vyrazil na cestu do Egypta, aby naplnil, co mu Bůh řekl. První noc, když nocovali pod širým nebem, Bůh přišel, aby Mojžíše zabil. Cože? Aby zabil toho, komu právě řekl, že má vyvést Jeho lid? Copak je Bůh schizofrenik? Ne, tisíckrát ne! O co tu tedy jde?

Když Mojžíš sestoupil dolů z hory poté, co se setkal s Bohem v hořícím keři, první, s kým se setkal, byla jeho manželka. Viděla na něm, že prožil něco výjimečného, a zeptala se ho na to. Živě si dovedu představit jejich rozhovor: „Miláčku!“ vykřikne Mojžíš, „ukázal se mi Bůh a řekl mi, že se mám vrátit do Egypta a vyvést odtamtud svůj lid a osvobodit jej z rukou faraona. Takže jsem vlastně oním vysvoboditelem, o kterém se už tolik let mluví.“ Jeho žena Sipora na to odpoví: „Skvělé. Jdu s tebou, zlato. Kdy vycházíme?“

Mojžíš jí odpoví: „Okamžitě, ale musíme nejdřív něco udělat. Na hoře mi Bůh připomenul smlouvu, kterou učinil s Abrahamem. Řekl mi, že máme naše dva chlapce obřezat.“

Ona mu na to řekne: „No, tak začneme s Geršómem, naším nejstarším.“

Sipora pak sleduje, jak Mojžíš provádí obřízku.

Nyní to přeruším a napíšu něco, co s tím souvisí. Byl jsem přítomen při obřízce našeho třetího syna. Lékař nás varoval, abychom se na to dobře připravili. Řekl nám, že v takových bolestech jsme Aleca ještě nikdy neviděli. Když se lékař sehnul a říznul, křičela v našem synovi ukrutnou bolestí každičká buňka. Nesmírně jsem trpěl, když jsem ho viděl.

Vraťme se tedy k Sipoře. Vidí, jak její nestarší syn křičí bolestí, svíjí se a pláče. S největší pravděpodobností ji to vyděsilo. Jak může její muž udělat vlastnímu synovi něco tak příšerného? Začne pochybovat o muži, kterého si vzala. Co se mu to na té hoře stalo? Copak je Bůh, s nímž se tam setkal, tak krutý a krvelačný?

Do akce se vloží máma. Postaví se mezi Mojžíše a mladšího syna Eliezera. Ruce v bok, nohy pevně na zemi a nesouhlasně protestuje. Její gesta vyjadřují velice jasně: „Už ani krok. Tohle už podruhé neuděláš. Tohle je moje děťátko. Stačí, že jsem se musela dívat, jak jsi tu příšernou krutou věc provedl Geršómovi. Co jsi to za manžela?“

Úplně vidím jejich manželskou hádku. Sipora argumentuje, křičí a vyhrožuje. Hádají se celý den, celou noc a ještě další den. Není připraveno jídlo a výhrůžky se stupňují hodinu od hodiny. Mojžíšovi to připadá nekonečné a unavuje ho to.

Mojžíš má nakonec vzdoru své manželky plné zuby a řekne si: *Už mě to hádání nebaví. Mám tu práci, kterou mám udělat. Mám povolání vyvést a vysvobodit celý národ, a už je načase začít.* Takže to vzdá a řekne: „Tak jo, vyjdeme.“

Na cestě do Egypta je navštíví Hospodin, a zatímco táboří, chystá se Mojžíše zabít, protože projevil úctu své ženě místo Hospodinovi. To Bůh u svých vyvolených vedoucích nestrpí. Mojžíše zabije a najde si někoho jiného. Když však Sipora pochopí, co se chystá, dostane rozum, popadne svého syna a obřeže

jej sama. V Bibli se dočteme: „Tu vzala Sipora ostrý pazourek, odřízla předkožku svého syna, dotkla se jeho nohou a řekla: Jsi mi ženichem krve.“ (Exodus 4,25)

Jakmile to učinila, „Hospodin ho nechal“ (viz verš 26). Jednou se mě Bůh při modlitbě zeptal: „Přišel jsem tenkrát, abych zabil Mojžíše, nebo abych zabil jeho ženu?“

Uvědoměle jsem odpověděl: „Mojžíše.“

Bůh mi pak řekl: „Ano, protože Mojžíšovi jsem řekl, že má obřezat své syny. On byl hlavou své domácnosti, ale rozhodl se, že dá přednost své manželce přede Mnou. Projevil úctu jí, nikoli Mně. On za to nesl zodpovědnost.“ Z toho jsem pochopil, jak důležité je nedělat kompromisy ohledně pravdy kvůli tomu, abychom se zalíbili těm, kteří jsou naší autoritě podřízení.

Mojžíš se zachoval jako ten, kdo chce *pokoj uchovat*, nikoli *způsobit*. Ježíš nikdy neřekl: „Blahoslavení ti, kdo *udržují pokoj*“ (viz Matouš 5,9), ale „Blahoslavení ti, kdo *působí pokoj*“. Člověk, který *uchovává* či *udržuje pokoj*, je ten, kdo zkompromituje pravdu, jen aby uchoval falešný pocit pokoje. Pro vedoucího je velmi snadné do této pasti spadnout. V podstatě jde o to, že člověk ctí toho, koho vidí, místo Toho, jehož nevidí. Takové jednání je Bohu ohavností.

Člověk *působící pokoj* je však na druhou stranu tím, kdo, je-li potřeba, konfrontuje, aby nastolil skutečný pokoj. Proto Ježíš řekl: „Ode dnů Jana Křtitele až dosud je království Nebes vystaveno tlaku a ti, kdo se do něho tlačí, je uchvacují (jako převzácnou cenu, o podíl v nebeském království je potřeba usilovat s největší horlivostí a dravostí).“ (Matouš 11,12; (AMP)) Boží království je *pokoj* (viz Římanům 14,17), a abychom měli skutečný pokoj, je potřeba, aby čas od času docházelo ke konfrontacím.

Ti, kteří pokoj jen udržují, jsou často motivováni sobeckými zájmy. Nechtějí si komplikovat život, nebo příslušné lidi nikdy nekonfrontují jen proto, že se jim líbí to, co jim od nich plyne. Jak tomu bylo u Élího a jeho synů.

Mojžíš se z této události s největší pravděpodobností hodně poučil. Už nikdy nezkompromitoval pravdu kvůli tomu, aby projevil úctu žádosti někoho jiného. V podstatě jeho selhání na počátku služby pro něj bylo odrazovým můstkem, zásadní lekcí a místem, kdy se v jeho srdci odehrálo něco, co z něj do budoucna učinilo skvělého vůdce.

S Élím to bylo jinak. Nebyl nováčkem ve službě jako Mojžíš, spíš to byl „veterán“. Věděl přesně, co dělá. Mojžíš se na rozdíl od něj asi jen snažil být dobrým manželem. Myslel to upřímně, ale upřímně se mýlil.

Výzva v rodině

Pokud se podrobně podíváme na všechny události, které jsem uvedl v této kapitole, zjistíme, že k nim došlo v rodině. Élí a Abrahám a jejich děti. Mojžíš a jeho žena. V tuto chvíli nám dochází, co Ježíš říká ohledně rodin:

Nemyslete si, že jsem přišel uvést na zem pokoj; nepřišel jsem uvést pokoj, ale meč. Neboť jsem přišel postavit člověka ,proti jeho otci, dceru proti její matce a snachu proti její tchyni a nepřáteli člověka budou členové jeho domácností. Kdo má rád (ctí) otce nebo matku víc než mne, není mne hoden; a kdo má rád (ctí) syna nebo dceru víc než mne, není mne hoden.

- Matouš 10,34–37 (slova v závorkách přidal autor)

Když kompromitujeme Boží vůli zjevenou v Jeho Slově proto, abychom upřednostnili někoho jiného, i když je to v rámci vlastní

rodiny, je to v podstatě hřích vůči Bohu. Doufám, že vidíte, jak to je závažné. Ježíšova slova jsou velmi přímá a přísná. Z příkladů, které jsem uvedl výše, je jasné, proč tomu tak je. Pro Élího neexistovala žádná možnost, jak uniknout soudu jeho rodiny. Za to, že ctil své syny víc než Boha, zaplatil velmi vysokou cenu.

Jde o správnou rovnováhu v rodině. V této knize jsme mluvili o tom, jak je úcta důležitá. Avšak pozor: úcta, kterou projevujeme někomu jinému místo Bohu, spadá do kategorie modloslužby a většinou přináší velmi závažné důsledky. Nic a nikoho nesmíme ctít víc než Boha. On je Bohem, Králem a Spasitelem. To musíme mít na paměti ve všem, co děláme.

Úcta se projevívá v poslušnosti

V celé Bibli můžeme najít bezpočet příkladů, kdy muži a ženy dali při vzdávání úcty přednost člověku před Bohem. Ani jeden výsledek takového jednání nebyl dobrý. Ukázali jsme si, co se stane, když více ctíme lidi, kteří jsou pod naší autoritou, než Boha. Totéž však platí i o lidech, kteří jsou na stejné úrovni jako my.

Jeden příklad, který je pro mě odstrašující, je v První knize Královské a týká se mladého a starého proroka. Mladý prorok z Judska dostal od Boha příkaz jít do Bételu a proklít oltář modloslužby, na němž obětoval král Jarobeám. Udělal to, a Bůh oltář roztříštil ve dvě. Všude se rozsypal popel přesně tak, jak to mladý prorok předpověděl.

Král Jarobeám byl zasažen tím, jak rychle se naplnilo Boží slovo, které prorok přinesl, a žasl nad Boží mocí, která mu uzdravila ruku. Proto pozval proroka do paláce, aby mu poskytl občerstvení a odměnu. Na to muž Boží odpověděl: „I kdybys mi dal polovinu svého domu, nepůjdu s tebou, nebudu jíst pokrm ani pít vodu na tomto místě. Neboť toto mi bylo přikázáno podle Hospodinova slova: Nejez pokrm ani nepij vodu a nevracej se cestou, kterou jsi přišel.“ (1. Královská 13,8–9)

A tak se vracel do Judska jinou cestou. Na té ho však potkal starý prorok a pozval ho k sobě domů, aby se posilnil. Mladý prorok vyprávěl starému prorokovi, co mu Bůh řekl, a vysvětlil mu, že s ním nemůže jít, protože mu Bůh přikázal, aby po cestě zpět nejedl a nepil. Starý prorok mu však namítl: „Také já jsem prorok jako ty a promluvil ke mně anděl podle Hospodinova slova takto: Přiveď ho s sebou do svého domu. Ať pojí pokrm a napije se vody. Lhal mu.“ (verš 18)

Mladý prorok projevil úctu slovům staršího proroka a šel s ním. Když byl u něj v domě a jedli spolu, přišlo k němu slovo od Hospodina: protože neposlechl, nebude v hrobě připojen ke svým předkům.

Když se vydal na cestu do Judska, potkal lva, který jej zabil. Lev však jeho mrtvolu nesežral. Nesežral ani osla, na němž prorok cestoval. Když starý prorok zjistil, jaký osud potkal mladého proroka, s jistotou řekl: „To je muž Boží, který se vzepřel Hospodinovu příkazu. Hospodin ho vydal lvu a ten ho roztrhal a usmrtil podle slova, které k němu Hospodin promluvil.“ (verš 26)

Mladý prorok respektoval staršího proroka. Je pravděpodobné, že takto byl vychováván už od dětství. Měl v sobě velmi silné předsevzetí ctít muže, kteří Bohu sloužili déle než on. To je dobrá vlastnost. Je však potřeba najít správnou rovnováhu. Mladý prorok udělal chybu, když si vážil slova staršího proroka víc než slova Hospodinova. A stálo ho to velmi mnoho.

Příklad této situace můžeme najít v Novém zákoně v Pavlově životě. Ten zaznamenává:

Ale když přišel Kéfas do Antiochie, postavil jsem se proti němu tváří v tvář, neboť si zasloužil odsouzení. Než totiž přišli někteří od Jakuba, jídával společně s pohany. Když však přišli, začal couvat a oddělovat se, protože se bál

těch, kteří byli z obřezaných. A spolu s ním upadli do pokrytectví i ostatní Židé, takže i Barnabáš byl stržen jejich pokrytectvím.

- Galatským 2,11-13

Proč se Petr, Barnabáš a ostatní židovští věřící odtahovali od věřících z pohanů, když předtím s nimi bez problémů jedli? Odpověď je jednoduchá: vážili si svých přátel víc než pravdy, a to vyústilo v pokrytecké jednání plné strachu. Petr znal pravdu. Byla mu zjevena, když byl v Joppe. Dostalo se mu přímého slova od Boha: „... Co Bůh očistil, ty nepokládej za poskvrněné!“ (Skutky 10,15)

Vím, že je někdy snazší vzdát úctu tomu, komu stojíme tváří v tvář, než Bohu, kterého nevidíme. Musíme si však na to dát pozor. Musíme si určit hranice, které nás budou varovat, abychom to nedělali, a budou usměrňovat naše reakce. Pokud nás někdo, koho milujeme a respektujeme, požádá o něco, o čem víme, že je to proti Božímu Slovu, nebo pokud se bude snažit nás nalákat a přesvědčit, abychom něco takového udělali, nemůžeme upřednostnit jeho přání před Bohem.

Odepření úcty

Existují situace, kdy je správné úctu odepřít. Bývá to velice vzácně, ale musíme se o nich zmínit, abychom neupadli do hříchu. V Bibli čteme:

Jako sníh v létě a déšť ve žni, tak se nehodí pro hlupáka sláva. (sláva – úcta v angl. překladu; pozn. překladatele)

- Přísloví 26,1

Jako přivázat kámen k praku, takové je dát hlupákovi slávu. (opět: slávu – úctu)

- Přísloví 26,8

Když přivážeme kámen k praku, pak zraníme jedině sami sebe. Co to znamená pro náš každodenní život? Kdo je v prvé řadě tím hlupákem? Je to ten, kdo si v srdci říká, že Bůh není (viz Žalm 53,2), kdo roznáší pomluvy (viz Přísloví 10,18), činí zlo a nepravost (viz Přísloví 10,23), ve svých očích má vždy pravdu a nehledá zbožnou radu (viz Přísloví 12,15), jeho slova jsou pyšná a namyšlená (viz Přísloví 14,3), je sebejistý a opovrhuje moudrostí, poznáním a nápravou (viz Přísloví 15,5; 18,2). To je jen několik vlastností, které jsou v Bibli uvedeny o hlupákovi. O takovém člověku se v Bibli často píše jako o antikristu, protože jeho životní styl je naprosto v rozporu s cestou a vyučováním Ježíše Krista.

Když takovému člověku projevíme úctu, ublížíme tím sami sobě. Kámen, který je přivázaný k praku, se vrátí a zraní nás. Apoštol Jan o tom zcela jasně píše ve svém druhém dopise:

Přichází-li někdo k vám a nepřináší toto učení (není věrný učení Ježíše Krista), nepřijímejte ho do domu (nepřijímejte ho, nevítejte to a nedovolte mu) ani ho nezdravte a nepovzbuzujte; kdo ho zdraví a přeje mu zdar, má účast na jeho zlých skutcích.

- 2. Janův 1,10–11 (AMP)

Není moudré ctít neuctivé chování nebo nauky, které jsou v rozporu s učením Ježíše Krista. Pokud to činíme, máme spoluúčast na jejich hříchu.

Obdržet úctu

Na závěr chci zopakovat něco, co jsem už zmiňoval dříve. Vyžadovat a nárokovat si úctu je v rozporu s Božím srdcem. Pokud poselství o úctě uslyší nějaký manžel a po návratu domů si začne nárokovat úctu své ženy a dětí, tak to poselství vůbec nepochopil. Uniklo mu to nejdůležitější. Totéž platí o komkoli v pozici autority. V Bibli však najdeme, co máme dělat, abychom si úctu v životě získali:

Získej moudrost, získej rozumnost! Nezapomínej a neodvracej se od řečí mých úst! Neopouštěj ji a bude tě chránit, miluj ji a bude tě střežit. Počátek moudrosti je: Získej moudrost! Za všechno své vlastnictví získej rozumnost. Vysoce si jí važ a vyvýší tě; když ji obejměš, poctí tě.

- Přísloví 4,5–8 (kurzívu přidal autor)

Když obejmeme moudrost, přinese nám úctu. Počátek moudrosti je bázeň před Hospodinem. Když máme Boží bázeň, pak věříme Jeho Slovu v každé oblasti svého života a posloucháme Jej. Toužíme vždy poslechnout všechny Jeho příkazy a nařízení. Zjistil jsem, že někteří lidé se snaží napasovat Bibli do svého životního stylu a přesvědčení. Když tedy čtou Bibli, nakonec v *ni čtou jen to, čemu sami věří, místo aby věřili tomu, co čtou*. To první je klam. To druhé je bázeň před Bohem, která vede k moudrosti.

Lidé, kteří opravdu chtějí žít spravedlivě, milovat se slitováním a žít v pokoře před Bohem, činí rychle pokání a Bohu věří. Když je potřeba, přijímají nápravu. V Bibli se píše: „Chudoba a hanba přijde na toho, kdo si nevšímá naučení, ale kdo zachovává pokárání, bude vážený.“ (Přísloví 13,18) Opakem hanby je úcta. Pokud nebudeme přijímat nápravu, pozveme si do života hanbu. Když ale budeme milovat pravdu víc než osobní pohodlí a potěšení, přitáhneme k sobě úctu.

Zkrátka je to tak: „Důsledkem pokory a bázně před Hospodinem je bohatství, sláva a život.“ (Přísloví 22,4) Bůh nám zaslubuje úctu, pokud budeme usilovat o zbožnost. Možná se nedostaví okamžitě, ale přijde vždycky. Ve službě jsem už desetiletí a sleduji lidi, kteří v životě neustále přijímají proud Božího požehnání. U některých se zdálo, že po nějakou dobu jejich věrnost nebyla odměněna. Nicméně díky neutuchající vytrvalosti nakonec zakoušejí obrovskou úctu a požehnání.

Jak si úctu udržet

Abychom si úctu udrželi, musíme zůstat pokorní. Nehledě na to, jak mocně nás Bůh požehnal, musíme mít stále na paměti, že všechno, co máme, jsme dostali. Když jsme s Lisou začínali službu cestujících kazatelů, neměli jsme toho moc. Ani sbory nás moc nevyhledávaly. Nebyli jsme příliš žádaní. Rozhodli jsme se, že tam, kde nám Bůh otevře dveře, dáme vše, co máme.

Roky jsme zažívali, že Bůh zaopatřil naše potřeby za pět minut dvanáct. Jednou při modlitbě ke mně promluvil: „Synu, začnu ti žehnat. Tobě, tvé rodině i tvé službě. A to takovým způsobem, který předčí tvé sny. Budeš mít hojné zaopatření a tvá služba bude mít velký dopad. Bude to pro tebe ale zkouškou. Když jsi zažíval období sucha a prázdna, důvěřoval jsi Mi ve všem. V tom, co máš kázat, jak používat peníze, kam jít a podobně. Když ti začnu mocně žehnat, začneš jednat podle svého uvážení, nebo Mě nadále budeš hledat a ptát se, co máš mluvit? Budeš utrácet peníze podle svého, nebo se Mě stále budeš ptát na radu? Budeš se Mě i nadále ptát, kam jet a co dělat, nebo zapomeneš, odkud jsi přišel?“

Pak pokračoval: „Synu, většina služebníků, kteří padli, padli během období hojnosti, ne během sucha.“

Vzpomínám si, že jsem přišel domů (modlil jsem se totiž o samotě venku nedaleko našeho domu) a vyprávěl jsem manželce, co mi Bůh během modlitby řekl. Zpozorněla a podívala se na mě: „Johne, kdybys mi řekl jen tu první část, skákala bych radostí. Když jsem si ale vyslechla i to varování, přišla na mě Boží bázeň.“

Souhlasně jsem přikývl.

Pavel o sobě celý svůj život říkal, že je „nejmenším z apoštolů“, „nejposlednějším mezi svatými“, „největším z hříšníků“. Nikdy nezapomněl, odkud přišel, a stále měl na mysli věčnou pravdu:

vše, co měl, dostal od Boha. Z toho důvodu napsal: „Vždyť kdo ti dává vyniknout? Co z toho, co máš, jsi nedostal?“ (1. Korintským 4,7) Když tímto způsobem budeme žít v pokoře před Bohem, nepřijdeme o to, pro co jsme pracovali. Připomeňme si verš z Bible, kterým jsem začínal tuto knihu: „Dávejte si pozor, abyste nepřišli o to, na čem jsme pracovali, ale abyste dostali plnou odměnu.“ (2. Janův 1,8) Jsme povzbuzování, abychom nepřišli o ovoce své práce, i na tomto místě:

Člověka poníží jeho pýcha, ale ponížený duch získá slávu.

(slávu – úctu, angl. překlad Bible; pozn. překladatele)

- Přísloví 29,23

Všimněte si výrazu získá (v angl. originále udrží, uchová; pozn. překladatele). Pokud budeme žít v bázni před Hospodinem a opravdové pokoře, budeme si úctu udržovat a růst v ní. Nikdy nezapomeňte, že vás Ježíš vysvobodil od věčné smrti. Pamatujte také na Jeho lásku a na nesmírnou hodnotu každého jednotlivce, s nimž se setkáte. Prokazujte lidem úctu, jako jim ji prokázal On, když za ně vydal svůj život. A získáte úctu, odměnu a uchováte si, co jste dostali.

Závěrem

Opakovaně jsem kladl důraz na to, že veškerá skutečná úcta pramení ze srdce. Efektivní způsob, jak proměnit srdce, je prostřednictvím vroucí, upřímné modlitby. Povzbuzuji vás, abyste se denně modlili, aby vaše srdce oplývalo Boží láskou, svatou bází a úctou. Rád bych modlitbou ukončil tuto knihu, nikoli však toto poselství, protože to ve vašem srdci nadále poroste a bude ve vašem životě přinášet ovoce. Modlitbou, aby Bůh dal do celé vaší bytosti upřímnou úctu k těm, které vám do života pošle. Pokud jste zanedbali úctu k některým lidem, začnu tuto modlitbu pokáním. Modlete se tedy se mnou:

Nebeský Otče, děkuji Ti za to, že jsi ke mně prostřednictvím této knihy promlouval. Přicházím k Tobě a ze všeho nejdříve Tě prosím o odpuštění. Prosím, odpusť mi, že jsem neprokazoval úctu těm, které jsi mi do života poslal. Odpusť mi, že jsem nerespektoval ty, kteří nade mnou mají autoritu, a nepodřizoval jsem se jim. Odpusť mi, že jsem neměl úctu k těm, kdo jsou na stejné úrovni jako já, nebo si nevážil těch, kdo mi byli svěřeni do péče. Odpusť mi také, že jsem nejednal v úctě ke všem lidem, se kterými jsem se setkal. Očisti mě, prosím, krví Ježíše. Činím pokání z toho, že jsem k některým lidem nebyl citlivý.

Prosím tě, abys mé srdce i mou duši naplnil skutečnou úctou.

Toužím po tom, aby v mém srdci v hojnosti přebývala bázeň Boží a Boží láska. Prosím Tě, aby mé srdce hořelo úctou k druhým lidem tak jako Tvé srdce. Abych druhé lidi viděl jako hodnotné, milované, cenné a úctyhodné. Prosím Tě o to ve víře, a v tuto chvíli to přijímám. Modlím se ve jménu Ježíše Krista. Amen.

Modlete se v podobném duchu každý den, žijte v poslušnosti Božímu Slovu a sledujte, jak se měníte v lepšího vyslance Božího království. Vaše odměna bude velká a zakusíte radost a naplnění. Děkuji vám za vaši lásku k našemu Králi i za vaši službu pro Něj.

Nyní tomu, kdo je mocen vás zachovat bez klopýtnutí a postavit bezúhonně s veselím před svou slávu, jedinému moudrému Bohu, našemu Zachránci skrze Ježíše Krista, našeho Pána, jemu buď sláva, velebnost, vláda i pravomoc před veškerým časem, i nyní, i po všechny věky věků. Amen.

PŘÍLOHA

Spasení je tu pro každého

„Vyznáš-li svými ústy Pána Ježíše a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš zachráněn. Srdcem se věří k spravedlnosti a ústy se vyznává k záchraně.“

- Římanům 10,9–10

Bůh touží, abyste zakoušeli život v plnosti. On vás vášnivě miluje a má pro váš život plán. Je však jen jediný způsob, jak cestu k věčnosti začít: přijmout spasení v Božím Synu, v Ježíši Kristu.

Smrtí a vzkříšením Ježíše vám Bůh otevřel cestu do svého Království. Můžete se stát Jeho milovaným synem a milovanou dcerou. Ježíšova oběť na kříži nám přinesla věčný a hojný život zdarma. Spasení je Boží dar; nemůžete udělat nic, čím byste si ho zasloužili.

Abyste tento vzácný dar mohli přijmout, musíte nejprve vyznat hřích, že jste žili nezávisle na svém Stvořiteli (neboť toto je kořen všech ostatních hříchů, které člověk učiní). Toto pokání je životně důležité pro přijetí spasení. Petr to jasně řekl ve Skutcích v den, kdy bylo spaseno pět tisíc lidí: „Učiňte tedy pokání a obraťte se, aby byly vymazány vaše hříchy.“ (Skutky 3,19) V Bibli se píše, že

každý člověk se rodí jako otrok hříchu. Toto otroctví zapříčinil Adamův hřích. Adam byl první, kdo vědomě neposlechl. A nyní to pokračuje. Pokání je rozhodnutí odejít pryč od poslušnosti sami sobě a ďáblu, jenž je otec lži, a obrátit se k poslušnosti novému Pánu, Ježíši Kristu. Tomu, který za vás dal svůj život.

Ježíš se musí stát Pánem vašeho života. Učinit Ježíše Pánem znamená, že Mu odevzdáte svůj život (ducha, duši i tělo). On bude vlastníkem všeho, co máte. Jeho autorita bude ve vašem životě absolutní. Ve chvíli, kdy to učiníte, vás Bůh vysvobodí z temnoty a přenesení do světla a slávy svého Království. Jednoduše přejdete ze smrti do života. Stanete se Jeho dítětem!

Pokud chcete přijmout spasení v Ježíši Kristu, modlete se takto:

Bože v nebi, vyznávám, že jsem hříšník a že jsem daleko od Tvých měřítek spravedlnosti. Zasloužím si být na věky odsouzen za svůj hřích. Děkuji Ti, že jsi mě v tomto stavu nenechal. Věřím, že jsi poslal Ježíše Krista, svého jednorozeného Syna, který se narodil panně Marii, aby za mě zemřel a odnesl mé odsouzení na kříž. Věřím, že byl třetího dne vzkříšen a nyní sedí po Tvé pravici jako můj Pán a Spasitel. Dnes tedy činím pokání ze své nezávislosti a zcela Ti odevzdávám svůj život.

Ježíši, vyznávám Tě jako svého Pána a Spasitele. Přijď do mého života prostřednictvím svého Ducha a změň mě v Boží dítě. Zříkám se věcí temnoty, kterých jsem se kdysi držel. Od tohoto dne už nebudu žít sám pro sebe. Díky Tvé milosti budu žít pro Tebe, který ses obětoval, abych mohl žít navěky.

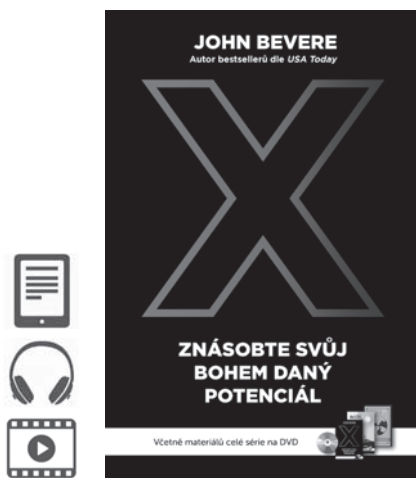
Děkuji Ti, Pane. Můj život je nyní cele ve Tvých rukou. Podle Tvého Slova nikdy nebudu zahanben. Amen

Vítejte do Boží rodiny! Povzbuzuji vás, abyste se o svou úžasnou novinku podělili s jiným věřícím. A také je důležité, abyste se připojili k místní církvi, jež věří Bibli, a měli kontakt s dalšími lidmi, kteří vás budou povzbuzovat ve víře. Pokud budete potřebovat pomoct najít sbor ve vaší oblasti, budeme rádi, když zkontaktujete naši službu (MessengerInternational.org).

Právě jste se vydali na tu nejúžasnější cestu! Kéž rostete ve zjevení, milosti a přátelství s Bohem každý den!

ZNÁSOBENÍ

Znásobte svůj Bohem daný potenciál

Cítíte se někdy v Božím království jako divák? Možná víte, že byste něco měli dělat, ale nedokážete přesně určit co. Většina lidí by v životě chtěla něco velkého udělat, ale zápasí s podobnými otázkami:

- Jak si mohu být jistý, že nemám Boží vůli?
- Jakou roli hrají mé vlastní dary při rozšiřování Božího království?
- Jak mohu zjistit, zda ve svém životě používám naplno potenciál, který mi Bůh dal?
- Je mé povolání méně důležité, pokud nejsem přímo ve „službě“?
- Jak správně vyvážit spochinutí v Boží milosti a hodnotné skutky pro Jeho království?
- Jak zlomit moc strachu a jak vykročit vpřed, když se to zdá tak nejisté a riskantní?

V této hluboké knize se autor bestsellerů John Bevere spoléhá na pečlivé zkoumání Bible a používá mocné příběhy, aby nám pomohl přemýšlet o svém povolání jinak a pochopit, proč je pro Boha tak důležité. Když budete pročítat tyto stránky, budete zmocněni znásobit a rozmnožit dary, které jste dostali od Boha, a vkročit do svého potenciálu.

Dostupné na: MessengerX.com

BOŽE, KDE JSI?!

Jak nalézt sílu a cíl v pustině

Možná k vám kdysi Bůh mluvil, ale nyní se zdá, že mlčí. Možná jste kdysi vyšli ve víře, ale nyní vám připadá, že Jeho přítomnost nelze najít. Vítejte v pustině – v místě kdesi mezi tím, kdy jste od Boha přijali zaslíbení, a tím, kdy se toto zaslíbení naplní.

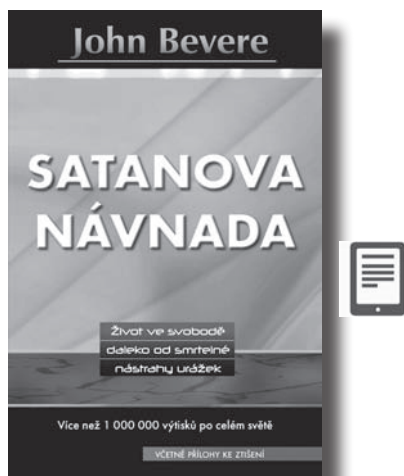
Mám pro vás však dobrou zprávu. Není to zbytečně promarněný čas. Bůh si čas v pustině používá k tomu, aby vás připravil a vybavil do budoucna, pokud jí projdete správně. Mnoho lidí si myslí, že tímto obdobím projdou jediné tak, že budou čekat na Boha. Je tomu přesně naopak. I vy máte svou roli, kterou během této doby musíte sehrát. A to roli velmi důležitou. A pokud nechcete ztrácet čas a chodit jen kolem dokola, pak je důležité zjistit si, jaká ta role je.

V této knize, jež vám otevře oči, vás autor bestsellerů John Bevere vybaví klíčovými biblickými vhledy a pestrými příběhy, jež vám pomohou projít vyprahlými obdobími sucha a vkročit do všeho, co pro vás Bůh má.

Dostupné na: **MessengerX.com**

SATANOVA NÁVNADA

Život ve svobodě daleko od smrtelné nástrahy urážek

Utečte ze satanovy smrtelné pasti! Kniha *Satanova návnada* odhaluje jednu z nejpodvodnějších pastí, které satan používá, aby dostal věřící mimo Boží vůli. Je to urážka. Většina lidí, kteří jsou satanovou návnadou polapeni, si to ani neuvědomuje. Nenechte se ošálit! S urážkou se setkáte, a záleží jen na vás, jak to ovlivní váš vztah s Bohem. Vaše reakce rozhodne o vaší budoucnosti.

Jestliže se s urážkou vyrovnáme správným způsobem, budeme silnější, a ne zahořklí.

V knize naleznete odpovědi na obtížné otázky jako například:

- Proč mám nutkání vyprávět vše „z mého pohledu“?
- Jak mohu bojovat s podezřívavými myšlenkami plnými nedůvěry?
- Co mohu udělat pro to, abych si v hlavě přestal přehrávat minulá zranění?
- Jak mohu opět začít věřit, když mě někdo hluboce urazil?

Tato kniha vám pomůže uniknout z nepřítelovy pasti urážek a zároveň vás zmocní k tomu, abyste zůstali od urážek svobodní. To vám umožní zažívat vztah s Bohem, který je bez jakýchkoli překážek.

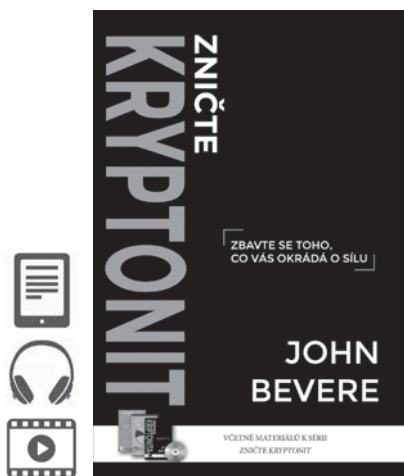
Dostupné na:

MessengerX.com

ZNIČTE KRYPTONIT

Zbavte se toho, co vás okrádá o sílu

Stejně jako Superman dokáže překonat všechny překážky a porazit úplně každého nepřítele, mohou mít i následovníci Krista nadpřirozenou schopnost překonat výzvy, kterým čelí. Ale pro Supermana i pro nás je zde jeden problém. Je to kryptonit, který nás okrádá o sílu a moc.

Samozřejmě, že je jak Superman, tak kryptonit smyšlený. Ale duchovní kryptonit smyšlený není.

Tato kniha nabízí odpovědi na otázky, proč tolik křesťanů není schopno zakoušet nadpřirozenou sílu a moc, která byla u křesťanů prvního století zcela zjevná.

V knize *Zničte kryptonit* John Bevere odhaluje, co tímto kryptonitem je, proč kompromituje naše společenství a jak se vymanit z jeho pout.

Zničte kryptonit není pro slabší povahy a určitě to není žádný duchovní „povzbuzovák“. Je to velice závažná pravda pro toho následovníka Krista, který se touží chopit sice náročné, ale velice odměňující cesty vnitřní proměny.

Dostupné na:

MessengerX.com

PŘÍBĚH MANŽELSTVÍ

Bylo nebylo...

Manželství existuje od věků. Je to smlouva, jež spojila jednoho muže a jednu ženu. Spoutala je dohromady. Toto spojení je oba učinilo silnějšími a vznešenějšími, mnohem zářivějším vyjádřením toho, kým mají být. Společně se stali lepšími, než by každý byl o samotě.

Svatební obřad byl ustanoven už od počátku. Je to slavnostní brána pro počátek vztahu „a žili spolu šťastně až dodnes“. Každé rozhodnutí a skutek byly navrženy proto, aby budovaly život, jež svazek představoval. Manžel a manželka vstoupili s propletenými rukama, srdci a hlasy do neznáma, abcy vyjádřili lásku jejich Stvořitele.

Jak jsme o tento přenádherný příběh lásky přišli? V knize *Příběh manželství* vás John a Lisa Bevereovi zvou, abyste znovu objevili Boží původní plán. Nehledě na to, jste-li v manželství, svobodní či zasnoubení, váš příběh je součástí toho Božího.

Dostupné na:

[MessengerX.com](https://messengerx.com)

NEZNIČITELNÝ

Jak najít pravdu ve vesmíru názorů

Jestliže kdy nadešel čas, abychom byli pevní jako mytický kámen adamant ohledně lásky a pravdy, pak je to teď. Bůh je láska. Bůh je pravda. Jak láska, tak pravda jsou nadčasové a překračují naše současné trendy i názory. Někdy může být naším největším vyjádřením lásky jen to, že řekneme pravdu, ale mluvit pravdu začíná u toho, že ji člověk sám žije.

Autorka bestsellerů Lisa Bevereová používá Bibli a příběh, ve kterém vás pozve na cestu do místa, kde se můžete naučit nejen přebývat v Boží neotřesitelné pravdě a lásce, ale kde se také můžete stát lidmi pevnými jako bájný kámen adamant, již jsou nepřemožitelní, odhodlaní a nezničitelní.

Bůh nám zjevuje svůj plán, když v Něm přebýváme. Právě tam jsme přetavováni a tvarováni. Když přebýváme v Kristu, úhelném kameni celé stavby, jsme tvarováni v podobu nezničitelného adamantu.

Dostupné na:

[MessengerX.com](https://messengerx.com)

DĚVČATA VE ZBRANI

Jak nést svůj kříž jako hrdina

Po celém světě jsou ženy terčem předsudků, obchodu se sexem, zneužívání a vyvražďování ženského pohlaví. Duchovní nepřítel se snaží odzbrojit ženy na všech úrovních. Lisa Bevere vysvětluje, že Boží Slovo je mečem a že bychom je měli jak studovat, tak jím vládnout. Jestliže kdy byla ta správná doba, aby se ženy chopily zbraní, pak je to nyní.

Kniha *Děvčata ve zbrani* vysvětluje spojení mezi utvářením meče, Božím Slovem a křížem. Dozvíte se v ní:

- Jak mluvit nebeským jazykem zde na zemi
- Co to znamená přimlouvát se
- Co to znamená nést svůj kříž
- Co to znamená mít rozlišení
- Jak odzbrojit nepřítel
- Proč jsou ženy terčem nepřítel a proč Bůh potřebuje, aby se z nich staly hrdinky

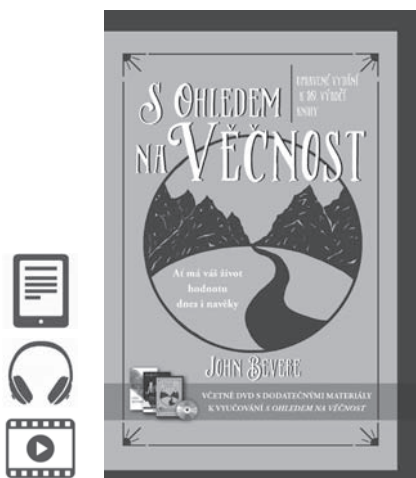
Dostupné na:

MessengerX.com

S OHLEDEM NA VĚČNOST

Ať má váš život hodnotu dnes i navěky

Náš život zde na zemi není nic než pára, a přesto mnozí lidé žijí, jako by na druhé straně nic nebylo. To, jak svůj život prožijeme, však ovlivní to, jak strávíme věčnost. Bible nám říká, že jsou pro věřící určeny různé druhy odměn, počínaje tím, že budou lidé, kteří budou stát a sledovat, jak vše, čeho dosáhli, shoří při soudu v ohni, a konče tím, že budou jiní, již budou vládnout se samotným Kristem.

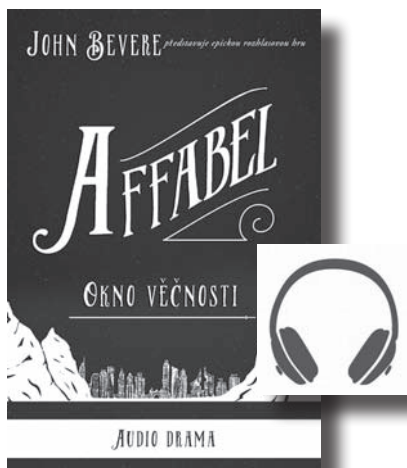
John Bevere vychází z principů 2. listu Korintským 5,9-11 a připomíná nám, že se všichni věřící postaví před Krista, aby přijali, co si v životě zasloužili. Mnozí z nás prožijeme šok, protože zjistíme, že jsme většinu času strávili věcmi, jež nemají žádnou věčnou hodnotu a nepřinesou nám žádnou odměnu na věčnosti.

Jak tedy můžeme prožít svůj život smysluplně? V knize *S ohledem na věčnost* se naučíte rozeznat své povolání a rozmnožit, co vám Bůh svěřil. Získáte perspektivu věčnosti a tím budete zmocněni pracovat tak, abyste přinášeli věčné ovoce, jež vytrvá.

Dostupné na: [MessengerX.com](https://messengerx.com)

AFFABEL

Audiodrama *Okno věčnosti*

Přemýšleli jste někdy pořádně o věčnosti? Možná víte, kde ji prožijete, ale víte, jak ji prožijete?

Pro věřícího je životně důležité, aby žil s perspektivou věčnosti, přesto může být těžké koncept věčnosti pochopit. *Affabel* je výpravná alegorie, kterou napsal John Bevere. Nabízí pohled na to, co leží až za hranicemi pozemské reality, a ukazuje pravdy, jež se zrcadlí v Božím království.

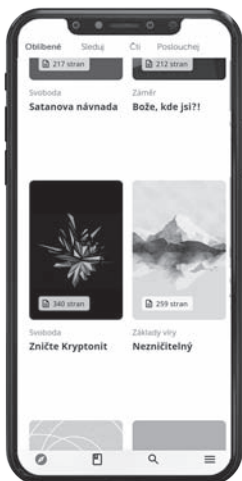
Připojte se k velkolepému králi Jalynovi, temnému pánu Dágonovi, slečně Laskavé, panu Nezávislému a dalším a vydejte se spolu s nimi objevovat zázračnou zemi Affabel a hrůznou vnější krajinu Osamění. Během děje budou postavy odhalovat skryté věci vašeho srdce a mnohé se vám stane výzvou.

Audiodrama Affabel se svými epizodami vytváří působivý poslech a dynamicky dokresluje poselství knihy *S ohledem na věčnost*.

Dostupné na: **MessengerX.com**

X MessengerX

Učednictví pro každého a všude

- Zdarma ve více než sto patnáct jazycích
- Dostupné v aplikaci i online
- Materiály určené k budování a růstu
- Možnost sledovat svůj růst a cestu učedníka

Získejte celou knihovnu materiálů pro učedníky včetně e-knih, audioknih, krátkých filmů, vyučování na video, Bibli a mnoha dalšího, co si můžete prohlédnout, pustit, stáhnout a přečíst na nejrůznějších zařízeních.

MessengerX.com

Dostupné všude na App Store a Google Play

ÚCTA PŘINÁŠÍ ODMĚNU

Použití pouze
na počítači

Sledujte videa
a stahujte další
materiály z:

DISK S MATERIÁLY

**Odemkněte moc
této zapomenuté ctnosti**

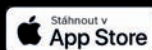
JOHN BEVERE

Toto vyučování a mnohá další vyučování Johna a Lisy Bevereových ve formě videostreamů i jiných zdrojů jsou dostupná zdarma na mobilní aplikaci a webové stránce služby Messenger International

MessengerX.com

Učednictví na každý den, pro každého a kdekoli.
Zcela zdarma ve více než sto patnáct jazycích.
Ať je duchovní růst součástí vaší každodenní rutiny!

John Bevere vykazuje vzácný talent podrobného zkoumání biblického textu. Čtenáři budou žasnout nad jeho novými, bystrými postřehy

-USA Publishers Weekly

Žádný křesťan nechce Boha omezovat, ale mnozí nevědomky omezujeme Jeho činnost v našem životě, protože ignorujeme velmi důležitý duchovní princip: úctu.

Koncept úcty se z naší kultury téměř vytratil. Jak však uvidíte na stránkách této knihy, je klíčový pro uvolnění Božího království do všech oblastí života.

V knize *Úcta přináší odměnu* odhaluje autor bestsellerů John Bevere to, jak vám správné pochopení úcty pomůže sladit se s Božím systémem hodnot a přiblížit se všemu, co pro vás Bůh má.

Hluboký biblický vhled spolu s mocnými příběhy, ve kterých uvidíte, jak tento princip funguje, vám v této knize poskytnou nový, čerstvý pohled na tuto zapomenutou ctnost. Mnohem důležitější však je to, že ve vás roznítí touhu začlenit úctu do každé oblasti vašeho života.

Včetně DVD s materiály
k sérii *Úcta přináší odměnu*

JOHN BEVERE je mezinárodní mluvčí a autor bestsellerů. Je znám svým smělym a nekompromisním přístupem k Božímu Slovu. John je se svou manželkou Lisou zakladatelem společnosti Messenger International, což je služba vydaná rozvíjení a budování následovníků Ježíše Krista, již pak mohou změnit náš svět. Když je doma v Coloradu, můžete ho přistihnout, jak hraje karetní hry se svými čtyřmi syny, nebo jak se snaží Lisu přesvědčit, aby s ním začala hrát golf.

TATO KNIHA JE DAREM
AUTORA A JE NEPRODEJNÁ

SYLOAM
WWW.SYLOAM.EU

MESSENGER
INTERNATIONAL
MessengerInternational.org

Materiály ke stažení zdarma a video
streaming naleznete na:
MessengerX

CHCETE VIAC?
NAŠKENUJTE TOTO.

ISBN: 978-80-99940-09-4